

BURMESE
CLASSIC

ကျွန်ုပ်မချစ်သော

စပိုင်

လင်းယုန်မောင်မောင်

THE SPY I LOVED

Eleanor Dalby

စာပေအကြိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာပေအခြေခံအုတ်
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

တိုက်ရိုက်

စာပေအခြေခံအုတ်

အုပ်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံး

အတွယ်ဝင်

စာအုပ်ချုပ်

ကျိပ်စွဲ

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပိုက်

မာကျူရီအောင်စကို

အမှတ်(၄၉) ရေကန်လမ်း

ပုဂ္ဂိုလ်တောင်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သင်းသင်းမွန်(သက်စာပေ)

အမှတ်(၁၀)ရတနာခြင်သမ်း

ကမာရွတ်မြို့နယ်

အတွင်းပိုက်

ဆိုတွင်းထွန်း (Adolf)

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ ကျပ်

ယဉ်မျိုးစာပေ

၈၁ အုပ် အမှတ် (၇)

ကျွန်မချစ်သော
စပိုင်
လင်းယုန်မောင်မောင်
THE SPY I LOVED
Eleanor Philby

ရန်ကုန်ပြန်ချိရေး
ယဉ်မျိုးစာပေ
ဖုန်း-၀၉ ၉၉ ၂၀၆၃၈

ဒုတိယအခန်းများ

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ဒိုင်မောသည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ချေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

ပျားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- အာစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ဖာစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မားရေး

မာတိကာ

ကင်မ်-ဖစ်လ်ဘီ၏ ဘဝခရီးစဉ်	...	၄
ဇာတ်လမ်းအစ ပဏာမ	...	၁၀
ကျွန်မ တကယ်မသိရိုးအမှန်ပါ	...	၁၃
ဖစ်လ်ဘီတစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း	...	၂၀
လျှို့ဝှက်သော ဝေးစာများ	...	၃၅
ရေခဲစိမ် ရှစ်ပိန်တစ်ခွက်	...	၄၆
ချစ်မိပြီဆိုမှဖြင့်	...	၅၅
လန်ဒန်မှ မော်စတိုသို့	...	၆၃
ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရာဝယ်	...	၇၆
မတ္တလင်းတို့ စုံတွဲ	...	၈၇
ဒုက္ခအဖုံဖုံ ဆောင်းတွင်းမှာကြုံ	...	၁၀၀
မလွဲသာ ခွဲခွာရသော်လည်း	...	၁၀၅
ကံဆိုးမ သွားလေရာ	...	၁၂၃
သူ့စာတွေထဲက သူ့အကြောင်း	...	၁၃၁
မော်စတိုတစ်ခေါက် ရောက်ရပြန်ပြီ	...	၁၄၂
မျက်စိအောက်မှာ မသင်္ကာစရာ	...	၁၅၃
ငိုခဲ့ရ ကျွန်မဘဝပါရှင်	...	၁၆၇

BURMESE
CLASSIC

ကင်(မ)ဖစ်လ်ဘီ

အနောက်နိုင်ငံများတွင် ရုရှားတို့အတွက်
အရေးပါအရာရောက်ဆုံး သူလှိုတစ်ဦး

BURMESE CLASSIC

မြန်မာပြန်သူ၏အမှတ်

ဤစာအုပ်သည် အယ်လီနာ ဖစ်လ်ဘီ အမည်ရှိ အမေရိကန်အမျိုးသမီး တစ်ဦး ရေးသားသည့် "The Spy I Loved" စာအုပ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများသည် တကယ်ဖြစ်ရပ်များပင် ဖြစ်သော်လည်း စာရေးသူအယ်လီနာသည် ဤစာအုပ်ကို ဝတ္ထုပုံစံဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသား ထားသည်ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖတ်ရှုနိုင်ကြ ပါသည်။ 'ကျွန်မချစ်သော စပိုင်' ဟူသည့် စာအုပ်၏အမည်အတိုင်း စာရေးသူ အယ်လီနာသည် သူမ၏ ချစ်သူခင်ပွန်းဖြစ်သော နာမည်ကျော်ဆိုဗီယက်စပိုင် ကင်မ်ဖစ်လ်ဘီ၏ အကြောင်းအရာများကို ဇနီးသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရှုထောင့်မှနေ၍ ရေးသားတင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကင်မ်ဖစ်လ်ဘီသည် ရိုးရိုးသာမန် သူလျှိုစပိုင်တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အတွင်းသို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းကာ ဆိုဗီယက်တို့အတွက် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို လျှို့ဝှက်စွာလုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဆိုဗီယက်စပိုင်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် ဖစ်လ်ဘီ၏ တကယ်အဖြစ်မှန်ကို မရိပ်မိကြရုံမက 'ကိုယ့်လူ' (Our Man) ဟူ၍ပင် ယူဆကာ ယုံစားအားကိုးခဲ့ကြရာ ဆိုဗီယက်စပိုင်ဖစ်လ်ဘီသည် ပိုမိုသွေထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီး၏ အကြီးဆုံးတာဝန်ခံရာတူးကိုပင် ပန်အပ်ခြင်းခံရလှဆဲဆဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ယင်းအခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်လှဆဲဆဲ 'တဲကဲလေးမျှသာ လိုတော့သည်' အချိန်ကျမှ ဆိုဗီယက်စပိုင် ယဉ်မျိုးစာပေ

ဖြစ်နေသော ဖစ်လ်ဘီအကြောင်းကို သိရှိကြရပြီး ဖစ်လ်ဘီအားဖမ်းဆီးရန် စီစဉ်ကြရသည်။ သို့သော် ဖစ်လ်ဘီသည် ဗြိတိသျှတို့ ဖမ်းဆီးရန်စီစဉ်နေကြသည့် ကြားမှ ဆိုဗီယက်သေနင်္ဂသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။ (စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုရာ၌ ပိုမိုစိတ်ပါဝင်စားစေရန်အတွက် 'ဖစ်လ်ဘီ၏ ဘဝခရီးစဉ်'ကို ရှေ့ပိုင်းတွင် အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြထားပါသည်။)

အထက်ပါဖြစ်ရပ်များကြောင့် ဖစ်လ်ဘီသည် ကမ္ဘာကျော် စပိုင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရာ သူနှင့်ပတ်သက်၍ အနောက်နိုင်ငံများ၌ စာအုပ်အမြောက်အမြား ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ကြပါသည်။ ယင်းစာအုပ်များအနက် ကျွန်တော်လက်လှမ်းမီသမျှ စာအုပ်သုံးအုပ် ရှာဖွေရရှိခဲ့ပါသည်။ ပထမစာအုပ်မှာ Sunday Times သတင်းစာကြီးမှ သတင်းစာဆရာများဖြစ်ကြသည့် Bruce Page, David Leitch နှင့် Phillip Knightley တို့ စုပေါင်းရေးသားကြသည့် The Spy Who Betrayed a Nation အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ အခြားစာအုပ်မှာ ကာယကံရှင် ဖစ်လ်ဘီကိုယ်တိုင်ရေးသားသည့် My Silent War စာအုပ်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး စာအုပ်မှာ ဖစ်လ်ဘီ၏အနီးဖြစ်သူ အယ်လီနာ ရေးသား၍ ယခုမြန်မာပြန်လိုက်သော 'The Spy I Love' စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ (ကျွန်တော်လက်လှမ်းမီသဖြင့် မတွေ့မဖတ်ရသေးသော ဖစ်လ်ဘီအကြောင်း အခြားစာအုပ်များလည်း ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။)

အဆိုပါ စာအုပ်သုံးအုပ်အနက် ဗြိတိသျှသတင်းစာဆရာသုံးဦး စုပေါင်းရေးသားသည့် စာအုပ်မှာ ဖစ်လ်ဘီအား သစ္စာဖောက်တစ်ဦးအဖြစ် ပုတ်ခတ်စွပ်စွဲရေးသားထားခြင်းဖြစ်၍ ဖစ်လ်ဘီကိုယ်တိုင် ရေးသားသည့်စာအုပ်မှာ ယင်းအချက်ကို ပြန်လည်ချေပ ရှင်းလင်းတင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယင်းစာအုပ်နှစ်အုပ်စလုံးမှာ နိုင်ငံရေးအရ အငြင်းပွားဖွယ်ရာအငြိအစွန်းများ ပါရှိနေသဖြင့် ရုတ်တရက် မြန်မာပြန်ဆိုထုတ်ဝေရန် အခက်အခဲရှိမည်ဟု ကျွန်တော် ရိုးသားစွာယူဆမိပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ အတွက် နာမည်ကျော် ဆိုဗီယက်စပိုင် ဖစ်လ်ဘီနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းကို တစ်စုတစ်စည်း သိရှိကြစေရန်ရည်ရွယ်၍ သူ့အနီးသည် အယ်လီနာကိုယ်တိုင် ရေးသားပြုစုခဲ့သော ဤစာအုပ်ကို ရွေးချယ်၍ ပြန်ဆိုပြုစုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့်ဤစာအုပ်မှာ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားဖွယ်ရာ အငြိအစွန်းများ လုံးဝမပါဝင်ဘဲ သာမန်မိန်းမညွှားတစ်ယောက်က ကမ္ဘာကျော်သူလူ တစ်ဦးဖြစ်နေသော သူ့လင်သားအပေါ်ထားရှိသည့် သဘောထားများနှင့်

'လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွား' ဆိုသလို သူတို့ လင်မယားအကြား သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာများကို မိန်းမသားပီပီ အသေးစိတ် ပွဲနွဲ့ကာ ဝတ္ထုဆန်ဆန် ပြန်လည်ရေးသားတင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဖစ်လ်ဘီ အမည်ရှိ ကမ္ဘာကျော်ဆိုဗီယက်စပိုင်တစ်ဦး၏ ဘဝအကြောင်း တစ်စုတစ်စည်းကို လည်းကောင်း၊ ဗြိတိသျှ၊ အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် အချို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းနိုင်ငံများမှ ပြည်သူတို့၏ စားဝတ်နေရေး အဆင့်အတန်းကိုလည်းကောင်း၊ အနောက်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ၏ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် သဘောထားများကို လည်းကောင်း အထိုက်အလျောက် သိရှိနားလည်ခွင့်ရကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် ပါသည်။ (စာမျက်နှာအရေအတွက်ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ် အတွက် မလိုအပ်သော အချို့အခန်းများနှင့် အချို့အချက်အလက်များကို ချန်လှပ် ခဲ့ရသည့်ပြင် အခန်းဖွဲ့ခေါင်းစီးများကိုပါ ကျွန်တော်စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲ ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါသည်။)

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုရာ၌ လိုအပ်သည့် အထောက်အထား စာအုပ်များကို ငှားရမ်းကူညီခဲ့ကြသော စာရေးဆရာစိုးမြိုင်နှင့် မြသန်းတင့်တို့အားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကို တောင်ကြီးမြို့သို့ သွားရောက် ရေးသားခဲ့စဉ်က အဖက်ဖက်မှ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည့် တောင်ကြီးကောလိပ်မှ ဆရာဦးဝင်းမောင်(သမိုင်း)၊ ဆရာစောပေါလု(ပထဝီ)၊ ဆရာဦးညိုထွန်း(သတ္တဗေဒ) အစရှိသော ဆရာဆရာမများနှင့် ဦးစိန်တင်(ရွှေကျားပျံ) တို့အားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိရာတွင် အစစအရာရာ ပိုင်းဝန်းကူညီခဲ့သော ဦးစံအောင်(အာမခံ) အားလည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြ မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်

၂၅-မေ ၁၉၇၄

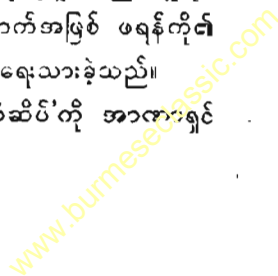
ကင်မ်ဖစ်လ်ဘီ၏ ဘဝရေးစဉ်

- ၁၉၁၂ - ဟားရီးလ်အေဒရီယင် ရပ်ဆဲလ် ကင်မ်ဖစ်လ်ဘီကို ဇန်နဝါရီလ ၁-ရက် နေ့တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် အမ်ဘာလာမြို့၌ ဟယ်ရိဖိန် ဂျွန်ဖစ်လ်ဘီနှင့် ဒိုရာဖစ်လ်ဘီ အမည်ရှိ မိဘနှစ်ပါးတို့က ဖွားမြင်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဂျွန်ဖစ်လ်ဘီမှာ အိုင်စီအက်စ်ခေါ် အိန္ဒိယပဋိညာဉ်ခံ ဝန်ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်၍ နောင်အခါ၌ အာရပ်နိုင်ငံများတွင် အခြေစိုက်နေထိုင်ကာ မူဆလင်ဘာသာဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ခံယူခဲ့ပြီးနောက် အာရပ်အမျိုးသား အရေးအခင်းများ၌ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ ဂျွန်ဖစ်လ်ဘီမှာ သီဟိုဠ်နိုင်ငံတွင် ဖွားမြင်ခဲ့၍ သူ၏ဖခင် (ကင်မ် ဖစ်လ်ဘီ၏ အဖိုးဖြစ်သူ)မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်သည်။
- ၁၉၂၅ - ဖစ်လ်ဘီသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ ဝက်စ်မင်တာ ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။
- ၁၉၂၉ - အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်တွင် ကိမ်းဘရစ်တက္ကသိုလ် ထရီနစ်တီ ကောလိပ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့၍ ကိမ်းဘရစ်တက္ကသိုလ် ဆိုရှယ်လစ်အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။
- ၁၉၃၀ - ဖစ်လ်ဘီ ပညာသင်နေသော ထရီနစ်တီကောလိပ်သို့ ဝိုင်းဘားဂက်စ် ဆိုသူတစ်ယောက် အိဘန်ကောလိပ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ (* ဝိုင်းဘားဂက်စ်မှာ ဖစ်လ်ဘီကဲ့သို့ပင် နောင်အခါ၌ ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ အတွင်းသို့ ဆိုဗီယက်စပိုင်အဖြစ် လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဖစ်လ်ဘီ၏ဘဝဇာတ်လမ်းတွင် အထူးပင် အရေးပါသူ ဖြစ်သည်။)
- ၁၉၃၁ - အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာကို အကြောင်းပြု၍ ဗြိတိသျှ လေဘာပါတီ၏ အစိုးရအဖွဲ့ ပြုတ်ကျခဲ့ရပြီး ဖစ်လ်ဘီမှာ ဟားကြွသော ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
- ၁၉၃၂ - ကိမ်းဘရစ်တက္ကသိုလ် ဆိုရှယ်လစ်အဖွဲ့တွင် ဘဏ္ဍာရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယဉ်ဖျိုးစာပေ

- ၁၉၃၃ - ကိမ်းဘရစ်တက္ကသိုလ်မှ ဘောဂဗေဒဘွဲ့ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပြီး တွန်မြူနစ်ဝါဒကို ယုံကြည်လက်ခံကာ တွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဩစထရီးယားပြည် ဝီယင်နာမြို့သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝီယင်နာမြို့တော်၌ အဓိပတိ ဒေါက်တာဒေါလ်ပတ်စ်သည် ၁၉၃၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အစိုးရအဖွဲ့အား ဖြုတ်ချရန် စိုင်းပြင်းနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဖစ်လ်ဘီသည် ဤအချိန်မှစ၍ ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
- ၁၉၃၄ - ဝီယင်နာမြို့တော်တွင် အစိုးရအဖွဲ့နှင့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များအကြား ပဋိပက္ခများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ဖစ်လ်ဘီသည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက် နေ့တွင် လစ်ဇီဖရိုက်မန်း ဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ အကြံပေးများ ပြုကြံပျက်စီးခဲ့ပြီးနောက် မေလတွင် ဖစ်လ်ဘီသည် ဇနီးသည်နှင့်အတူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်တွင် လစ်ဇာရယ်ပါတီမှ လစဉ်ထုတ်ဝေသော 'ဝေဖန်ရေးများအား ဝေဖန်ရေး' အမည်ရှိ မဂ္ဂဇင်းတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာအဖြစ် စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အင်္ဂလိပ်-ဂျာမန် မိတ်ဆွေဖြစ်အသင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအသင်းတွင် ဝိုင်းဘားဂက်စ်သည်လည်း အသင်းသားတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အင်္ဂလိပ်-ဂျာမန် မိတ်ဆွေဖြစ်အသင်းသည် ဂျာမနီ နာဇီပါတီမှ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုများ ရရှိခဲ့ပြီး ဟစ်တလာကို လိုလားသည့် အရေးအသားများပါဝင်သော အသင်း၏မဂ္ဂဇင်းကို ဖစ်လ်ဘီကပင် တည်းဖြတ်ပေးခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်း ဖစ်လ်ဘီသည် မိမိ တွန်မြူနစ် ပါတီဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို မချိပ်မိစေရန်အတွက် ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘာလင် မြို့တော်သို့သွားရောက်ကာ ဂျာမန်အစိုးရ ဝါဒဖြန့်ချိရေးနှင့် နိုင်ငံခြားရေး ဌာနများမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မကြာခဏ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။
- ၁၉၃၇ - ဖေဖော်ဝါရီလတွင် စပိန်နိုင်ငံသို့သွားရောက်ကာ အာဏာရှင် ဖရန်ကို အစိုးရဘက်မှနေ၍ ပြည်တွင်းစစ်ပွဲသတင်းများကို ရယူခဲ့သည်။ ဂျူလိုင် လတွင် 'တိုင်း'သတင်းစာကြီး၏ သတင်းထောက်အဖြစ် ဖရန်ကို၏ တပ်များနှင့်အတူ စစ်သတင်းများ ထောက်လှမ်းရေးသားခဲ့သည်။
- ၁၉၃၈ - 'စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဂုဏ်ထူးဆောင်ကြက်ခြေတံဆိပ်'ကို အာဏာရှင် ဖရန်ကိုကိုယ်တိုင် ပေးအပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ယဉ်ဖျိုးစာပေ

၁၉၃၉ - ကျလိုင်လတွင် စပိန်နိုင်ငံမှ ပြန်လာခဲ့ပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်း အာရက်စ်မြို့ရှိ ဗြိတိသျှစစ်ဌာနချုပ်တွင် 'တိုင်း' သတင်းစာကြီး၏ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

၁၉၄၀ - ဗြိတိသျှတပ်များ ဥရောပတိုက်မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ရပြီးနောက် ဖစ်လ်ဘီသည် ဂျွန်လတွင် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ဗြိတိသျှလျှို့ဝှက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး ဂိုင်းဘားဂက်စ်၏ လက်အောက်တွင် စတင်အမှုထမ်းခဲ့ရသည်။ နောက် ဟာတ်ဖွဲမြို့အနီး ဘရစ်ကင်ဒွန်ဘာရီ အဆောက်အဦတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် လျှို့ဝှက် လုပ်ငန်းများဆိုင်ရာ သင်တန်းကျောင်း၌ တာဝန်ကျသည်။ သို့သော် အဆိုပါကျောင်းမှာ ဖျက်သိမ်းခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် လန်ဒန်မြို့ အထူး စစ်ဆင်ရေးဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပြီး ထိုမှတစ်ဖန် ဟမ်ရှိုင်းယားနယ် ဗြူးလူးမြို့တွင် အသစ်ဖွင့်လှစ်လိုက်သည့် သင်တန်းကျောင်း၌ ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးရေးဆိုင်ရာ အတတ်ပညာများကို သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့ရသည်။

၁၉၄၁ - လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ ဗိုလ်မှူးကော့ဂ်ဝစ်လ် ခေါင်းဆောင်သော ဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြီး စပိန်နှင့်ပေါ်တူဂီနိုင်ငံများမှ ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူရသည့် အင်ဘာရီယန် ဒေသဆိုင်ရာဌာန၏ တာဝန်ခံအကြီးအကဲဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၄၂ - စုတိယဝန်းအဖြစ် အေလင်းဖတ်စ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးနှင့်လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မကြာမီ အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ နော်မန်ပီယာဆင်ဆိုသူသည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့်ဆက်သွယ်ရန် လန်ဒန်မြို့သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဖစ်လ်ဘီသည် အသစ်တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်း လိုက်သော တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏လက်အောက်၌ မြောက်အာဖရိက တိုက်နှင့် ဖီတလီနိုင်ငံရှိ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကိုပါ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

၁၉၄၃ - ဖစ်လ်ဘီအမှုထမ်းနေသောဌာနသည် စိန့်အဲလ်တန်းမြို့မှ လန်ဒန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်။

၁၉၄၄ - အသစ်ထပ်မံဖွဲ့စည်းလိုက်သောဌာနတွင် တာဝန်ခံအကြီးအကဲအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ ယင်းဌာနသည် လုပ်ငန်းတာဝန်မှာ ကွန်မြူနစ် ဝါဒ ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံဆန့်ကျင်ရေးတို့အတွက် လှုံ့ဆော် ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

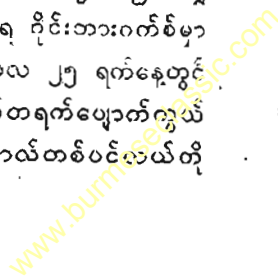
၁၉၄၅ - ဆိုဗီယက်တို့၏ သူလျှိုလုပ်ငန်းကို ဗြိတိသျှတို့ထံ 'ဖွင့်ချ'ရန် ကြိုးစား လာသော ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၏ လုပ်ဆောင် ချက်ကြောင့် ဖစ်လ်ဘီ၏အခြေအနေမှာ အလွန်စိုးရိမ်ဖွယ်ရာကောင်း လောက်အောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၄၆ - သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေသို့ 'တွင်းဆင်း'ရသည့်အလုပ်ကို ပထမဆုံး လုပ်ကိုင် ခဲ့ရသည်။ ဧပြီဦးစွာ တူရကီနိုင်ငံ ဗြိတိသျှသံရုံးတွင် ပထမအတွင်းဝန် အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ရသည်။ ဤရာထူးမှာ အမည်ခံသာဖြစ်၍ တကယ် လက်တွေ့တွင်မူ တူရကီနိုင်ငံရှိ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်၏ အကြီးအကဲအဖြစ် လုပ်ဆောင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၄၉ - အမေရိကန်နိုင်ငံ ဝါရှင်တန်မြို့တော်သို့ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ရသည်။ သို့သွားရောက်ရာတွင် ဖစ်လ်ဘီ၏တာဝန်မှာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ချုပ်နှင့် အမေရိကန် စီအိုင်အေ(ဗဟိုထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့) အက်စ်ဘီအိုင် (ပြည်ထောင်စု စုံစမ်းရေးအဖွဲ့)တို့ အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်လုပ်ဆောင်ရန်ဖြစ်သည်။

၁၉၅၀ - ဂိုင်းဘားဂက်စ်သည် ဝါရှင်တန်မြို့သို့ ဗြိတိသျှသံရုံး၏ စုတိယအတွင်းဝန် အဖြစ်အမှုထမ်းရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ဖစ်လ်ဘီ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ နီဘရာစကာရိပ်သာလမ်းတွင် ဖစ်လ်ဘီနှင့်အတူ လာရောက်နေထိုင် ခဲ့သည်။

၁၉၅၁ - ဗြိတိသျှနိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ အမှုထမ်းများအပေါ်တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက တဖြည်းဖြည်း မသင်္ကာဖွယ်ရာများ တွေ့ရှိလာရ၍ အသေးစိတ်စုံစမ်း နေကြောင်း ဖစ်လ်ဘီ သိလာရသည်။ သို့ဖြင့် ဗြိတိသျှနှင့်အမေရိကန် တို့၏ အနုမြူအင်အားဆိုင်ရာ ပေါ်လစီချမှတ်ရေးပူးတွဲကော်မတီတွင် တွဲဘက်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူနေရသော ဖစ်လ်ဘီ၏နေရာသို့ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်း ဆိုသူအား လွှဲပြောင်းခန့်အပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အဆိုပါ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းဆိုသူမှာလည်း စုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစက ဝါရှင်တန် မြို့တော် ဗြိတိသျှသံရုံးတွင် အမှုထမ်းခဲ့သော ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဤအတောအတွင်း ဗြိတိသျှ သံအမတ်ကြီး၏ အရေးယူဆောင်ရွက်ချက်အရ ဂိုင်းဘားဂက်စ်မှာ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ပို့ခြင်းခံရသည်။ သို့နောက် မေလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဘားဂက်စ်နှင့် မက္ကလင်းတို့ အင်္ဂလန်မှ ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ကြပြီး ၄င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ဘောလ်တစ်ပင်လယ်တို့

ဖြတ်ကျော်ကာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ကြသည်။ ဤပြဿနာကိုအကြောင်းပြု၍ ဖစ်လ်ဘီအား စစ်ဆေးမေးမြန်းရန်အတွက် လန်ဒန်မြို့သို့ဆင်ခေါ်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားရေးဌာနအမှုထမ်းအဖြစ်မှ ထွက်စာတင်ရန် ပြောကြားခဲ့သည်။

၁၉၅၂ - နွေရာသီတွင် ဘားဂက်စ်နှင့်မက္ကလင်းတို့၏အမှုကို လျှို့ဝှက်စစ်ဆေးနေစဉ် ဖစ်လ်ဘီကိုလည်း ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ချုပ်၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဖစ်လ်မို ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်။

၁၉၅၅ - ဆိုဗီယက်သူလျှို့ ဘားဂက်စ်နှင့် မက္ကလင်းတို့၏ အရေးအခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ စက္ကဖြူစာတမ်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှစောက်လွတ်တော်၌ လစ်ပတန်ဆိုသူ အမတ်တစ်ဦးက ဘားဂက်စ်နှင့်မက္ကလင်းတို့အမှုတွင် 'တတိယလူ' (Third Man) အဖြစ် ဖစ်လ်ဘီအား သံသယရှိကြောင်းဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောကြားသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်သူ ဟာနိုလ်မက္ကမီလန်က 'ဖစ်လ်ဘီသည် ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ အကျိုးစီးပွားအပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်ဖျက်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ အထောက်အထားမတွေ့ရှိပါ' ဟူ၍ ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘားဂက်စ်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖစ်လ်ဘီအား နိုင်ငံခြားရေးဌာနအမှုထမ်းအဖြစ်မှ ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။

၁၉၅၆ - စက်တင်ဘာလတွင် ဖစ်လ်ဘီသည် လက်ဘနွန်နိုင်ငံ ဘေရွတ်မြို့တော်သို့ 'အောက်ဆားဗား'နှင့် 'ဟီကော်နောမစ်' ဂျာနယ်များ၏ သတင်းထောက်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုအချိန်အထိ သူသည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ တာဝန်များကို ထမ်းရွက်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနှစ်အတွင်းမှာပင် ဖစ်လ်ဘီအား ဆိုဗီယက်သူလျှို့အဖြစ် သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသော ဒစ်ဂျစ်ဆိုသူသည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအကြီးအကဲ ဖြစ်လာသည်။

၁၉၅၇ - ဒုတိယဇနီးဖြစ်သူ အေလင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသည်။

၁၉၅၈ - အယ်လီနာ ဘရွတ်ဝါး ဆိုသူအမျိုးသမီးကပ်ဦးနှင့် လက်ထပ်သည်။
'(ယခု ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်း စပိုင် စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သဖြင့်ဖြစ်သည်။ ပြန်ဆိုသူ)

၁၉၆၂ - ဆိုဗီယက်သူလျှို့တစ်ဦးဖြစ်သော ဗြိတိသျှအမျိုးသမီး ဂျော့ဘလိတ် ဆိုသူအား ဖမ်းဆီးရမိသည်။ ဤအချိန်တွင် ဖစ်လ်ဘီသည် ဆိုဗီယက်

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာသည်။

၁၉၆၃ - ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့ညတွင် ဖစ်လ်ဘီသည် ဘေရွတ်မြို့မှ လုံးဝ အဝအနပျောက်သွားသည်။ မကြာမီ ဆိုဗီယက်ယူနီယံက ဖစ်လ်ဘီအား နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့်ပေးလိုက်ကြောင်းဖြင့် မော်စကိုမြို့မှ ကြေညာချက်တစ်စောင် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ မတ်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ဖစ်လ်ဘီ၏ဇနီး အယ်လီနာဖစ်လ်ဘီသည် ကိုင်ရိုမြို့မှပေးပို့လိုက်သော ဖစ်လ်ဘီ၏ ကြေးနန်းစာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ဂျွန်လ ၃ ရက်နေ့တွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှထုတ်ဝေသော အစ်ဇပက်ရှား သတင်းစာတွင် ဖစ်လ်ဘီသည် ယီမန်နိုင်ငံတွင် ခေါင်းဆောင် အစ်မမ်ဆိုသူနှင့်အတူ ရှိနေကြောင်း ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ ဂျူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖစ်လ်ဘီနှင့်ပတ်သက်၍ ကြေညာချက်တစ်စောင် ထုတ်ပြန်ခဲ့ရာ၌ သူသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်မတိုင်မီကပင် ဆိုဗီယက်သူလျှို့တစ်ဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ဘားဂက်စ်နှင့်မက္ကမီလန်တို့အမှုတွင် 'တတိယလူ'ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့သည်။

၁၉၆၅ - ဖစ်လ်ဘီအား ဆိုဗီယက်ဆီရယ်လစ်ပြည်ထောင်စုသမ္မတနိုင်ငံ၏ အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ထူးတံဆိပ်တစ်ခုဖြစ်သော 'အောင်လံနီ ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်' ("Red Banner Order" of Soviet Union) ဖြင့် ဆိုဗီယက်အစိုးရက ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

(အထက်ပါတို့မှာ ဆိုဗီယက်စပိုင် ဖစ်လ်ဘီ ကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သည့် "My Silent War" အမည်ရှိစာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြန်ဆိုသူ)

ဇာတ်လမ်းအစ ပဏာမ

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုသူ အယ်လီနာသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ တွေ့ကြုံဆုံစည်းလာသည့် အလျောက် အနောက်နိုင်ငံများတွင် ရုရှားတို့အတွက် အရေးပါအရာရောက်ဆုံး သူလျှိုတစ်ဦးဖြစ်သော ကင်ဒ်ဖစ်လ်ဘီနှင့် အတူ ဘဝခရီးလမ်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ခင်စုံမက်၍ ပေါင်းဖက် ခဲ့ကြသည်။ ဖစ်လ်ဘီသည် အဖမ်းခံရမည့်ဘေးမှ သိသိကလေးလွတ်မြောက်ကာ ၁၉၆၃ ခုနှစ်က ရုရှားပြည်ကြီးသို့ထွက်ပြေးခဲ့ရာ သူမသည်လည်း သူ့ရိုရာနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်သည် ဆယ်နှစ်နီးပါးမျှ အတူတကွနေထိုင်ခဲ့ရသော သူမ၏ဘဝဇာတ်လမ်းစုံပင် ဖြစ်သည်။

ဖစ်လ်ဘီ၏ဖြစ်စဉ်မှာ သူလျှိုထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများထဲတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် ရွာမှရွာသွား အောင်မြင်သောဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏လုပ်ငန်းအတွက် ၁၉၃၀ ခုနှစ်များ၏ စောစောပိုင်းကာလကပင် ကိမ်းဘရစ်တက္ကသိုလ်တွင် စတင်၍ မျိုးစေ့များချခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါက ဆိုလျှင် အထွေထွေစီးပွားပျက်ကပ်ကြီး ဆိုက်ရောက်၍ ဖက်ဆစ်ဝါဒ စတင် ခေါင်းထောင်လာချိန်ဖြစ်ရာ စာသင်ကျောင်းများမှ ကျောင်းသားလူငယ်များသည် သူတို့လူတန်းစားနှင့် သူတို့တိုင်းပြည်၏ တကယ်တန်ဖိုးကို အလေးအနက် စုံစမ်းပေးခြင်းနေကြချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာကင် ဖစ်လ်ဘီသည် လက်ဝဲဆန်သော တက္ကသိုလ်နိုင်ငံရေးလောကထဲသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် သူ၏ တကယ်နိုင်ငံရေးပညာကို စာသင်ခန်းများနှင့်အလှမ်း ဝေးလှသည့် တကယ်လက်တွေ့ ပြင်ပလုပ်ငန်းများထဲမှ ရရှိခဲ့သည်။ သူသည်

ဩစထရီးယားနိုင်ငံသို့သွားရောက်ကာ ဂျာမန်ဘာသာ သင်ကြားလေ့လာနေခဲ့ကာ ၁၉၃၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ပုန်ကန်ထကြွမှုကြီး ပြိုကွဲပျက်စီး၍ ဝီယင်နာမြို့မှ ဆိုရှယ်လစ်အလုပ်သမားများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူ့အသက်မှာ ၂၂ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

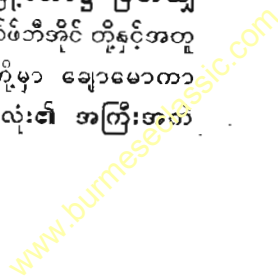
ဆိုးဝါးခါးသီးလှသည့် ဤအတွေ့အကြုံနှင့် သူ့ထက်ပို၍ ပြင်းထန် တက်ကြွသည့် ဩစထရီးယန်း ဂျူးအမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ မိသည်ကို အကြောင်းပြုကာ သူ၏ကွန်မြူနစ်ဝါဒအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှုမှာ ပို၍ခိုင်မာလာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ရုရှားထောက်လှမ်းရေးတစ်ဦး ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။

လန်ဒန်မြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ ပထမဆုံးသော အလုပ်မှာ သူ၏တကယ်သစ္စာရှိမှုကို ဖုံးကွယ်ရပ်ဖျက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် သူ၏လက်ဝဲဆန်သော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို အဆက်မြတ်ကာ နာဇီပါတီလိုလားသူတစ်ဦးဟန်ဆောင်၍ ကွန်မြူနစ်သူလျှိုအဖြစ် ဂျာမနီသို့ အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွားရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၃၆-၃၉ ခုနှစ်များတွင် သူသည် စပိန်ပြည်တွင်းစစ် သတင်းများကို လန်ဒန်တိုင်းသတင်းစာကြီးအတွက် ဖရန်ကိုဘက်မှနေ၍ ရေးသားပေးပို့ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှပင်နေ၍ သူသည် အဖိုးတန်လှသောသတင်းများကို ရုရှားတို့ထံ ပေးပို့နိုင်ခဲ့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသောအခါ သူ၏ သူလျှိုလုပ်ငန်းအတွက် အကြီးမားဆုံးသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤစစ်ကြီးမှာ ပျော်စရာကောင်းသော၊ ရဲဘော်ပီသသော၊ မူးယစ် သောက်စားသော စစ်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ သူတွင် လိမ္မာပါးနပ်လှသော စစ်ဆင်မှုများ အတွက်စီစဉ်ရာ၌ ထူးချွန်သည်ပါရမီရှိသည့်အလျောက် သူနှင့်တန်းတူ လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက်များအကြားမှ ထိုးထွက်ထင်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဗြိတိသျှအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်ဖြစ်၍ သားသမီးငါးယောက် ထွန်းကားလာခဲ့သည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင်မူ သူသည် ဝါရင်တန်မြို့တော်၌ ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ အကြီးအကဲဖြစ်ကာ စီအိုင်အေ၊ အက်ဖ်ဘီအိုင် တို့နှင့်အတူ ဆက်သွယ်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် လုပ်ငန်းအဝဝတို့မှာ ချောမောကာ အနာဂါတ်တွင် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံး၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်ရန်ပင် အလားအလာများ ဖြောင့်ဖြူးနေခဲ့သည်။

သို့သော် သူ၏အတက်မြန်မှုကို ဘားဝက်စီနှင့် မက္ကလင်းတို့ အရေးအခင်းက ဖြုန်းခနဲ ဟန်တားလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် သူ့အား တတိယလူ့အဖြစ် မသကာခြင်းခံရပြီး၊ အမေရိကန်တို့၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ရာထူးမှ နှုတ်ထွက်စာတင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သက်သေအထောက်အထား မပြည့်စုံသဖြင့် သူမိတ်ဆွေများက သူ့အား ဖယ်ကြဉ်ခြင်းမပြုသေးဘဲ ရှိနေကြသည်။

လေးနှစ်ကျော်မျှ ခပ်အေးအေးဖြစ်နေခဲ့ပြီးနောက် ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများတွင် ပြန်လည်ပါဝင်လာခဲ့သည်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသသို့ သွားရောက်ကာ သတင်းစာဆရာများနှင့်တပ်၍ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အနောက်နိုင်ငံများ၏ ယုံကြည်အားကိုးမှုကို တစ်စတစ်စ ပြန်လည် ရရှိလာခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင်ပင် သူ၏ကံကြမ္မာလမ်းကြောင်းအရ အယ်လီနာသည် သူ့ဘဝထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ . . .

ပက်ထရစ် ဆီးလ်

ကျွန်မ တကယ်မသိရိုး အမှန်ပါ
(စာရေးသူ၏ မိတ်ဆက်နိဒါန်း)

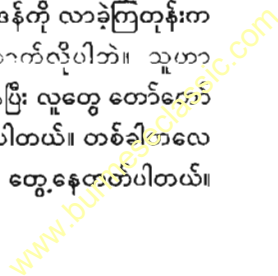
ကျွန်မဟာ အမေရိကန်သူတစ်ယောက်ပါ။ ပြည်ပမှာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာအောင် နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ လက်တင်အမေရိကတိုက်၊ ဥရောပတိုက်၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသနဲ့ မြောက်အာဖရိကတိုက် စတဲ့ နေရာအနှံ့အပြားမှာ နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသပဲရောက်ရောက် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အမေရိကန်သူတစ်ယောက် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး။ အမေရိကန်သူတစ်ယောက် အဖြစ်ကလွဲလို့ ဘယ်အဖြစ်မျိုး ဘယ်ဘဝမျိုးကိုမှလည်း ကျွန်မ မလိုလားခဲ့ပါဘူး။ မတောင့်တခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ၁၉၆၅ ခုနှစ် ကျွန်မ ရုရှားပြည်ကနေ အနောက်နိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ ကျွန်မအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိတဲ့လူတာ လူနည်းစုံလက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာမှုတွေ မယုံကြည်မှုတွေဟာ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ဖြစ်နေကြပါတယ်။ လူတွေက ပြောကြပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီ ရုရှားသစ္စာတော်ခံဘဝ ရောက်နေတာကို ကျွန်မ မုချသိရမယ်တဲ့။ ဒီလိုမသိဘဲနဲ့ ကျွန်မဟာ သူ့ရှိရာမော်စကိုမြို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လိုက်သွားဖို့ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်။

အခုဆိုရင် ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေတွေတော်တော်များများဟာ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဟိုအရင်က ဖစ်လ်ဘီနဲ့ လန်ဒန်ကို လာခဲ့ကြတုန်းက ချင် သူဟာ အင်ဂျင်နီယာကြွမ်းကျင်တဲ့ 'သမီးပြ'တစ်ယောက်လို့ပါဘဲ။ သူဟာ လန်ဒန်မြို့ကြီးကို ထဲဝင်ပြင်ထွက် နေရာတကာ အကုန်သိနေပြီး လူတွေ တော်တော်များများကိုလည်း အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် သိနေပါတယ်။ တစ်ခါတလေ လုံးဝ မမျှော်လင့်တဲ့ နေရာတွေမှာတောင် သူ့မှာ မိတ်ဆွေတွေ တွေ့နေတတ်ပါတယ်။

ယဉ်ကျေးစာပေ

ယဉ်ကျေးစာပေ

အခုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ရပြီး အသိမိတ်ဆွေတွေနဲ့ အင်မတန်တွေ့ချင်နေတဲ့အချိန်မှာမှ ကျွန်မကို မိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောထားတဲ့ သူတွေဟာ တော်တော်ကိုနည်းနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မသူတို့ဆီကို တယ်လီဖုန်း ခဏခဏဆက်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဖုန်းသိတာနဲ့ လေသံတစ်မျိုးပြောင်း သွားပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖုန်းပြန်ချသွားကြပါတယ်။ ကျွန်မ အဖြစ်တတော့ ဒီထိအောင်ပါတဲ့ရှင် . . .

ကျွန်မဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အပေါ်မဲ့နေတဲ့ ဘဝမျိုးကို ခံစားနေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ကကြည့်တော့လည်း သူတို့ သဘောထားကို ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အခု ကျွန်မရဲ့ဘဝဖြစ်စဉ် တစ်ခုလုံးကို သူတို့ဘက်ကကြည့်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ် ဆိုတာ သူတို့ နားလည်ကောင်း နားလည်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့တတော့ ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဗြိတိသျှတွေ့အတွက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ရုရှားသူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက်ဆိုတာကို ကျွန်မ အနေနဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။ ထင်လည်း မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ လူမျိုးပေါင်းစုံပါတဲ့ နိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာတွေ တွေ့ကြုံကြတဲ့ နေရာကို ကျွန်မ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ သတင်းစာဆရာတွေရဲ့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တစ်ခုပဲလို့ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မလုံးဝမသိတဲ့လူတွေနဲ့တွေ့ဖို့ မကြာခဏ စီစဉ်ခဲ့တာကို ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှ တအံ့တဩ မဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ယေဘုယျအားဖြင့် လက်တွေ့ကျကျစဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ယောက်ျားဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတယ် ဆိုတာ သိထားဖို့လိုပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဝီလုပ်ငန်းတွေကိုဦးစီးပြီး ညွှန်ကြား လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ လူကြီးတွေဟာ လူသဘာဝကို ကောင်းကောင်းကြီးနားလည် ထားပြီးသားမို့ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းတွေမှာ ဇနီးသည်မိန်းမသားတွေကို အသိပေးထား သင့်တယ်ဆိုတာ သူတို့ သဘောပေါက်သင့်ပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ယောက်ျား လုပ်တဲ့လူက လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းအတွက် အချိန်အချက်တွေနဲ့ အပြင်မှာချည်း အချိန်ကုန်နေမယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီအတွက် ဣမိန်းမကို မရေရာတဲ့ အကြောင်းပြချက် တွေနဲ့ မခိုင်လုံတဲ့ ဆင်ခြင်ဆင်လက်တွေ့ ခဏခဏအပေးရရင် ကြာတော့ အိမ်ကမိန်းမ အနေနဲ့ သူ့ယောက်ျားဟာ အပြင်မှာ အခြားမိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ အလေလိုက်နေ ပြီလို့ ထင်စရာဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် နောက်ယောင်ခံ လိုက်ပြီး စုံထောက်လုပ်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို

ကျွန်မအဖြစ်ဟာ ခုနဲ့ ကိုးရိုးကားရားအဖြစ်မျိုးတွေ မဖြစ်အောင် အိမ်ကမိန်းမတွေအနေနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှု မဖြစ်ရအောင် တော်တော်တန်တန် ပြောသင့်ပြောထိုက်တာတွေကိုတော့ ပြောထား သင့်ပါတယ်။

တချို့နေရာတွေမှာဆိုရင် မိန်းမတွေကိုယ်တိုင် သူတို့ယောက်ျားတွေနဲ့ အတူတွဲပြီး 'သူလျှို့ဝှက်လင်မယား' အဖြစ်နဲ့ စခန်းသွားခဲ့ကြတာတွေလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ဒါမျိုး လုံးဝမဖြစ်ခဲ့ချပါဘူး။ တချို့လူတွေကဆိုရင် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးမှာ ဟာကွက်တွေ ယိုပေါက်တွေနဲ့ ပြည့်နှက် နေတဲ့အကြောင်း မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နဲ့ ကဲ့ရဲ့ပြီးပြောဆိုကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လောက်မှန်တယ် မှားတယ်ဆိုတာ ထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က လူတွေဟာ ကျွန်မကို အသုံးချဖို့တော့ တစ်ခါမှ စဉ်းစားမိခဲ့ကြဟန် မထူပါဘူးရှင် . . .

ဘေရွတ်မြို့မှာနေကြတုန်းကဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်း ရေးအဖွဲ့ကလူတွေနဲ့ သွားသွားတွေ့တာကို များသောအားဖြင့် ကျွန်မသိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေလေတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဘာမှ ပြဿနာမပေါ်ခဲ့ပါဘူး။ အခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီတုန်းက သူဟာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကလူတွေနဲ့ သွားတွေ့နေတယ်ထင်ပြီး ကျွန်မအနေနဲ့ စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ သူဟာ ရုရှားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ သွားတွေ့နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ အာမှ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။

၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ လေပြင်းမုန်တိုင်းကျနေတဲ့ ညတစ်ညမှာ ဖစ်လ်ဘီတစ်ယောက် ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွား ပြီးတဲ့နောက်မှ ကျွန်မဟာ ရုရှားတွေနဲ့ ပထမဆုံးတကယ်အဆက်အသွယ်ကို ဘေရွတ်မြို့မှာ ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ထဲမှာပဲ ဘေရွတ်၊ လန်ဒန်နဲ့ ဗော်စကိုမြို့တွေမှာ လပေါင်းများစွာ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်စရာတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်တော့ ကျွန်မဟာ ရာထူးအမျိုးမျိုးနဲ့လူမျိုးပေါင်းစုံ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိတွေကို အများကြီးတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ကမ္ဘာလောကကြီး ထဲကို ဖောက်ထွင်းမြင်ခဲ့ရပြီး ဒီထဲမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေကြတဲ့လူတွေကို အနီးကပ် လေ့လာစူးစမ်းမှုတွေ ကရင်ကထက် ဂိုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မ အထူးသဖြင့် သတိထားမိတာကတော့ သူတို့ရဲ့ အမြဲတစေ မသိရှိနေကြရတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကြမ်းထဲက သူတို့ရဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မျိုးညှိ သိမ်မွေ့မှုကလေးတွေကိုလည်း ကျွန်မ သတိပြုမိပါတယ်။

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မဟာ အမြဲတမ်း တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံနဲ့ ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွေ နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မတွေ့ခင်တုန်းကတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အင်မတန် ကြောက်စရာတောင်းတဲ့ ခရီးလမ်းကို လျှောက်နေရသလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တွေ့လိုက်တဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မအပေါ်မှာ ဆက်ဆံပြုမူတာတွေဟာ တော်တော်လေး လိမ္မာပါးနပ်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျွန်မကို တတယ့်အခွင့်အလမ်းပေးနေသလို ဘာတစ်ခုမှ မရိပ်မိအောင် မသိအောင် ပြောကြဆိုကြပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန် အခါမျိုးမှာ ကျွန်မဟာ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးပေလီတဲ့ စင်္ကာယန္တရားကြီးရဲ့ရှေ့မှာ အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းခံနေရသလို ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယူဆမိပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စက်ရှုပ်ကြီးတစ်ရှုပ်လို့ဖြစ်နေပြီး ဟိုးအဝေးကြီး ကနေ စက်ခလုတ်တွေနဲ့ ထိန်းချုပ်ညွှန်ကြားခံနေရတဲ့အတိုင်း အနုမြူဓာတ်ပေါင်းစုံ ကြီးကို ရေဒီယိုဓာတ်အားလှိုင်းပါတဲ့ စက်ကရိယာတွေနဲ့ ကိုင်တွယ်လှုပ်ရှားနေသလို ပါပဲ။

တကယ်တော့ လျှို့ဝှက်တဲ့ ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက်အနေနဲ့ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့အဖြစ်မျိုးရောက်ဖို့ဆိုရင် အရေးအကြီးဆုံးက စိတ်ဓာတ် ခိုင်ခိုင်မာမာနဲ့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့လုပ်ငန်းရဲ့သဘာဝကိုက ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့တရားနဲ့ ရှုတ်တရက် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းဖို့ အများကြီးလိုပါတယ်။ အဲ-နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရသလောက်ဆိုရင် လုံးဝ ယုံနိုင်စရာ မရှိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းပါပဲ။

ကျွန်မ မော်စကိုရောက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဖစ်လ်ဘီဟာ ဆိုဗီယက် စပိုင်ဘဝနဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လုံးလုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါ လုပ်ကိုင်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မအနေနဲ့ ပထမဆုံး အမှန်အတိုင်းသိလိုက်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးကို လုံးဝ အမြင်သစ်နဲ့ မြင်လာ ကြည့်လာမိပါတယ်။ ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုတော့ ရှင်ဟာ ပြင်သစ်ကဗျာတွေကို အင်မတန် စိတ်ပါဝင်စားပြီး ကဗျာစာအုပ်တွေကြားထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတယ် ထို့ထက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တကယ်တမ်းလက်ထပ်ပြီးတော့မှ ဒီလူဟာ နျူကလီးယားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဓာတုဓာတ်ပညာရပ်တွေကို အသေအလဲ လိုက်စား နေတာကို ရှင်သိလိုက်ရသလိုပါပဲ။ စောစောက ဒီအဖြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်ကို ခွန်းမှဖွင့်မပြောဘဲ လုံးလုံးကြီးလျှို့ဝှက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့

ရှင်ဟာ ရှင်အပေါ်မှာ အင်မတန်ကြီးကြီးမားမားနဲ့ နှစ်ရှည်လများ အချိန်အတော်ကြာကြာ ယုံကြည်လောက်အောင် အလှည့်စားခံရတဲ့ဘဝမျိုးကို ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ဖူးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ရှင်ရဲ့ ပထမဆုံးတုံ့ပြန်ချက်ကတော့ မခံချင်စိတ်နဲ့ အတ္တတွေ မာနတွေ ဝင်လာပြီး ရှင်တို့လင်မယားအကြားမှာရှိနေတဲ့ ဆက်ဆံရေးကို တန်ဖိုးမထားတော့ဘဲ ဂျင်းစိမ်းနဲ့မိတ်သလင် ဆိုတာလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလိုက်မှာပါ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပီပီရီရီနဲ့ အလိမ်အညာခံခဲ့ရတဲ့ အတွက် အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘာမှတန်ဖိုးထားစရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ဒီကိစ္စကို နှစ်နှစ်လုံးလုံး အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားခဲ့ရပါတယ်။ အခုတော့ မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး ပြဿနာကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ ကျွန်မအတွက် ရှင်းနေပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖစ်လ်ဘီရဲ့ဆက်ဆံရေးဟာ သူ ဆိုဗီယက်စပိုင် လုပ်နေတဲ့အကြောင်း ပထမဆုံးသိရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မထင်ခဲ့တာထက် အများကြီး ပိုပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရပါပြီ။

ဒီနေရာမှာ ပြောစရာတစ်ချက်ရှိတာကတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မကို သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ဖက်မှာဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို လုံးဝ ဘာတစ်ခုမှ ဖွင့်မပြောဘဲထားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သူနဲ့ သွားအတူလာအတူ နေအတူထိုင်အတူ ဆိုတာမျိုးလို့ အမြဲလိုလို တတွဲတွဲနေခဲ့ပါတယ်။ သူရဲ့ သတင်းထောက်လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ နည်းနည်းပါးပါး သွားတာလာတာမျိုးကလွဲလို့ သူနဲ့ကျွန်မဟာ အမြဲတမ်း တွဲနေ ကြတာချည်းပါ။ သူဟာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးနဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လင်သား တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သလို အင်မတန်ချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ လူတိုင်းမျှော်လင့် တောင့်တပြီး ရခဲလှတဲ့ ပျော်ရွှင်စရာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ရခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မ သူနဲ့ခွဲခွဲပြီး ဒီနေ့အထိ ရင်ထဲမှာ တအံ့အနွေးနွေးနဲ့ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေရတာဟာ ဒီပြဿနာပါ။ ကျွန်မအခု ဒီစာအုပ်ကို ရေးရတဲ့အကြောင်းရင်း တစ်ခုကတော့ ကျွန်မမှာ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အသေးစိတ်တင်ပြဖို့နဲ့ ကျွန်မဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှ မသိရသေးတာကို မှားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရပြီး အဲဒီလူနဲ့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြချင်လို့ပါပဲ။

သူ့လျှို့ဝှက်လောကထဲမှာ သူ့တို့ရဲ့အသက်တွေကို လုံးဝ ပုံအပ်ထားကြရတဲ့ လူတွေအတွက် အထူးသဖြင့် ဖစ်လ်ဘီလို ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံရတဲ့ တန်ပြန်သူလျှို့

လောကထဲရောက်နေတဲ့ လူမျိုးတွေအတွက် သူတို့ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တတွေဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အဖျက်အဆီး ခံကြရတတ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို သဘာဝအတိုင်း ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူတို့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင် ရာမှာ သူတို့တတွေဟာ ရိုးရိုးသာမန်လူတွေမှာရှိတတ်တဲ့ စရိုက်အကျင့်ကလေး တွေကို အတင်းအဓမ္မ ထိန်းချုပ်ထားကြရပါတယ်။ တစ်သောက်အပေါ်တစ်သောက် ယုံကြည်တဲ့စိတ် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့စိတ် စတဲ့ စိတ်ဓာတ်အတွင်းစရိုက်လေးတွေဟာ လူတွေရဲ့ဘဝကို အဆင်ပြေပြီး ပီတိသောမနဿတွေ တဖွားဖွားဖြစ်အောင် ဖန်တီး ထားကြပါတယ်။ ဒီလို လူတွေရဲ့သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့စိတ်ဓာတ် အကျင့်ကလေးတွေ လုံးဝပေါ်မလာအောင် သူတို့တတွေဟာ ဖျစ်ညှစ်ပြီး ချုပ်တည်းထားတတ်ကြ ပါတယ်။ အဲဒီလို လူသဘာဝစရိုက်ကလေးတွေကို ရှင်ရှင်ထဲမှာ မျှသိပ်လွန်းမတ မျှသိပ်ထားနေရပြီး ရှင်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ကလည်း နည်းနည်းကလေးမှ အတိမ်းအစောင်းမခံဘဲ အမြဲသတိထားပြီးရင်း ထားနေရတဲ့အခါမျိုးမှာ ရှင်ဟာ ဒီစိတ်တွေကို အစားထိုးဖြေဖျောက်တဲ့အနေနဲ့ ကာမရာဂကိုအခြေခံတဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးဘက်ကို ဦးလှည့်သွားတတ်ပါတယ်။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့လုပ်ငန်းမှာ ထိန်းချုပ်မျှသိပ်ထားရပြီး အစိုင်အခဲဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရာမှာ အသုံးချခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ တကယ့်ဘဝနဲ့ တကယ့်လောကရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ နေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အခုတော့ ကျွန်မကောင်းကောင်းကြိုးသိပ်ပြီ။ သူဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ လူတစ်ယောက်တ တခြားလူတစ်ယောက် အပေါ် ပေးနိုင်သမျှ ကြင်နာယုယမှုနဲ့ မြတ်နိုးချစ်ခင်မှုတွေကို အားလုံး တစ်ခုမကျန် အစွမ်းကုန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လုံးလုံး ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရတဲ့ သူ့ရဲ့အဇ္ဈတ္တအတွင်းစိတ်တွေ ဆိုက်သုန်းမသွားအောင် တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်နဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ရပ်လမ်းအဖြစ် ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့သဘောပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ ဒါတွေကိုပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မရဲ့ တုံ့ပြန်မှုတွေအပေါ်မှာ အလွန်အကျွံ စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတယ် ဆိုတာ မတွေ့ဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိပါတယ်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အသက်နဲ့လဲပြီး စွန့်စားလုပ်ကိုင်ရတဲ့အလုပ်တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဘဝဟာ အမြဲတမ်းဖိနှိပ်ထိန်းချုပ်ထားရပြီး တင်းမာခက်ထန်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ သူ့အတွက် အင်ဂျင်နီယာအင်မတန်လိုအပ်နေတဲ့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို ကျွန်မဆီမှာတွေ့ခဲ့ရပြီ။ တကယ်အတွင်းသဘောကို နားလည်မှုနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း ကျွန်မဆီမှာပဲ သူတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အခုမှပဲ ယုံပါတော့တယ်။

အမှန်ကတော့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ဓာတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ မျက်ဆီးခံလာ ခဲ့တာကို တစ်ညတည်းနဲ့ ပြုပြင်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ အဲဒီ ဖိနှိပ်ချုပ်ကိုင်မှုတွေဟာ သူ့အတွက်မရှိတော့ပါဘူး။ ရှင်းသွားပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့လည်း သူဟာ ဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲပြီး သူလိုတိုယ်လို အများနည်းတူ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနိုင်တဲ့ စွမ်းအားမရှိတာကို ကျွန်မမြင် အံ့ဩမိ ပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီနဲ့နေခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ အမှန်တရားတစ်ခုကိုတော့ သိလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအမှန်တရားက ဘာလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ အခြားလူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ အမှန်အတိုင်း မသိနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။

ဖြစ်နေတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ လူသုံးယောက်ကို လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ သုံးယောက်စလုံး သက္ကလပ်ဦးထုပ်တွေဆောင်းထားပြီး အင်မတန်ရှည်လျားကြီးမားလှတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကြီးတွေနဲ့ လေယာဉ်ကွင်းအလယ်မှာ ရပ်နေကြပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ သူတစ်သက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဦးထုပ်မဆောင်းခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဖြုန်းခနဲ ကြားနေကျအသံတစ်သံကို ကျွန်မကြားလိုက်ရပါတယ်။

အယ်လီနာလား

သူက ကျွန်မကို အားရပါးရဆီးပွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာရပ်ထားတဲ့ ကားအနက်ကြီးတစ်စင်းရှိရာကို ကျွန်မတို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ကားနောက်ပိုင်းမှာ နေသားတကျထိုင်ပြီးတော့နဲ့တစ်ပြိုင်နက် လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကျွန်မအကြောက်လွန်ခဲ့တာတွေ၊ မရေရာတဲ့ဘဝနဲ့ ခုကွဲတွေတောင်လို့ပုံပြီး လပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရတာတွေ၊ ကျွန်မယောက်ျားဟာ ကျွန်မထင်နေတဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရုတ်တရက်သိလိုက်ရပြီး အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ သူ့ကို အခုလိုပြန်တွေ့ရတဲ့အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးတဲ့စိတ်နဲ့ အားလုံး လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကျွန်မဟာ ဖြုန်းခနဲ ချိုးပွဲချိုင်လိုက်မိပါတယ်။

x . . . x

အင်မတန်သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ရက်ရက်စက်စက် ပြိုကွဲပျက်စီးခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ဘေရွတ်မြို့မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ရှစ်လလောက်ကစပြီး ကျွန်မရဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာအဖြစ်တွေ ကြုံတွေ့ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ (လေးနှစ်ရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်မယောက်ျားဟာ ထင်ရှားတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်ပါ။ လန်ဒန် မြို့မှာထုတ်ဝေတဲ့ 'အောက်ဆားဗားနဲ့ အီကိုနေဆစ်' ဂျာနယ်တွေအတွက် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသဆိုင်ရာသတင်းထောက်အဖြစ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ သူဟာ ဖော်ရွေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အသေးအဖွက်စွဲကလေးတွေကိုလည်း အာရုံစိုက်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ပင်ထွက်သွားလာနေကြတဲ့ ဗြိတိသျှနဲ့ အမေရိကန် သံတမန်အဖွဲ့ဝင်တွေ သတင်းစာဆရာတွေ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေအသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူဟာ ကော်တော်လေး ရှိသေးလေးစားခြင်း ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မတို့ဟာ ဗြိတိန်ကို သိပ်ပြန်လာတဲ့ ထွက်ပေးမှုကို မရှိကြပါဘူး။ သူ့စရာ ပါတီဧည့်ခံပွဲတွေကလေး ညှပ်ပေးလိုလို့ ရှိနေတာပါ။ ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့မအဖွားချင်တဲ့ဧည့်ခံပွဲတွေကို ဟိုတုန်းကတည်းက မဝင်ပါ။ ရောင်နေခဲ့တာများပါတယ်။ သံခင်းတမန်ခင်းဆန်တဲ့ အခမ်းအနားတွေ မရပါ။

သည်မြို့စာပေ

ဖစ်လ်ဘီဟာတစ်ယောက် စပျောက်သွားခြင်း

ကျွန်မတို့စီးလာတဲ့လေယာဉ်ဟာ မိုင်ပေါင်းများစွာချီပြီး ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ တောအုပ်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဖြတ်ကျော်ပြီး ပျံသန်းလာခဲ့ပါတယ်။ မောင်လိုက်တာကလည်း ပိန်းပိတ်နေတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့အောက်မှာရှိနေတဲ့ အမှောင်ထုထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကစပြီး အလင်းရောင် မီးရောင်ဆိုလို့ တစ်ခုတလေမှ မမြင်ခဲ့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ ကျွန်မဖြင့် ကြောက်လိုက်တာ လွန်ပါရောရှင် . . .

ကျွန်မ အယ်လီနာဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မယောက်ျား ဖစ်လ်ဘီရှိရာ မော်စကိုမြို့ကို လေကြောင်းခရီးက ပျံသန်းလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ ၁၉၆၃ ခု စက်တင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့ပါ။ ကျွန်မယောက်ျား ဖစ်လ်ဘီဟာ ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဟာသူ ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မစီးလာတဲ့လေယာဉ်ပေါ်မှာ ခရီးသည်ဆိုလို့ ဆယ်နှင်ယောက်ထက် မပိုပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ မြေပြင်ကိုဆင်းလာတော့ လေယာဉ်ကွင်းဟာ တောအုပ်တစ်ခုကိုရှင်းထားပြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ ဝက်သစ်ချပင်တွေ တန်းစီ စိုက်ထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းပွားတော့ လေယာဉ်ကွင်း အဆောက်အဦကလေးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တစ်ကိုယ် လေယာဉ်နဲ့ခရီးသွားခဲ့ရာမှာ ဒီလို လေယာဉ်ကွင်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။

လေယာဉ်ဆင်းတဲ့လမ်းကြောင်းရဲ့ လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရှိတဲ့နေရာမှာ လေဆိပ်ကို သတ်စိကားတစ်စီး ရပ်ထားပါတယ်။ အားနည်းပြီး မှုန်တိုမှုန်မှာ

ယဉ်မြို့စာပေ

တထောင်းထောင်း။ ရင်ထိုးတွေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နဲ့ ဟော်တယ်ညှပ်ခန်းဆောင်တွေ ထဲမှာ ကြပ်ညှပ်ပြတ်သိပ်ပြီး စားစရာသောက်စရာရှိတဲ့နေရာကို အတင်းတိုးဝေ့ ပွတ်တိုက်သွားကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ဖစ်လ်ဘီဟာ အင်မတန်မုန်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့မှာ အသိအကျွမ်းတွေ တစ်လှေကြီးရှိတဲ့အထဲက ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေဆိုလို့ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီထဲမှာ ဂလင်းနဲ့ မာနီတို့ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေ ပါပဲ။ ဂလင်းဟာ ဗြိတိသျှသံရုံးမှာ ပထမအတွင်းဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ရိုးသားပွင့်လင်းသလောက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ တာသာစကားကို ကောင်းကောင်းကြီးပြောတတ်ပြီး ကျွန်မတို့လည်း ထူးချွန်တဲ့ ဟောပြောတမ်းစီသုတေသနတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်း တတ်ပါသေးတယ်။

သူ့ရိုးမာနီကတော့ ပိုလီယိုခေါ်တဲ့ အကြောသေတဲ့ရောဂါကြောင့် ခြေတစ်ဖက်မသန်ဘဲ ပြန်နေရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကတော့ အင်မတန် ကြံ့ခိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတွေ ဖူးသမျှထဲမှာတော့ သူဟာ သတ္တိအကောင်းဆုံး အမျိုးသမီးထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါဘဲ။

၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ သူတို့ လင်မယားက ကျွန်မတို့ကို ညစာထမင်းစားမိတ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က မိုးတွေကလည်း တစ်နေ့လုံး သံသဲမဲမဲရွာနေပါတယ်။ မိုးရွာလွန်းအားကြီးလို့ ညနေဘက်ကျတော့ မြို့ထဲက လမ်းမကြီးတွေအားလုံး ရေတွေလွှမ်းပြီး လူသွားလမ်းကလေးတွေဆိုရင်လည်း တဝေါဝေါ စီးနေတဲ့ ရေခဲကြောင်းအောက်မှာ မြုပ်နေပါတယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာလည်း လှိုင်းတွေကြီးပြီး လှိုင်းပုတ်တဲ့ဒဏ်ကြောင့် ပင်လယ်တမ်းနားတစ်လျှောက်လှ တာရိုးလုပ်ထားတဲ့ ကျောက်တုန်းကျောက်ပြားတွေဟာ မြို့ကျပျက်စီးပြီး အုတ်ကျိုး အုတ်ပွဲတွေနဲ့ အမှိုက်သရိုက်တွေဟာလည်း မြို့ထဲက လမ်းမကြီးတွေပေါ် ပင်လယ်ရေနဲ့အတူ ဒလဟောစီးဝင်လာကြပါတယ်။ အဲဒီညဟာ တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ညတစ်ညပါပဲ။

ဆောင်းရာသီရောက်တဲ့ အခါတိုင်း ဒီလိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လေပြင်းမုန်တိုင်းမျိုးဟာ လေးခါငါးခါလောက် ကျတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မုန်တိုင်းကျရင်လည်း သုံးလေးရက်ကြာပြီး အဲဒီအခါမျိုးမှာ ဘေရွတ်မြို့ကလေးဟာ အလုံးအလုံးခံရတတ်ပါတယ်။ တစ်မြို့လုံးကလေးကလေး ဆိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ပြီး ထပျက်အစီး အကျိုးအပဲ့တွေ တောင်ပုံရာပုံနဲ့ ရန်သူပိုင်းအတိုက်ခံရတဲ့ မြို့တစ်မြို့လို့ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဒီနေ့ဟာ ဒီလိုမုန်တိုင်းမျိုးကျပြီး အကြမ်းဆုံးနဲ့ ကြောက်စရာ ကြောက်စရာကောင်းဆုံး အထွတ်အထိပ်ရောက်တဲ့နေ့ပါပဲ။

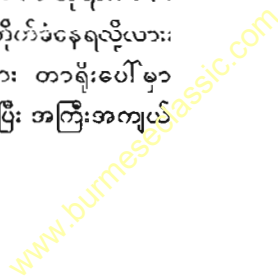
ညစနေပိုင်း တော်တော်လေး နေစောင်းသွားတဲ့အချိန်မှာ ဖစ်လ်ဘီဟာ မိုးကာအကျိုကိုဖွဲ့ပြီး ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အပြင်ခဏသွားဦးမယ့်အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြီး အပြင်ကိုထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ခြောက်နာရီလောက် သူပြန်လာမယ်ဆိုတော့ ဂလင်းတို့အိမ်ကမိတ်ထားတဲ့ ညစာစားပွဲကိုသွားဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရသေးတာပဲလို့တွေးပြီး ခပ်အေးအေးပဲနေလိုက်မိပါတယ်။

နောက်တစ်နာရီလောက်နေတော့ သူ့ဆီက တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်မကလည်း ကလေးတွေအတွက် စားစရာပြင်ရင်း မီးဖိုထဲရောက်နေ ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့သား အသက်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိနေတဲ့ ဟယ်ရီက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး စကားပြောပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတယ်လီဖုန်းနားထောင်ပြီး ကျွန်မတို့ပြန်ပြောတာကို အခုထက်ထိ နားထဲမှာကြားနေမိပါသေးတယ်။

“မေမေ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်တဲ့၊ ရှစ်နာရီလောက်နေမှ မေမေကို ဂလင်းတို့အိမ်မှာ လာတွေ့မယ်လို့ ပြောပါတယ်”တဲ့။ ကျွန်မဖြင့်လေ... အဲဒီတုန်းက တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် နားမထောင်လိုက်မိတာ မှားလေခြင်းဆိုပြီး ရက်တွေ့လတွေ့ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယူကြားမရ ဖြစ်နေ မိပါတယ်။

ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့က ညစာစားပွဲကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားခဲ့ရ ပါတယ်။ အဲဒီညညီပွဲကလည်း မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေ တော်တော်စုံပြီး သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ပါပဲ။ လူသစ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မပါပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း ဖစ်လ်ဘီ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာမယ့်အကြောင်း၊ မကြာခင်ရောက်လာမယ့် အကြောင်း ပြောပြရင်း သူတို့ကိုတောင်းပန်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရှစ်နာရီ ထိုးတဲ့အထိ ဖစ်လ်ဘီဟာ ပေါ်မလာဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ ရှစ်နာရီခွဲတဲ့အထိ စောင့်ကြပါတယ်။ နောက်ထပ် ကိုးနာရီခွဲအထိ ဆက်ပြီး စောင့်ကြပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ အဲဒီအချိန်အထိ ပေါ်မလာပါဘူး။

ကျွန်မလည်း အိမ်ကို တယ်လီဖုန်းခဏခဏဆက်ပြီး ဖစ်လ်ဘီဆီက တယ်လီဖုန်းလာမလာ အိမ်က ကလေးတွေကို လှမ်းမေးကြည့်ပါတယ်။ «နက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့ဟာ သူ့ကို မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ညစာစားလိုက်ကြရ ပါတယ်။ ညစာစားပြီး နည်းနည်းပါးပါး သောက်ကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမှာ တစ်ချိန်လုံး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိတ်ပူနေမိပါတယ်။ ‘ဘုရား... ဘုရား...’ ဟု ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ညပါလား။ ပထမတစ်ဆင့်ကလေးတို့ကလေးခဲနေရလို့လား။ ‘ပုဖဟုတ် သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ပြိုကျပျက်စီးနေတဲ့ ကမ်းနား တာရိုးပေါ်မှာ မပြချော်လက်ချော်နဲ့ ပင်လယ်ထဲပဲ လိမ့်ကျသွားလေသလား’ ဆိုပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ပူပန်နေမိပါတယ်။

ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မလည်း အိမ်ပြန်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကိုစိတ်မပူဖို့ ဝိုင်းပြီးအားပေးကြပါတယ်။ “ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ဖစ်လ်ဘီဟာ တစ်နေရာရာမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုခုရှိနေလို့ မလာနိုင်တာ ဖြစ်မှာ”လို့ ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ပြန်ပြောမိပါတယ်။ “ဖစ်လ်ဘီဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မကို ဒီလိုမလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူဟာ အမြဲတမ်း အချိန်ကို လေးစားပြီး တိကျတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုလုပ်တာကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်လည်းမချဘူး။ အဲဒီတော့ အိမ်ပြန်မှဖြစ်မယ်”လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို လိုက်ပို့ဖို့ကြတော့ ဘယ်သူကမှ တာဝန်မယူကြပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်မ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ ကြိုးစားပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ မုန့်တိုင်းကျထားတဲ့ ရှင်းလင်းနေတဲ့လမ်းတွေကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ဝေတဟူးဟူးတိုက်နေလို့ ကျွန်မဆံပင်တွေ ပိုးရိုးဖားရားဖြစ်နေတာတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်အရောက် ခပ်သွက်သွက် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ကျွန်မတို့နေတဲ့ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မအတွက် အကျိုးအကြောင်းစာကလေးများ ရေးထားခဲ့လေသလားလို့ တစ်ခန်းလုံး နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာကြည့်မိပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ တစ်ယောက်တစ်ယောက် စာအတိုအထွာကလေးတွေရေးပြီး နှစ်ယောက်စလုံးသိတဲ့နေရာတွေမှာ ထားပစ်ခဲ့ကြလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သူ့အဆွဲထဲမှာ နေရာအနှံ့ ရှာကြည့် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခြေရာလက်ရာပျက်တာ မတွေ့ရပါဘူး။

ဒါနဲ့ သန်းခေါင်ကျော်သွားတဲ့အချိန်အထိ ဖစ်လ်ဘီ ပြန်မရောက်လာတဲ့ အတွက် ကျွန်မလည်း မနေနိုင်တော့ပဲ မစွတာအိတ်စ်ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက် ပါတယ်။ အဲဒီလူက ဗြိတိသျှသံရုံးမှာ မကြာခင်ကရောက်လာတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ခံ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိထားတာ ကြာပါပြီ။ နောက်ပြီးထော အဲဒီ မစွတာအိတ်စ်အရင်က ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ အကြီးအကဲလုပ်သွားတဲ့ မစွတာဝိုင်နဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး စစ်အတွင်းတုန်းက အမ်အိုင်ဇ်မှာ အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးလို့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့အကြောင်းလည်း ကျွန်မသိထားပါတယ်။

(Mr X မုရင်းစာရေးသူက နာမည်ရင်းကို ဖော်ပြရန် မသင့်သဖြင့် လျှို့ဝှက်အမည်တ သုံးကားခြင်းဖြစ်သည်။

Mr Y မုရင်းစာရေးသူက နာမည်ရင်းကို ဖော်ပြရန် မသင့်သဖြင့် ဤခြင်း ကားသော အမည်ဖြစ်သည်။

MI 6 ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဗြိတိသျှတပ်မတော်အတွင်း ဖွဲ့စည်းခဲ့သော စစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ပြန်ဆိုသူ)

အဲဒီ မစွတာဝိုင်ဟာ ဥရောပရေးရာပါရဂူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အာရပ်နိုင်ငံရေးကိုတော့ သိပ်နားမလည်လှပါဘူး။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်က သူဟာ အရှေ့အလယ်ဝိုင်းဒေသကို အစိမ်းသက်သက်ရောက်လာပြီး အဲဒီတုန်းက ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့ရဲ့အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်နဲ့ လုပ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဘေရွတ်မြို့ကို သူရောက်လာစက ပထမဆုံး သူနဲ့တွေ့တာကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိ နေပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက ဖစ်လ်ဘီကိုလာတွေ့ပြီး “ကဲ... ကိုယ့်လူ၊ ကိုယ့် ကိုတော့ လိုတာဖြည့်ပေးအုံးမှပဲ”လို့ ပြောပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် မှန်မှန်တွေ့ကြပြီး အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ကျိတ်ဆွေးနွေးလေ့ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်မကို မစွတာဝိုင်ရဲ့ဇနီးနဲ့ အာလာပသလ္လာပ ပြောဖို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထားပစ်ခဲ့တတ်ပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ သတင်းစာဆရာအဖြစ် အပေါ်ယံသဘောနဲ့ လုပ်နေတယ် ဆိုတာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ သတင်းစာ ဂျာနယ်တွေအတွက် သတင်းဆောင်းပါးတွေ ရေးနေရတာဟာ စိတ်ပါလို့မဟုတ်ဘူး။ မစွတာဝိုင်နဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးကြတာကမှ သူ့ရဲ့တကယ့်အလုပ်ပဲဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ထာမိတယ်။

လေပြင်းမုန့်တိုင်းကျတဲ့ အဲဒီညက ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒုက္ခတစ်ခုခုတွေ့နေပြီလို့ ကျွန်မစိတ်ထဲ ယူဆမိတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရဲ့ ‘လျှို့ဝှက်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ’ဆီ အကူအညီတောင်းဖို့ ဖြန်းခနဲ ကျွန်မအကြံရပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မိတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မစွတာအိတ်စ်ဟာ အဲဒီအချိန်က အိမ်မှာမရှိဘဲ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ (နောက်မှ ကျွန်မသိရတာ မစွတာအိတ်စ်ဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရေးပေါ်အစည်းအဝေးတစ်ခုရှိနေလို့ ဗြိတိသျှသံရုံးရောက်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်။)

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူမိန်းမကို ဖြစ်နိုင်ရင် သူနဲ့ အရေးတကြီးတွေ့ချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း ကျွန်မဆီက ဖုံးဆက်တဲ့ အကြောင်း သူ့ယောက်ျားဆီ ဆက်ဆက်အကြောင်းကြားပေးပါမယ်လို့ ပြန်ပြော ရှာပါတယ်။ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ မစွတာအိတ်စ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မဆီ ဖုံးလှမ်းဆက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီလာခဲ့ရမလား’လို့ သူကပြောပါတယ်။ ‘အဲဒီလို လာနိုင်ရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲရှင်’လို့ ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မဆီပဲ သူရောက်လာပေပေ အဲဒီနေ့ညနေပိုင်းက ဖြစ်ခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး အသေးစိတ် သူ့ကို ပြန်ပြောခဲ့ပါတယ်။ မတော်တဆ ကားများအတိုက်ခံရသူလားလို့ ဆေးရုံတွေနဲ့ ရဲစခန်းတွေကို စုံစမ်းကြည့်ရရင်

မကောင်းဘူးလားလို့ ကျွန်မကပြောတော့ သူက မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ပစ္စည်းတွေထဲက တစ်ခုခုများ ပျောက်နေသလားဆိုတာကို ငိုပြုံးစိတ်ဝင်စားနေပုံရပါတယ်။ ဥပမာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့အဝတ်အစားတို့ စာရွက်စာတမ်းတို့ လက်နှိပ်စက်တို့ စသည်ဖြင့်ပေါ့ရှင်။ . . .

ဒီလိုနဲ့ မစ္စတာအိတ်စ်ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မလည်း တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံးကို အကုန်လှန်လှေ့စော့နေကြပြီး ရှာကြည့်ပါတယ်။ သူ့ဖိုင်တွဲတွေ စာရွက်တွေနဲ့ သူ့အကျိုးဘောင်းဘီအိတ်တွေပါမကျန် တစ်ခုစီတစ်ခုစီ နှိုက်ပြိုရှာကြည့်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်ပြုသိမ်းထားတဲ့ သံမဏိသေတ္တာကလေးကိုပါ ဖွင့်ကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီညက ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပါဘူး။ အဲ-တစ်ခုတွေ့ရတာကတော့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့နာမည်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အသစ်ကျပ်ချွတ် တစ်စောင်ပါပဲ။

အဲဒီညက ကျွန်မဟာ ဝရန်တာမှာပဲထိုင်ရင်းနဲ့ အချိန်ဖြုန်းပစ်လိုက်ပြီ မနက်စောစော အရှေ့ဘက်တောင်တန်းပေါ်မှာ နေလုံးကြီးထွက်လာတာကို စိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်။ မကြာခင် အနွေးဓာတ်နဲ့ အလင်းရောင်ဟာ မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် မြင့်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ လမ်းတွေပေါ်ကို ဖြာကျလာပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဟာ နောက်နောက်က ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေမိပါတယ်။ စဉ်းစားရင်း၊ စဉ်းစားရင်းနဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အလုံဆို့ဆို့ပြီးလာပါတယ်။ အရက်ကျင်းလို့ အလင်းရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဖစ်လ်ဘီနဲ့အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဘဝတော့ဖြင့် ဆုံးပြီဆိုပြီ ကြောက်ရွံ့အံ့ဖွယ်တဲ့စိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လူးလို့မိပြီး ဆောက်တည်ရာမဖြစ်ရတော့တာ ပါပဲရှင်။ . . .

သူ ကျွန်မကို တကယ်ပဲ ပစ်သွားပြီလား။ သူ့ပျောက်သွားတာကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ခြေရာကောက်ရပါမလဲ။ . . .

ကျွန်မဟာ ဒါတွေကို စဉ်းစားရင်းနဲ့ မကြာခင်က သူ့အမူအရာတွေ တဖြည်းဖြည်းပျက်လာတာကို ပြန်သတိရမိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တနှစ်နေ့သုံးလေးပတ်လောက်က ဆိုရင် သူ့ဟာ ပျောက်ပျောက်ပျောက်ပျောက်ပျောက်ကလို့ပဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ခါတိုင်းလုံးပဲ ယုယုယယနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကြားထဲက သူ့မှာ တစ်ခုခုအတွက် စိတ်သောကရောက်နေသလိုလို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့

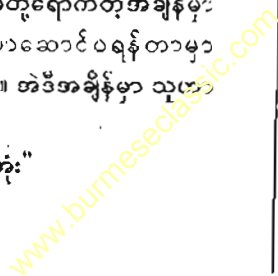
နှစ်ယောက်ဟာ ခါတိုင်းလို အရက်အတူတူသောက်ကြတာပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင် တော်တော်များများ သောက်တတ်ကြပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ သာသောက်ရမယ်ဆိုရင် အရက်ကို ဘယ်လောက်များများ သောက်နိုင်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်သောက်သောက် အလွန်အကျွံမူးတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုဆောင်းဦးပေါက်မှာတော့ သူ့ဟာ အရင်ကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ အလွန်အကျွံ လူမုန်းသူမုန်းမသိလောက်အောင် အရက်မူးတတ်လာတာကို တွေ့နေရပါတယ်။ သူ့ဟာ အရက်နဲ့ပတ်သတ်ပြီး အရင်ကလို ရယ်စရာမောစရာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားလို့ မရတော့ပါဘူး။

သူ့အခုလို အရက် အလွန်အကျွံ မူးတတ်လာတာနဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့မှာ နောက်ကွယ်က ဘယ်လိုအကြောင်းတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မအနေနဲ့ လုံးဝ မရိပ်မိပေမယ့် အဲဒီလို စဖြစ်တာဟာ ဂျက်ကီသေတဲ့နေ့က ဆိုတာကိုတော့ မှတ်မိနေပါတယ်။ ဂျက်ကီ ဆိုတာက ကျွန်မတို့နေတဲ့ ဘေရွတ်မြို့က တိုက်ခန်းမှာ မွေးထားတဲ့ မြေခွေးပေါက်စကလေးပါ။ ဖစ်လ်ဘီဟာ အဲဒီမြေခွေးကလေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ချစ်သမု စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ချစ်သပေါ့ရှင်။ တကယ်တော့ အဲဒီမြေခွေးကလေးဂျက်ကီကလည်း ချစ်စရာကောင်းပြီး သူ့နဲ့ဆော့ရကစားရတာလည်း အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းရဲ့ လသာဆောင်က ဝရန်တာလက်တန်းပေါ်မှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ကစားတတ်ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့အတူ အရက်လည်းသောက်တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါက အရက်ပုလင်းတွေထားတဲ့ စားပွဲရှည်ကြီးတွေပေါ်မှာ ဆော့ရင်းခုန်ရင်းနဲ့ ဝီစကီပုလင်းတစ်လုံးကျကွဲပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ဖိတ်ကျသွားတဲ့ အရက်တွေကို လျှာနဲ့လျက်ကြည့်နေရာက ဂျက်ကီလည်း အရက်သောက်တတ်သွားတာပါပဲ။

၁၉၆၂ ခု နွေရာသီနောက်ပိုင်းမှာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မတို့ကလေးတွေအားလုံး ဝော်ဒန်နိုင်ငံကို အလည်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ကျွန်မတို့ခရီးထွက်နေတုန်း ဂျက်ကီကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ အပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မတို့အရင် တစ်ရက်နှစ်ရက်စောပြီး ဘေရွတ်မြို့ကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပြန်သွားနှင့်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာလို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့ ကျွန်မတို့ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကိုက်ခန်းတစ်ခန်းလုံးပျောက်နေပြီး ဖစ်လ်ဘီကို လသာဆောင်ဝရန်တာမှာ တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ဟာ အရက်တော်တော်မူးနေပါတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါစဉ်း"

အဲဒါလို ကျွန်မကမေးလိုက်တော့ သူက "ဂျက်ကီ သေပြီ" လို့ ပြန်ပြော
ပါတယ်။ ဂျက်ကီလေးဟာ ငါးထပ်မြင့်တဲ့ ကျွန်မတို့တိုက်ခန်း ဝရန်တာလက်တန်း၊
ပေါ်က အောက်ကိုလိန်ကျပြီး သေသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အိမ်က
ခိုင်းတဲ့မိန်းမဟာ ဂျက်ကီကို သိပ်သဘောမကျတော့ ကျွန်မတို့မရှိတုန်း ဝရန်တာ
ပေါ်က တွန်းချလိုက်တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်အတော်ထိခိုက်သွားကြပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီ
ဟာလည်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်တွေဖိသောက်ပစ်ဟန် တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
သူစိတ်ညစ်တာဟာ ဒီကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေရာသီစောစောပိုင်းလောက်က သူ့သားအကြီးဆုံးဟာ
လန်ဒန်မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးရင်းနဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိလို့
အဖွားကြီး ခါးကျိုးသွားပြီး လျော်ကြေးပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ သူ့သမီး
အကြီးဆုံးကလည်း လူတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ 'လင်မယားချင်းကွဲကြပြီး
နောက်မှ' ပြန်ပေါင်းသွားကြပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့သားသမီးတွေအပေါ်မှာ
တော်တော်လေး သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့အတွက် သူတို့ကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူစိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတာဟာ ဒီပြဿနာတွေနဲ့
စာရင် လွန်လွန်းတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်တော့မှ အဲဒီ
ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်က သူဟာ ဘာကြောင့်မူမမှန်တဲ့ ပုံပျက်ပန်းဖျက် ဖြစ်ခဲ့
ရတယ်ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မသိလာရပါတယ်။

အဲဒီလို စိတ်မကောင်းစရာတွေ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ဖစ်လ်ဘီနဲ့
ကျောင်းနေဘက်သွင်ချင်း မစ္စတာဝိုင်ဟာ ရုတ်တရက် ဘေရွတ်မြို့ကိုရောက်လာ
ပါတယ်။ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လ၊ သုံးလ လောက်ကမှ ဘေရွတ်မြို့မှာရှိနေတဲ့ ဗြိတိသျှ
ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ တာဝန်ခံအဖြစ် ခန့်လိုက်လို့ အခုရောက်လာတာပါ။
သူဟာ ဘေရွတ်မြို့က မထင်ရှားတဲ့ အညတရ ဟော်တယ်ကလေးတစ်ခုမှာ အခန်း
ငှားနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူဒီရောက်နေတာကို လူတွေများများ သိမှာစိုးလို့
အခုလို အညတရဟော်တယ်ကလေးမှာ တည်းရတာပါလို့ သူက အကြောင်းပြ
ပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ မစ္စတာဝိုင်အတွက် လူကြားလို့မှ မကောင်းပါဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့
အိမ်တိုင်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ 'ငှား'နဲ့ အရေးအကြီးဆုံးတာဝန်ခံ
တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ရဲ့ထောက်ပုန်းမေးငှားနက များများဟာ သံအမတ်ကြီးရာထူးနဲ့
တန်းတူပါပဲ။

မစ္စတာဝိုင်ဟာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကလပ်အသင်း
တွေမှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ မီးခိုးရောင်သတ္တလတ်ဦးထုပ်ကို အမြဲဆောင်းလေ့ရှိပြီး မြင်းပွဲကိုလည်း
သွားတတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့အရည်အချင်းကတော့ ရယ်စရာမောစရာ
တောက်တီးတောက်တဲ့ ပုံပြင်တွေကို ပြောတတ်တာပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့
သူ့ရုပ်အင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ခေါက်ထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါဟာ ဧည့်ခံပွဲ
တွေမှာ သူ့ရဲ့လက်လွတ်စပယ်နေတတ်တဲ့ အမူအကျင့်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့
မျက်လုံးတွေနောက်ကွယ်မှာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်အများကြီး
ကောက်လို့ရတဲ့သဘောတွေ ပါတတ်ပါတယ်။

ခရစ္စမတ်မတိုင်မီ နေ့တစ်နေ့မှာ သူက ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ကျွန်မကို ဘေရွတ်မြို့
ပေါ်က ခေတ်မီတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညစာဖိတ်ကျွေးပါတယ်။ ကျွန်မတို့
အတွက် ထိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ချောင်ကျကျတစ်နေရာမှာ ဖရောင်းတိုင်
ထွန်းထားတဲ့စားပွဲတစ်ခုကို ယူထားပါတယ်။ ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ မသင်္ကာစရာအဓိပ္ပာယ်
အမျိုးမျိုးကောက်လို့ရတဲ့ ပြက်လုံးထွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်တော့တာပါပဲ။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ သူ့အဲဒါလို ရယ်ရယ်မောမောပြောနေတာကိုပဲ
ဟန်ဆောင်နေတယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်နေမိပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ သူ့နဲ့ကြားမှာ
ကျွန်မ ဘာမှမသိရတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ရိပ်မိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် ဖစ်လ်ဘီနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ပူပန်သောက ရောက်နေမိပါတယ်။ သူကလည်း ဒီအစောအတွင်းမှာ
အရက်တွေ အလွန်အကျွံများအောင် သောက်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ်တာ
ကတော့ ပျောက်သွားပုံ မရပါဘူး။

အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ မှာရှိနေတဲ့ မစ္စတာဝိုင် ဆိုတဲ့လူဟာ
ဖစ်လ်ဘီရဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက်၊ ကျွန်မ
ယုံကြည်ရမယ့် လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်မိပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့က ဖစ်လ်ဘီ
အိမ်သာကိုခဏသွားတုန်း ကျွန်မဟာ မစ္စတာဝိုင်ကို ပါးစပ်က လွတ်ခနဲပြောလိုက်
တော့မလို့။ 'ဖစ်လ်ဘီဟာ တစ်ခုခုအတွက် တော်တော်ကြီးကို စိတ်သောက
ရောက်နေပုံရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ'လို့ မေးလိုက်တော့မလို့ပါပဲ။
ဒါပေမယ့် မမေးလိုက်မီတဲနဲ့ မေးဖို့အခွင့်အရေး လက်လွတ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မအတွက်ဘာမှန်းမသိရဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် 'ပညာပြိုင်'တဲ့ စကားမျိုးတွေ အပြန်အလှန်ပြောနေကြပါတယ်။
အမှန်ကတော့ မစ္စတာဝိုင်ဟာ ဖစ်လ်ဘီအပေါ်မှာ ရုရှားသူလျှို့အဖြစ် စွပ်စွဲ
ပျံလောက်အောင် ခိုင်ပုံလှပဲ့သက်သေအထောက်အထားတွေ တွေ့နေရလို့
ဒီပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့အတွက် လန်ဒန်ကလွတ်လ် ပျက်တဲ့လူပါပဲ။ အဲဒီ
သက်သေအထောက်အထား ဆိုတာကလည်း တခြား "ဟုတ်ပါဘူး။ ခုနစ် နှစ်

နောက်ပိုင်းလောက်က အနောက်နိုင်ငံဘက်ကို ကူးလာတဲ့ ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ ခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းပေးချက်အရ အခိုင်အမာသိရတဲ့ အချက် အလက်တွေပါပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖော်လိဘီက နောက်တော့မှ အမှန်အတိုင်း ကျွန်မကို ဖွင့်ပြောပြပါတယ်။

မစ္စတာဝိုင်ရဲ့ တာဝန်ကလည်း ဖော်လိဘီကို ဒီတီစွန့်ပတ်သက်လို့ ချက်ချင်း အရေးယူပြီး အပြစ်ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖော်လိဘီနဲ့ သူ့ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဖော်လိဘီကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြော လာအောင်လုပ်ဖို့ပါပဲ။ တကယ်လို့ ဖော်လိဘီကို ဖမ်းပြီး ထောင်ထဲထည့်ထားလိုက်မယ် ဆိုရင် သူ့ဆီက နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မရတော့ဘဲ အကျိုးမရှိ ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ကြိုးရှည်ရှည် လှန်ထားခြင်းအားဖြင့် သူ့လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြီး ဝန်ခံလာအောင် သွေးဆောင်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူကပိုပြီး အရည်အချင်းသာတယ် လို့တော့ ကျွန်မ မသိရပါဘူး။ ဖော်လိဘီဟာ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ဝန်ခံရတာတွေ မှု့ချွန်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်က စဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့လည်း တကယ်လို့ ဖော်လိဘီဟာ အဲဒီတုန်းက လုံးဝဥသု အကုန်လုံးဝန်ခံပြီး ဖွင့်ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ ဖော်လိဘီကို မော်စကိုက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကြိုဆိုဧည့်ခံတာတွေ မရှိနိုင်ဘူးလို့လည်း တွေးမိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နှစ်ကုန်ခါနီးလာလေ ဖော်လိဘီဟာ အပြင်ကို အရင်ကထက်ပိုပြီး အသွားအလာနည်းလာလေ ဖြစ်လာပါတယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်မတို့နေတဲ့ တိုက်ခန်းဟာ စိတ်အချရဆုံး လုံခြုံမှုအရှိဆုံးလို့ ယူဆထားတဲ့ သဘောပါပဲ။ ခရစ္စမတ်နဲ့ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်အတွက် ဖိတ်တဲပိတ်စာတွေကိုလည်း ဖော်လိဘီဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်မခံဘဲ ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ 'ဒီဧည့်ခံပွဲကို ကိုယ်တို့ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား' လို့ ခဏခဏမေးတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံဆိုရင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို သွားဖို့စီစဉ်ပြီးမှ နောက်ဆုံးသွားခါနီး အချိန်မှာကပ်ပြီး 'မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီဧည့်ခံပွဲက မသွားဘဲနေရင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ' ဆိုပြီး စိတ်ပြောင်းသွားတတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နှစ်သစ်ကူးမတိုင်မီတစ်ရက်ကျတော့ ကျွန်မတို့ဟာ အိမ်မှာရှိတဲ့ ရှမ်းပိန်အရက် ပုလင်းတို့ဖောက်ပြီး မီးထွန်းဘဲ မေ့ရှင်နေတဲ့ ဝရန်တာလသဘာဆောင်မှာပဲ နှစ်ယောက်သားအတူ သောက်လိုက်ကြပါတယ်။

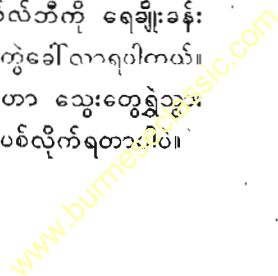
သူ့အသက် ပါးဆယ်ပေးဖို့ ဖြည့်ပုံ ကုန်ပစ္စည်း ဝယ်ယူနေတာတွေ ကျွန်မက အရက်သောက်ပွဲကလေးတစ်ခုစီစဉ်ပြီး နေ့လယ်မွန်းတည့်ချိန်မှာ ကျင်းပ လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က နေ့လယ်နှစ်နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ဧည့်သည်တွေ

တော်တော်များများ ပြန်သွားကြတာနဲ့ ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီနေ့အတွက် ကျန်တဲ့ အချိန်ကို အိမ်မှာပဲ ဖြုန်းပစ်လိုက်ကြတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြုန်းဆို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပေါက်ချလာပြီး အမေရိကန်အမျိုးသားတွေ ဝပြုံးကျင်းပတဲ့ နေ့လုံးပေါက်နှစ်သစ်ကူးဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို သွားရအောင်ဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မ ကျွန်မတို့ကို ဆွဲခေါ်သွားတာနဲ့ ပါသွားပါတယ်။

ဧည့်ခံပွဲကျင်းပတဲ့ အိမ်ကျတော့ လူတွေပြည့်ကျပ်နေပြီး ဧည့်ခန်းတွေထဲမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး စည်စည်ကားကားနဲ့ ဆူညံနေတာတွေ ရပါတယ်။ သောက်စရာ အရက်တွေပေါသလောက် စားစရာတွေကလည်း တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပါပဲ။ ဖော်လိဘီဟာ အဲဒီမှာ အရက်သိပ်သောက်ပုံ မရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီနေ့က သူ့ဟာ တော်တော်များများသောက်စားပြီး တော်တော်များများ မူးနေပြီနဲ့ တူပါတယ်။ အရက်သောက်တတ်တဲ့လူအုပ်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဖိုပြီး စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ထားလိုက်ပုံရပါတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာကိုက အရက်သောက်မှလည်း သူ့စိတ်ဟာ ပိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရမယ့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီနေ့က အိမ်ကိုတော့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ခဲ့ ကြပါတယ်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဖော်လိဘီဟာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ကိုယ်လက် သုတ်သင်နေတုန်း ဖြုန်းဆို ရေချိုးခန်းထဲက ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားတဲ့ အသံကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ပျာယံပျာယာပြေးကြည့်တော့ ဖော်လိဘီဟာ ရေချိုးခန်းထဲမှာ လဲကျနေပြီး ရေခွေးလွှတ်တဲ့ ရေဒီယေတာစက်နဲ့ ဆောင်မိလို့ ခေါင်းကွဲသွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အလန်တကြားနဲ့ သူ့ကို ဝင်ပြီး ပွေ့ထူဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ သူ့အနားကို ကျွန်မမရောက်ခင် လဲနေရာက ကုန်းထရင်းနဲ့ မဟန်နိုင်ဘဲ နောက်တစ်ကြိမ် ဘိုင်းခနဲလဲကျပြီး ခေါင်းကို တစ်ခါထပ်ဆောင်မိပြန်ပါတယ်။ နှစ်ခါစလုံး ကျတဲ့အရှိန်ကပြင်းတော့ နောက်ဖေ နှစ်နေရာမှာ တော်တော်များများကွဲသွားပြီး သွေးတွေ တအားထွက်လာပါတယ်။ ရေချိုးခန်းတစ်ခုလုံးဟာလည်း သွေးကွက်တွေ သွေးစက်တွေနဲ့ ပေကျပြီး မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကျွန်မလည်း အသံကြားလို့ ပြေးလာကြည့်ကြတဲ့ ကလေးတွေကို ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်သွားကြဖို့ တော်ပြောရင်းနဲ့ ဖော်လိဘီကို ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်က ဆွဲကူပြီး အိမ်ရာထဲရောက်အောင် မနည်းကွဲခေါ်လာရပါတယ်။ အိမ်ရာထဲရောက်တော့ ခဏလေးနဲ့ပဲ ခေါင်းအုံးနှစ်ခုစလုံးဟာ သွေးတွေရွဲသွား တော့တာပါပဲ။ အဲဒီခေါင်းအုံးတွေလည်း နောက်တော့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရတာပါပဲ။

သူခေါင်းက ဒဏ်ရာတွေဟာ သွေးတွေတအားပန်းထွက်နေပြီး ဟုတ်နံရံ မှာတောင် သွေးစက်တွေ ပေကုန်ပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ရေနွေးစက်နဲ့ဆောင်မိရာမှာ ခေါင်းကသွေးလွတ်ကြောတစ်ခုခု ပြတ်ထွက်သွားဟန် တူပါတယ်။ ကျွန်မလည်း မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးတစ်ခုနဲ့ တအားပတ်ပြီး စည်းပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ သွေးက တအားထွက်နေတုန်းပါပဲ။ ကြာတော့ သွေးထွတ်လွန်းအားကြီးလို့ သွေးလွန်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာတောင် စိုးရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တယ်လီဖုန်းရဲ့တဲ့ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီညက တစ်မြို့လုံး နှစ်သစ်ကူးဧည့်ခံပွဲတွေ လုပ်နေကြတော့ ဆရာဝန်ရှာရတာ တော်တော်နဲ့ မလွယ်ပါဘူး။ နောက်တော့မှ လက်ဘနွန်အမျိုးသား ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်လို့ရတာနဲ့ သူ့ကို အိမ်ကြွလာဖို့ ပင့်ရပါတယ်။

အဲဒီဆရာဝန်လည်း မကြာခင် အိမ်ရောက်လာပြီး ဒဏ်ရာကိုစမ်းသပ်ကြည့် ရင်းနဲ့ "ခင်ဗျားယောက်ျားကို ဆေးရုံခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဆေးရုံမပို့ရင် ကျွန်တော် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး"လို့ သူကပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီကလည်း ဆေးရုံ လိုက်ဖို့ လုံးဝသဘောမတူဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့က သူ့ကိုအတင်းတွဲပြီး ဆေးရုံခေါ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် တံခါးဝရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူက အတင်း ရုန်းကန်ပြီး အိပ်ရာဆီကို ပြန်ပြန်သွားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူဟာ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ တွဲလို့မရ ထူလို့မရနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က သူဟာ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် အရက်တွေ အလွန်အကျွံမူးနေတဲ့ ကြားထဲက သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီအခန်းထဲက အပြင်ထွက်သွားရင် သူ့အတွက် တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က ကြီးကြီးမားမား ရှိနေပုံရပါတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မတို့လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူခေါင်းကို ပတ်တီးစည်း။ ပတ်တီးပေါ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးပတ်ပြီး ဓာတ်လှေကားပေါ် အတင်းပွေ့ခေါ်ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး အမေရိကန်တက္ကသိုလ်ဆေးရုံကို ကားနဲ့ခေါ်လာ ခဲ့ကြရပါတယ်။ ဆေးရုံရောက်တော့ သူခေါင်းက ကွဲသွားတဲ့ဒဏ်ရာနုနုချက်ကို ဆေးထည့်ပြီး ချုပ်ယူရပါတယ်။ အားလုံး ချုပ်ရိုးနှစ်ဆယ့်လေးချက်တောင် ချုပ်ရ ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ခေါင်းမှာကွဲသွားတဲ့ဒဏ်ရာဟာ ဦးခွံနဲ့ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သွားသလား မထိခိုက်ဘူးလားဆိုတာကို ဂုဏ်အောင် ဓာတ်ပွန်ရိုက်ကြည့် ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ပြောပသေးတယ်။ "ဖစ်လ်ဘီဟာ နောက်ထပ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အရက်တစ်အောင်စလောက် ထပ်ဝင်သွားရင် တစ်ခါတည်း အသက်ပျောက်သွားတော့မှာပဲ" တဲ့။

ဆရာဝန်က သူ့ကို ဆေးရုံမှာ ထားခဲ့စေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီညက ကျွန်မ သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ညက စိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ တော်တော်လေး သက်သာသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီဟာ အိပ်ရာထဲမှာ ခြောက်ရက်၊ ခုနစ်ရက်လောက် မလှုပ်နိုင်မယှက်နိုင်ဘဲနေခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြောပါသေးတယ်။ "ကိုယ်ဟာ အတော်အသုံးမကျတဲ့ကောင်ပဲ။ အရက်ကို တစ်သက်လုံး သောက်လာရက်သားနဲ့ ဒီထိအောင်ဖြစ်ရတယ်" လို့ပြောပါတယ်။

မကြာခင် သူခေါင်းကဒဏ်ရာ ပျောက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိုးရိမ် ပူပန်မှုတွေနဲ့ စိတ်သောကရောက်မှုတွေကတော့ ပျောက်သွားပုံမရပါဘူး။ ကျွန်မ ကလည်း သူ့ကိုဖွင့်မေးပါတယ်။ "ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲဟင် . . . ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ဖွင့်မပြောတာလဲ၊ ရှင်မှာ ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ တွေ့နေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မလည်း သိဖို့ကောင်းပါတယ်ရှင်"လို့ ခဏခဏမေးကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ကျွန်မအဲဒီလိုမေးတဲ့အခါတိုင်း လက်ကားပြပြီး "ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"လို့ပဲ အမြဲပြန်ပြောပါတယ်။

ဇန်နဝါရီလ ၆ ရက်နေ့ကျတော့ ဗြိတိသျှသံရုံးက အရေးတကြီး တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီကို မစ္စတာအိတ်စ်နဲ့ လာတွေ့ဖို့ခေါ်တာပါပဲ။

မစ္စတာအိတ်စ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးက ဆက်တဲ့ အဲဒီ တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်မပဲ နားထောင်ပြီး ခေါင်းကဒဏ်ရာကြောင့် ဖစ်လ်ဘီလာလို့မဖြစ်သေးတဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူခေါင်းက ချုပ်ထားတဲ့ချုပ်ရိုးတွေ ကိုတောင် မနက်ဖြန်မှ ဖြေရမှာမဟုတ်လား။ အဲသလိုပြောပေမယ့် မစ္စတာအိတ်စ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးကတော့ ဆက်ဆက်လာဖို့ပဲ ပြောနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီဟာ မစ္စတာအိတ်စ်နဲ့ အဲဒီနေ့က သွားမတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ နောက် မော်စကိုရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို ပြန်ပြောပါတယ်။ "အဲဒီ တုန်းက တယ်လီဖုန်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုခေါ်တယ်လဲဆိုရော ဒီတစ်ခါတော့သွားပြီ ဆိုပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီတံခန့်ဖြစ်သွားတာပဲ" တဲ့။ ဖြစ်ပုံက အဲဒီအချိန်မှာ ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဖစ်လ်ဘီကို ဖမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီနဲ့တူပါတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ဖစ်လ်ဘီကို သံရုံးဝင်းထဲရောက်အောင် တမင်ခေါ်တဲ့သဘောပါဘဲ။ တကယ်လို့ သူ့ကိုဖမ်းချင်ရင် သံရုံးဝင်းထဲရောက်မှ ဖမ်းနိုင်မယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဖစ်လ်ဘီဟာ အရက်ပြတ်မသွားပေမယ့် သောက်ပုံသောက်နည်း တစ်မျိုးပြင်ပြီးသောက်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူဟာ အရင်ကလို ဝီစကီမသောက်တော့ဘဲ ဘီယာကို ပြောင်းသောက်လာပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သက်သာလိုသက်သာငြား ကြိုးစားကြည့်တဲ့သဘောနဲ့ တူပါတယ်။

အဲဒီလို အရက်ပြင်းပြင်းကို မသောက်တော့ဘဲ ဘီယာကိုပြောင်းသောက်ပေမယ့် သူ့ကြည့်ရတာကတော့ အမြဲတမ်း အားနည်းပြီး နုံးနေတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် တစ်ခါတလေ သူ့အားပြတ်ပြီး မတ်တတ်က ပုံလဲကျသွားလေမလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ အမောပါပဲ။ အဲဒီအချိန်က သူ့မိတ်ထဲမှာတော့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီနဲ့ တူပါတယ်။ သူ့ ရုရှားမိတ်ဆွေတွေဆီက အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူဟာ တစ်ခါတည်း လစ်ဖြေးဖို့ စိစဉ်ထားတဲ့သဘောပါပဲ။

အဲဒီလို ရင်တမမ စိတ်တထင့်ထင့်နေရတဲ့ နောက်ဆုံးရက်တွေတုန်းက ဆိုရင် အပြင်ကိုလုံးဝမထွက်တော့သလောက်ပါပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း ကျွန်မမသိရတဲ့လူတွေနဲ့ အပြင်ကို နှစ်ခါချိန်းပြီး သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူတွေနဲ့ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ကြတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ လုံးဝမသိရပါဘူး။

အဲဒီအခြေအနေတွေဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ကျွန်မတို့နဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း ဂလင်းနဲ့ မာနီတို့ လင်မယားက ထမင်းစားဖိတ်တာပါပဲ။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နဲ့ လုံးဝ အဆက်အသွယ် မရှိသလို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ဘာမှမသိရှာ ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီဟာ သူတို့ဖိတ်တဲ့ညစာစားပွဲကို ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာတော့ပါဘူး။

အဲဒီ ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့ညကပဲ သူဟာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့တာပါပဲရှင်...။

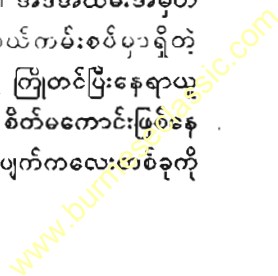
လျှို့ဝှက်သော ပေးစာများ

ဇန်နဝါရီ ၂၄ ရက် နောက်တစ်နေ့နောက် ၇ နာရီလောက်မှာ မစ္စတာအိတ်စ်ဆီက တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့နဲ့ကျွန်မ ဖစ်လ်ဘီ ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စကို ရဲစခန်းအကြောင်းကြားဖို့ သဘောတူလိုက်ကြပြီး နီးရာရဲစခန်းကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

ချက်ချင်းပဲ အရပ်အမောင်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနဲ့ လက်ဘနွန် လုံခြုံရေးရဲအရာရှိနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မတို့နေတဲ့တိုက်ခန်းကို ပျားယံးပျားယာနဲ့ ဝန်းဝန်းခိုင်းခိုင်း ရောက်လာကြပါတယ်။

ကျွန်မလည်း မနေ့ညကဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြ ပါတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီရဲတွေကို ဆေးရုံတွေနဲ့ဆေးပေးခန်းတွေမှာ စုံစမ်းပေးဖို့လည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ မတော်တဆ ကားများ အတိုက်ခံရသလားလို့ တွေးမိလို့ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ချို့ကလည်း သူတို့ဟာသာ တက္ကဆီကားငှားပြီး မြို့ထဲမှာ လျှောက်ရှာနေကြပါပြီ။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီနေ့က တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိကုန်သွားပြီး ညနေစောင်းလောက်ကျတော့မှ ဖြုန်းခနဲ ကျွန်မ တစ်ခု သွားပြီးသတိရမိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့ (ဇန်နဝါရီ ၂၄ ရက်) ဟာ ကျွန်မတို့လက်ထပ်တဲ့ (လေးနှစ်မြောက်) နှစ်ပတ်လည်နေ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီအထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းက ကျွန်မတို့ဟာ မိတ်ဆွေစောစောဟောင်းက ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာရှိတဲ့ ကားသောက်ဆိုင်လှလှကလေးတစ်ခုမှာ စားကြသောက်ကြဖို့ ကြိုတင်ပြီးနေရာယူ ထားခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီအကြောင်းကို သတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ ကုန်းမှာပဲ ရုတ်တရက် လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက်က အဖြစ်အပျက်ကလေးပစ်ခက်

သွားသတိရမိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဖစ်လ်ဘီ အခုလိုပျောက်မသွားခင် သုံးရက်
လောက်က သူဟာ ကျွန်မကို အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ကလေးရှိရာဆီ ခေါ်သွားပြီး
တော်တော်လေးကြာအောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့
နေလယ်စားစားခဲ့ကြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ဟာ
နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ မီးဖိုတစ်ခုရှေ့မှာ
မာတီနီအရက်ကို တဖြုဖြုဒိမ်ခဲသောက်ရင်း တီးဝိုင်းကဂီတသံကို နားထောင်ခဲ့
ကြပါတယ်။ အခု ပြန်စဉ်းစားမိတော့ အဲဒီတုန်းက သူဟာ ကျွန်မကို နောက်ဆုံး
နှုတ်ဆက်သွားတာများလား မသိပါဘူးရှင်။ . . .

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ နောက်ထပ် ၂၄ နာရီလုံးလုံး စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ ကုန်ဆုံး
သွားခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဖြုန်းဆို ဖစ်လ်ဘီဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတော့တယ်။
အဲဒီစာဟာ ကျွန်မတို့ အမြဲတမ်းလိပ်စာပေးထားတဲ့ နော်မန်ဒီဟော်တယ်က တစ်ဆင့်
အမှတ်မထင် ရောက်လာတဲ့စာပါပဲ။

အဲဒီစာထဲမှာ 'ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုယ် မကြာခင် မင်းနဲ့ဆက်သွယ်
ပါမယ်။ အဲဒီကျတော့ အားလုံးအဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။ ကျောင်းသူကလေး
တစ်ယောက်လို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ အမေရိကန်တက္ကသိုလ်က ပန်းပုသင်တန်းကို
ဟန်မပျက်သွားတက်ပါ။ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်း ကိုယ် ဒီဒေသ
တစ်ဝိုက်ကို ခရီးရှည်ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောထားပါ' ဆိုပြီး စာထဲမှာပါလာပါတယ်။

အဲဒီစာကို စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ သူ့လက်ရေးနဲ့ရေးထားပြီး
နေ့စွဲတော့ တပ်မထားပါဘူး။ ပြီးတော့ ဒီစာဟာ ဘေရွက်မြို့စာတိုက်ကပဲ
သူထွက်သွားတဲ့နေ့က ထည့်လိုက်ပြီး တံဆိပ်ခေါင်းတော့ ကပ်ထားတာမတွေ့ရ
ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဆီကို ဒီစာဟာ ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်တဲ့နေ့ထက်
တစ်ရက်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာတာနဲ့တူပါတယ်။

ဒါဟာ သူ့ဆီက ထူးထူးဆန်းဆန်းရောက်လာတဲ့ စာအဆက်အသွယ်
တွေထဲက ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ စာပါပဲ။ အဲဒီ စာတွေထဲက တချို့စာတွေကို
ကျွန်မ သတင်းထောက်တွေရှေ့မှာ ထုတ်ပြခဲ့ပါတယ်။ တချို့ကိုတော့ ဗြိတိသျှသံဏ္ဍက
လူတွေကိုပြပြီး ကျန်တာတွေကတော့ ဘယ်သူ့မှမပြဘဲ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီရဲ့ပထမစာထဲမှာ နောက်ထပ်ပါလာတာတွေကတော့ ကျွန်မတို့
မိသားစုအသုံးပြုတဲ့ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်ဖို့နဲ့ သူ့ရဲ့ သံမဏိသေတ္တာ
ဖွင့်ဖို့အတွက် သေ့ကို သူ့စားပွဲပေါ်က အပေါ်ဆုံးအဆွဲထဲမှာ ရှာကြည့်ဖို့လည်း
ရေးထားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း စာအုပ်စင်ပေါ်ပာ ဖြိုကိုက်နေတဲ့ တစ်ထောင့်
တစ်ည ပုံပြင်များ ပထမတွဲစာအုပ်ရဲ့ ဘေးမှာရှိနေတဲ့ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို
ယူကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် စာမျက်နှာတွေကြားထဲမှာ လက်ဘနွန်

ငွေစက္ကူတွေ အထပ်လိုက်ညှပ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ အားလုံး ပေါင်စတာလင်
ငွေနဲ့ ၃၀၀ လောက် တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ သုံးလတစ်ကြိမ် တိုက်ခန်းလခခ
ပေးလောက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တိုက်ခန်းလခပေးဖို့လည်း ရက်စေ့နေပါပြီ။

ဖစ်လ်ဘီရဲ့ သံမဏိသေတ္တာကလေးထဲမှာတော့ ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်ထားပါတယ်။ အဲဒီ
စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ချင်းဖတ်ကြည့်တော့လည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ
ပါဘူး။ ရိုးရိုးတန်းတန်းရေးထားတဲ့ စာတွေကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အခန်းတစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး လှန်လှော့ရှာကြည့်
ပါတယ်။ စာအုပ်စင်တွေပေါ်က စာအုပ်တွေအကုန်ချ ဘိရိတွေ အဆွဲတွေ အကုန်
ဖွင့်လှန်မွှေနှောက်ပြီး သူ့စာရွက်စာတမ်းတွေကိုလည်း တစ်ရွက်ချင်း ခါကြည့်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ သူ့အဆွဲကို အကြိမ်
ငါးဆယ်မြောက် မွှေနှောက်ကြည့်ရင်း ကော်နဲကပ်ပြီးပိတ်ထားတဲ့ စာအိတ်
တစ်အိတ်ကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့်လေ . . . ဒီအရင်က ဒီစာအိတ်ကို
ဘာကြောင့် များမတွေ့ဘဲ မျက်စိလှမ်းသွားခဲ့ရသလဲ၊ ဒီအတောအတွင်း
တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဒီအဆွဲထဲ အလစ်လာထည့်ထားသလားဆိုပြီး မဝေခွဲ
တတ်အောင် ဖြစ်နေမိပါတယ်။ ဒီစာအိတ်ဟာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ သံကြိုးစာတွေ စုထားတဲ့
ဖိုင်တွဲထဲမှာ တွေ့ရတာပါ။ ပြီးတော့ စာအိတ်က ခပ်ဖောင်းဖောင်းနဲ့ တော်တော်လေး
ကြီးတဲ့ စာအိတ်ပါ။ အဲဒီစာအိတ်ကိုထုတ်ပြီး ဖောက်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ
ရွှေဆွဲကြိုးကလေးတစ်ကုံး၊ ငွေစက္ကူတချို့နဲ့ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားတဲ့ စာရွက်
ကလေးတစ်ရွက် တွေ့ရပါတယ်။ စာရွက်ကလေးမှာ လက်နှိပ်စက်နဲ့ရိုက်ထားတဲ့စာ
ကတော့ 'ကိုယ့်အချစ်ဆုံးအတွက် ဆာရီး ချုပ်ဖို့' ဆိုပြီး ရေးထားပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ မကြာခင်က အေဒင်မြို့ကိုသွားခဲ့ရပြီး အပြန်မှာ ကျွန်မဖို့
ဆာရီတစ်စ ဝယ်လာခဲ့ပါတယ်။ အခု အဲဒီစာအိတ်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ငွေဟာ အဲဒီ
ဆာရီကိုချုပ်ဖို့အတွက် ချုပ်ခပေးဖို့ပါပဲ။ သူဟာ ကျွန်မအတွက် ဒီလက်ဆောင်
ပစ္စည်းတွေကို အသေအချာ အကျအနလုပ်ပြီး လက်နှိပ်စက်နဲ့ရိုက်ပြီးတော့တောင်
စာရေးထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီစာအိတ်ကို ဘာကြောင့်များ မျက်စိလှမ်းပြီး
မတွေ့ဘဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဒီနေ့အထိ စဉ်းစားလို့မရပါဘူးရှင်။ ဒီစာအိတ်ကို
ပစ်စောစောကသာတွေ့ရရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလို့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း အိမ်လာပေးကြတဲ့လူတိုင်းကို ဖစ်လ်ဘီ အလုပ်
ကပ်နဲ့ ခရီးထွက်သွားတဲ့အကြောင်း ကျွန်မရပြောရင်းနဲ့ ဘာမှမဖြစ်သလို
ကျွန်မပျက်နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခါမှာတော့
ကမိပုံစံမိသွေးပြီး ရင်ထဲကမအေးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့ရှင်။ သူ့ကို ပြန်ခေးများ

၃၈

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဆွဲတာလား။ သူ့သဘောနဲ့သူ ထွက်သွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ဟာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် လုပ်နိုင်တဲ့ သူလျှို့ဝှက်စွာပေးပို့တာမှဟုတ်ရဲ့လား။ သူ သေများ သေလေပြီလား။ စသည်ဖြင့်ပေါ့ရှင်...။

ဒီအတောအတွင်း ဖစ်လ်ဘီပျောက်နေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘေရွတ်မြို့ ပေါ်မှာ ကောလာဟလတွေကတော့ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတာပါပဲ။

သူမိတ်ဆွေတချို့က လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်တုန်းက ယီမင်တော်လှန်ရေး နဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်လေးထောက်ခံရေးလိုက်တဲ့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ သတင်း ဆောင်းပါးတွေကြောင့် သူ့ဟာ အခု လျှို့ဝှက်တဲ့အလုပ်တာဝန်တစ်ခုနဲ့ အဲဒီဒေသကို ရောက်နေပြီလို့ ထင်ကြတယ်။ တချို့ကတော့လည်း ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားမှာ နန်းချခံလိုက်ရတဲ့ အိမ်မိဘုရင်ရဲ့ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ကို ထောက်ခံပို့ ထွက်သွားသလိုလို ပြောကြပါတယ်။ တချို့ကပြန်တော့ ဆူဒန်နိုင်ငံတောင်ပိုင်းမှာ သူပုန်ထနေကြတဲ့ နီဂရိုးအမျိုးသားတွေအကြောင်းကို သတင်းယူဖို့ ခရီးထွက်သွား တယ်လို့ ယူဆနေကြပါတယ်။ တချို့ကဆိုရင် သူ့ဟာ အီရတ်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ကာဒီသုပုန်တွေဆီ ရောက်နေပြီလို့ သေချာပေါက်ပြောကြပါတယ်။ အဲဒီထဲက နည်းနည်းပါးပါး အဆက်အစပ်ရှိတဲ့ လူတွေလောက်ကသာ သူ့သေသွားပြီ ဝါမှမဟုတ် ပြန်ပေးအဆွဲခဲသွားရပြီလို့ ထင်ကြပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အမှန်အတိုင်းအသိဆုံးကတော့ ကျွန်ုပ်ပါပဲ။

ဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ သူ့လက်ရေးနဲ့ စာရွက်လွတ်ပေါ်မှာရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင် နောက်ထပ်ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့စွဲ တပ်ထားတဲ့ အဲဒီစာဟာ နော်မန်ဒီဟော်တယ်ကတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်ဆီ ရောက်လာ ပါတယ်။ သူ ဘယ်ကနေပြီး ဒီစာကိုထည့်လိုက်တယ်ဆိုတာတော့ မသိရပါဘူး။

စာကတော့ -

ကိုယ့်အချစ်ဆုံး ဒါလင်

ကိုယ် မင်းဆီကို ဒီထက်စောပြီး စာရေးသင့်ပါတယ်။ အဲဒီ အတွက် အခုမှ ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ် ရုတ်တရက် 'ပျောက်' သွားတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘေရွတ်မြို့က သတင်းစာတွေ မဟုတ်တယုတ် လျှောက်ရေးကြတာတွေဖတ်ပြီးမှ ပိုနောင်တရမိတယ်။ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တချို့ကသာ ကိုယ်ဟာ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုသွားပြီး အကူအညီပေးနေတယ်လို့ ထင်ကြတာ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ဝင့်အတွက်တော့ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မင်းကို အမှန်အတိုင်း တစ်ခုပြောချင်တာကတော့ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့ မျက်စိအောက်က ဘယ်တော့မှ 'ပျောက်' မသွားချင်ဘူးဆိုတာတော့ ယုံပါအချစ်ရယ်...။

ယဉ်မျိုးစာပေ

ကိုယ်အခုလို ဖြုန်းခနဲထွက်လာမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခေါ်ပုလို့ မဆုံးဘူး။ အခုဆိုရင် တိုယ့်မှာလိုနေတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှာပြီးအစားထိုး နေရတယ်။ ဘီးတို့ သွားတိုက်ဆေး တို့လေ။ အထိခိုက်ဆုံးကတော့ တကြည့်မျက်မှန် ပါမလာခဲ့တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ သိပ်အရေးမကြီးလှ ပါဘူး။ ယာယီ ထိခိုက်ရုံပါပဲ။ (အခုဆိုရင် ဒီစာကို မင်းက ကိုယ့်ထက်တောင် ပိုပြီး ဖတ်လို့ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။) ကိုယ်စီစဉ်ထားတာတွေကို ပိုပြီး အသေးစိတ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အမြန်ဆုံးအကြောင်းကြားလိုက်ဖယ်။ အဲဒီတော့ မင်းပေးကလေးနှစ်ဖက်ကိုဟန်မပျက်ထားပြီး မင်းမျက်နှာပေါ်မှာ လှလှကလေး အပြုံးပန်းဆင်နေလိုက်စမ်းပါကွာ။

ကိုယ့်အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတွေအားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်းနဲ့ တခြား သက်ရှိသက်မဲ့ သတ္တဝါတွေအားလုံးကိုလည်း သတိရကြောင်း ပြောပြပါ။ မင်းလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကျောင်းမှန်မှန်တက်နိုင်ပါစေ။

ဟိုတုန်းက မင်းဆီကို ပထမဆုံးရေးခဲ့တဲ့စာကလေးကို မှတ်မိသေး ရဲ့လား။ 'အမြဲတမ်းသတိရပြီး အများဆုံးချစ်လျက်' ဆိုတာလေ။ အဲဒီ စိတ်ဓာတ်ဟာ ခုထက်ထိ မင့်အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့အပြင် အရင်ကထက်ပိုပြီး အမြဲသတိရလျက် ပိုပြီးချစ်လျက်ပါပဲ။ "

ကိုယ့်အချစ်ကလေး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ
မင်းရဲ့အချစ်
ကင်မံ

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ဖေဖော်ဝါရီလလယ်လောက်မှာပဲ သူ့ဆီက နောက်ထပ်လျှို့ဝှက်စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ သူ့လက်ရေးနဲ့ပဲ ရေးထားပြီး နေ့စွဲတော့ တပ်မထားပါဘူး။ စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆီးရီးယားနိုင်ငံက ထည့်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။

ကိုယ့်အချစ်ဆုံး ဒါလင်ရေး...

ဒီစာဟာ အခြေအနေအားလုံးကောင်းတဲ့အကြောင်း မင်းသိအောင် နောက်ထပ်ရေးလိုက်တာပါပဲ။ အချိန်ရှိသရွေ့ မင့်ကိုသတိရနေ ပါတယ်ကွယ်။ စာတိုက်က အချိန်မမှန်ပေမယ့် ကိုယ့်စာနဲ့ကြေးနန်းတွေ ကတော့ မင့်ဆီကို ဆက်ဆက်ရောက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကိုယ်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနေရတာတွေကို ရေးလိုက်တဲ့စာတွေလည်း မကြာခင် နောက်ထပ်အများကြီး ရောက်လာပလိမ့်မယ်။ တစ်နေ့ညဟာ ရေဖိုယိုမှာ ဝိုင်းဝန်းစကားပြောရဲ့ သိချင်းတွေကြားလိုက်ရတော့ မင့်ကို သိပ်သတိမမိ တယ်ကွယ်။ အခုဆိုရင် ကိုယ်အနေနဲ့ လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေကို

ယဉ်မျိုးစာပေ

မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်ပြီး မင်းနဲ့ အမြန်ဆုံးပြန်တွေ့ရအောင် ကြိုးစားနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ သိပ်ပြီး အလောသုံးဆယ် လုပ်လို့မရသေးဘူး အချစ်ရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးပြတ်သွားရင်တော့ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပါပဲကွယ်။ . . .

အိမ်မှာလည်း အစစအရာရာ အခြေအနေကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ နောက်ထပ်လေမုန်တိုင်း နည်းနည်းပါးပါး ထပ်ပြီးကျစရာရှိနေပေမယ့် မကြာခင် နွေဦးပေါက်ကို ရောက်လာတော့မှာပါ။ အိမ်ကအလုပ်တွေနဲ့ အခြားကိစ္စတွေအတွက် ဘာမှစိတ်သောက ရောက်မနေပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျန်းမာအောင်သာ ဂရုစိုက်ပါအချစ်ရယ်။ တကယ်တော့ ဘာမှ စိတ်ပူစရာလည်း မလို့ပါဘူး။ ကိုယ့်အနေနဲ့ဆိုရင် အခု အလုပ်တွေသိပ်များတယ်။ ကျန်းမာတယ်။ ဒါကလွဲလို့ မင်းနဲ့ ကလေးတွေကို ပြန်တွေ့ချင်တဲ့စိတ်ပဲရှိတယ်။

ဒါပါပဲ အချစ်ရေ
အမြဲတမ်း သတိရစေလျက်
ကင်မ်

အော်. . . ဒါထက် ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ တကယ် ရောမ သတင်းထူး သတင်းဦး ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့် အပေါင်းအသင်းတွေကို ဒီစာ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့။ တကယ်တော့ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတို့အနေနဲ့ ဘာမှသိစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ရှိကော ရှိရဲ့လား?။

ချစ်သော. . . ကေ

ကျွန်မလည်း သူ့စာထဲကမှာတဲ့အတိုင်း စာအိတ်ကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်လိုက်ရင် ဖော်လီဘီဟာ ဒီစာကို ဆီးရီးယားနိုင်ငံက ထည့်လိုက်တယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း တန်းသိနိုင်လို့ပါ။ အဲဒီ ဆီးရီးယားဆိုတာက လက်ဘနွန်နိုင်ငံနဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ နယ်စပ်ခြင်းဆက်နေပြီး မြောက်ဘက်မှာတော့ ဖြေထဲပင်ယယ်ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်း တူရကီနိုင်ငံနဲ့ကပ်နေတဲ့ နိုင်ငံကလေးပါပဲ။

အဲဒီ ဆီးရီးယားနိုင်ငံကယှဉ်လိုက်တဲ့အခါ လက်ဘနွန် စာတိုက်က တစ်ဆင့် သူ့ဆီက ကျွန်မရတဲ့စာကဲ့သို့မှာ နောက်ဆုံးစာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လက်ဘနွန်စာတိုက်က ဘာစာမှ မပျောက်လာတော့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဖော်လီဘီဟာ နောက်ထပ် စာထည့်တယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီစာတွေဟာ လုံခြုံရေးဘက်က

လမ်းခုလတ်မှာဖောက်ဖတ်ပြီး ကျွန်မဆီမပေးတော့ဘဲ သိမ်းထားလိုက်တယ်နဲ့ တူပါတယ်။

ဖော်လီဘီဟာ လက်ဘနွန်နိုင်ငံက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခြေရာဖျောက်ပြီး လွတ်အောင်ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာတော့ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားစရာပါပဲ။ အဲဒီထဲမှာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ သူဟာ အစောင့်အကြပ်တွေအထပ်ထပ်ရှိနေတဲ့ ပင်လယ် ဆိပ်ကမ်းမှာဆိုက်ထားတဲ့ ရုရှားကုန်တင်သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်ကို ခပ်တည်တည် ကက်လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တချို့ အတွေးခေါင်တဲ့လူတွေကတော့ ဖော်လီဘီကို ရုရှားတွေက ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ လာပြီးခေါ် သွားတယ်လို့တောင် ယူဆနေကြပါသေးတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ မော်စကိုမှာ သူနဲ့ပြန်တွေ့တော့ သူ့စီး သွားတယ်ဆိုတဲ့ ရေငုပ်သင်္ဘောနာမည်ကို ကျွန်မကပြောပြတော့ သူက သဘောကျ လွန်းလို့ အားရပါးရရယ်ပြီး ခေါင်းခါပြပါတယ်။

ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွန့်မဟာ သူ့ဆီက ဘယ်တော့မှ အပြည်အခုံ မသိခဲ့ရပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက သူဟာ အဝေးကြီး ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ ပြောပြပါတယ်။ ခြေကျင်လျှောက်ရတာ သိပ်ဝေးလွန်းလို့ သူ့စီးလာတဲ့ ဖိနပ်နှစ်ဖက်စလုံးတောင် ပေါက်ပြဲကုန်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မပြင် အဲဒီလို ကြားရတော့ အံ့ဩလို့တောင်မဆုံးပါဘူး။ တောင်တွေအထပ်ထပ်ကို ခြေလျင် ဖြတ်ကျော်ပြီး ဆီးရီးယားရောက်တော့ သံကန္တာရတစ်ခုထဲမှာရှိတဲ့ လေဆိပ်တစ်ခု ကနေပြီး ဆိုဗီယက်လေယာဉ်တစ်စင်းနဲ့များ တင်ခေါ်သွားသလားပေါ့လေ။ တကယ် ဆိုတော့ ရုရှားတွေအနေနဲ့ ဒီလိုစိစဉ်မယ်ဆိုရင်လည်း အလွယ်ကလေးနဲ့ ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်က ရုရှားတွေဟာ ဆီးရီးယားကို လက်နက်တွေ အများဆုံးထောက်ပံ့နေတာပဲ။ ဖော်လီဘီအတွက် တစ်ခုပဲ အခက်အခဲ ရှိတာက တောင်တွေထူထပ်တဲ့ လက်ဘနွန်နယ်စပ်က မှောင်ခိုသမားတွေအသုံးပြု နေကြတဲ့လမ်းအတိုင်း ခြေကျင်လျှောက်သွားဖို့ပါပဲ။

ကျွန်မဟာ အဲဒီအချိန်အထိ ဖော်လီဘီနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာဆရာ တွေကို အသိမပေးသေးပါဘူး။ သူတို့ကလည်း အလုပ်သဘောအနေနဲ့ရော၊ ဘဝတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်း သစ္စာရှိတဲ့အနေနဲ့ပါ ဖော်လီဘီပျောက်သွားတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီနေ့အထိ ဘာထစ်ခွန်းမှလည်းမပြော ဘာသတင်းမှလည်း မရေးသေးဘဲ ဖြစ်နေကြပါတယ်။ အပြင်မှာ အမျိုးမျိုး ပြောကြဆိုကြတာတော့ ရှိတာပေါ့ရှင်. . . . ဒါပေမယ့် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံတကာသတင်းစာတွေ သမှာတော့ တစ်လုံးမှပေးမကြသေးပါဘူး။

အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း ကိုင်ရီမြို့ကတစ်ဆင့် မတ်လ ၂ ရက်နေ့က ဖော်လီဘီရဲ့ သံကြိုးစာတစ်စောင်ရောက်လာတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ သတင်းစာ

ဆရာတွေနဲ့တွေ့ပြီး သူ့အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။
အဲဒီသံကြားစာမှာ
နှစ်ပတ်လည်နေ့အတွက် အမြတ်နိုးဆုံးစာချစ်နှင့် မမေ့နိုင်ဆုံးသော
သတိရခြင်းဖြင့်...

လို့ ရေးထားပြီးမှ
'ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် ဆက်လက်စီစဉ်နေသည်' လို့ ပါလာပါတယ်။

အဲဒီသံကြားစာရဲ့ ပထမစာကြောင်းနှစ်ကြောင်းကတော့ ကျွန်မတို့
လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့ရောက်တိုင်း အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ရောက်နေရင် သူ့ဆီက အမှတ်တရပို့လေ့ရှိတဲ့ စာတို
ကလေးပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်စွဲနဲ့ပို့လိုက်တဲ့ အဲဒီအမှတ်တရစာ
ကလေးဟာ လမ်းမှာ တနင်္ဂနွေငါးပတ်တောင် ကြာရသလား? အဲသလို
သတင်းထောက်တွေက မေးလာတော့မှ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့
ဒီကြေးနန်းဟာ ကိုင်ရုံစာတိုက်က မတ်လ ၁ ရက်နေ့ မနက် ၃ နာရီ ၃၈ မိနစ်
အချိန်မှာ ရိုက်လိုက်တဲ့ကြေးနန်းဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။ နောက်မှ ကျွန်မသိရတာက
ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒီကြေးနန်းကို ကြေးနန်းရုံးသွားပို့ဖို့ အာရပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို
ငွေနှစ်သိလင်ပေးပြီး ခိုင်းလိုက်ရတယ်လို့ သိရပါတယ်။

သတင်းစာဆရာတွေနဲ့ အဲဒီလိုတွေ့ပြီတဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်မ
အခြေအနေဟာ ဘေရွတ်မြို့မှာ တော်တော်လေး ကသိကအောက်ဖြစ်လာပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မသွားလေရာရာ သတင်းစာဆရာတွေ သတင်း
ထောက်တွေ တစ်လှေကြီး နောက်ကလိုက်နေကြပြီး တချို့များဆိုရင် ကျွန်မနေတဲ့
တိုက်ခန်းရှေ့မှာ အမြဲစောင့်တဲ့လူကစောင့်၊ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မ ဘာလုပ်နေတယ်
ဆိုတာ ချောင်းကြည့်တဲ့လူကြည့်၊ အမျိုးမျိုးစုံစမ်းနေကြတာ တွေ့လာရလို့ပါပဲ။
ဘယ်လောက်များလဲဆိုရင် ကျွန်မအိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားတိုင်း အဲဒီကားထဲမှာ
မှန်ဘီလူးနဲ့ ကျွန်မအိမ်ဘက်ကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေကြတယ်လို့တောင် ထင်ရ
ပါတယ်။ ဒီထဲမှာ အမေရိကန်သတင်းထောက် တစ်ယောက်ကဆိုရင် ကားတစ်စီး
ငှားပြီး ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းဘက်ကိုလာတဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လမ်းထိပ်က ၂၄ နာရီ
စလုံး စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲသလို တစ်နေ့ကွန်စောင့်နေခဲ့ရင်က ငါးရက်မြောက်တဲ့
နေ့ကျတော့ ကျွန်မလည်း သနားတာနဲ့ တိုက်ပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့ကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ
ရိုက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီကိစ္စမှာ လက်ဘနွန်အာဏာပိုင်တွေလည်း တော်တော်အလုပ်များ
ကြပါတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒီနိုင်ငံကထွက်သွားပြီလို့ သူ့ဆရာ
လောက်အောင် ဘာတစ်ခုမှ အထောက်အထားရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့

စုံစမ်းရသလောက်ဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ တရားဝင်သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဘယ်နယ်ခြား
ဒေသကမှ ထွက်သွားတယ်လို့ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့ကျတော့
လက်ဘနွန်လုံခြုံရေးအရာရှိချုပ် မေဂျာဂျွေဘာက်အမိန့်နဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒီနိုင်ငံက
တရားမဝင်ဘဲ ထွက်ခွာသွားမှုနဲ့ဖမ်းဖို့ ဝရမ်းတစ်ခုထုတ်ဖိုက်တာ တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ကျွန်မနေတဲ့အခန်းနဲ့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်အခန်းမှာလာပြီး ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းဝရန်တာ လသာဆောင်ကို အမြဲ
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ညညဆိုရင် ကျွန်မအခန်းက
မီးတွေအားလုံးပိတ်ပြီး ကျွန်မကိုစောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ လက်ဘနွန်ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေကို
ကျွန်မက ပြန်ပြီးစောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကျွန်မဟာ
ဖစ်လ်ဘီရဲ့ သားသမီးတွေကို ဂရုတစိုက်နဲ့စောင့်ရှောက်ပြီး ခါတိုင်းလို
ဟန်မပျက်အောင် သွားစရာလာစရာရှိတဲ့နေရာတွေကို သွားခိုင်း လာခိုင်းခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့သားက အသက် ၁၃ နှစ် ရှိနေပြီး သမီးကတော့ ၁၇ နှစ်
ရှိနေပါပြီ။

ဒီနေရာမှာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့သမီးဟာ ကျွန်မအတွက် တော်တော်လေး
အကူအညီရပါတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊
ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေကိုတော့ စကားမပြောချင်ဘူးဆိုတာ သူသိအောင် ကျွန်မက
ပြောပြထားရပါတယ်။ သူကလည်း ထယ်လီဖုန်းလာရင် အဲဒီထယ်လီဖုန်းထဲက
အသံဟာ ဘယ်သူ့အသံလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေပါတယ်။ ပြီးတော့
သူ့အနေနဲ့ အခုလို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ လုပ်ရကိုင်ရတာကိုပဲ သဘောကျနေပုံ
ရပါတယ်။ အနှောင့်အယှက်အပေးဆုံးကတော့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့သားပါပဲ။ အဲဒီ
ကောင်ကလေးက 'ဒယ်ဒီ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား' လို့ ကျွန်မကို
ခဏခဏ မေးတတ်ပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်း ကျွန်မတို့နေတဲ့တိုက်ခန်းက အစောင့်အလုပ်သမားကို
လာဘ်ထိုးပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့အသွားအလာကို စုံစမ်းခိုင်းထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
သိလာရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့အခန်းကို ကျွန်မ မရှိတုန်း ရဲကဖြစ်ဖြစ်
သတင်းထောက်တွေကဖြစ်ဖြစ် အလစီဝင်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာမှာဖွေမှာစိုးတဲ့အတွက်
ကျွန်မလည်း ဖစ်လ်ဘီရဲ့ အာမခံသံမဏီသေတ္တာကလေးကို ဗြိတိသျှသံရုံးက
အာမခံပစ္စည်း ထိန်းသိမ်းတဲ့ဌာနမှာ သွားအပ်ထားလိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီလိုနေတုန်း ပြုန်းဆlee ကျွန်မက ဖစ်လ်ဘီရဲ့ပထမဆုံးစာထဲက အဲဒီ
သေတ္တာကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ မေးယားတာသွားသတိရတာနဲ့ ဗြိတိသျှ
သံရုံးပြေးပြီး အဲဒီသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်ကြည့်မိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊
ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း တွေ့တာပါပဲ။ အဲဒီသေတ္တာကလေးမှာ သေသေချာချာ

ရှာကြည့်တော့ သေတ္တာရဲ့အောက်ခြေမှာ အံဖုံးနဲ့ဝက်ထားတဲ့ ဒေါ်လာငွေတွေ သွားတွေ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသေတ္တာကလေးကို သံရုံးကလူတွေဖွင့်ကြည့်လို့ ဒီငွေတွေကို တွေ့သွားသလားတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ရှင်။

ဒီလိုနဲ့ ဖစ်လ်ဘီပျောက်သွားလို့ တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့အရင်ယောက်ျားဟာ ဒီမြို့ကိုရောက်လာတာပါပဲ။ သူဟာ ဝါရှင်တန်ကို ရောက်ခဲ့ပြီး အဲဒီမှာ ဖစ်လ်ဘီအကြောင်းစုံစမ်းခဲ့တယ်ဆိုတာ နောက်မှ ကျွန်မ သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ဘေရွတ်မြို့မှာရှိနေတဲ့လူတွေထက် ပိုပြီး ဖစ်လ်ဘီအကြောင်းကို သိနေပုံရပါတယ်။ သူက ကျွန်မဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အိမ်ကို ကော်ဖီသောက်ရင်း အလည်လာပါတယ်။ တွေ့တွေ့ချင်းပဲ သူက 'ဒီလူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ'လို့ ကျွန်မကို လှောင်သလိုပြောင်သလို ကြည့်ရင်းနဲ့ မေးပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမသိတဲ့အကြောင်း ရိုးရိုးသားသားအမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို သူက ယုံဟန်မတူ ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ဒီထက်ပိုပြီး သိထားရမယ်လို့ တထစ်ချယူဆထားပုံရပါတယ်။

(* ဖစ်လ်ဘီနှင့် လက်မထပ်ခင်က အရင်ရခဲ့သော ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။ စာရေးသူအယ်လီနာက သူမ၏ပထမခင်ပွန်းအကြောင်းကို နောက်ပိုင်းတွင် တဖြည့်အစုံ ဖော်ပြထားသည်။ ပြန်ဆိုသူ)

ဖစ်လ်ဘီပျောက်သွားတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ လက်ဘနွန်နိုင်ငံမှာ ပြိုင်တို သျှင်ထောက် လှမ်းရေးအကြီးအကဲလုပ် သွားခဲ့တဲ့ သူ့အထက် အရာရှိ မစ္စတာဂိုင်ဟာ ဒီနေ့ဦးပေါက်မှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နဲ့ ဘေရွတ်မြို့ကို ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့နဲ့တွေ့တော့ ကျွန်မသိထားသလောက်အားလုံး သူ့ကို ပြောပြစေချင်ပုံ ရပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူက ကျွန်မကို 'ခင်ဗျား ယောက်ျားဟာ ရိုးရိုးသမားမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ထားတယ်မဟုတ်လား'လို့ အသွယ်ဝိုက်ဆုံးနည်းနဲ့ အလိမ္မာသုံးပြီး မေးပါတယ်။ အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဆိုတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဆိုဗီယက်စပိုင် ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို အနီးကပ်ဆုံး သူပြောခဲ့တဲ့စကားပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ဆီးဇီးယားက ဖစ်လ်ဘီရဲ့ဓားပြု ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း တော်တော် ကြာလာခဲ့တဲ့အထိ သူ့ဆီက နောက်ထပ်ဘာသတင်းမှမရဘဲ ဖြစ်နေကြပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဖြင့် ဦးနောက်သိပ်ခြောက်ပြီး နောက်ထပ်ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မမိတ်ဆွဲတွေနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့အပေါင်းအသင်း တွေကဆိုရင် ကျွန်မနဲ့တွေ့တဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မကို အကြောင်းအရာများ ပြောသောကြား အထူးအဆန်းဖြစ်နေပါတယ်။ တချို့ကဆိုရင် မယုံသင်္ကာဖြစ်တဲ့သဘောနဲ့ ဆက်ဆံ ကြတာကိုတော့ပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေ့ရှိသရွေ့ ကျွန်မမှာ မရေမရာနဲ့ ပျင်းရိ

ငြီးငွေ့စရာနေလာခဲ့ရင်း ကျွန်မအတွက် ဒီအရှုပ်ထောင့်ပုံကြီးတစ်ခုလုံးရှင်းသွားပြီး တစ်ခုခု ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ဖို့အတွက် ဖစ်လ်ဘီဆီကစာကိုပဲ စောင့်နေခဲ့ရ ပါတယ်ရှင်...။

www.burmeseclassic.com

ရေခဲစိမ် ရှမ်းပိန်တစ်ခွက်

ဒီလိုနဲ့ စပြီလလယ်လောက်ရောက်လာပြီး တစ်နေ့တော့ မနက်စောစော ကျွန်မတို့ကတံခါးဝတ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ ဒီလိုပဲ တစ်ခါတစ်ခါ သတင်းထောက်တွေ အလစ်ဝင်လာ တတ်တာ တွေဖူးကြုံဖူးနေတော့ ရုတ်တရက် တံခါးဖွင့်ပေးသေးဘဲ အပြင်က ခေါ်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိရအောင် မလွယ်ပေါက်ကလေးက ချောင်းကြည့် လိုက်ပါတယ်။ ဂုတ်ပိုးကြီးကြီး ကိုယ်လုံးခပ်သေးသေးနဲ့လူတစ်ယောက် အပြင်ဘက် အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေတာတွေ့ရပါတယ်။ သူ့မျက်နှာကိုတော့ ကျွန်မ မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတယ်ဆိုတာ မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာအာမေနီယန် လူမျိုးမဟုတ်ဘဲ အာရပ်လူမျိုး တစ်ယောက်နဲ့ ပိုတူပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကျွန်မတို့နေထိုင်သွားနေကျ နော်မန်ဒီ ဟော်တယ်က အရက်ရောင်းတဲ့နေရာမှာလား? ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့ စာအုပ်တွေနဲ့ သတင်းစာတွေ အမြဲတမ်းဝယ်နေကျ စာအုပ်ဆိုင်မှာလား? အဲဒီတစ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတယ်လို့ ထင်တာပါပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရော အဲဒီလူဟာ ပြုံးခနဲ ကျွန်မ လက်ထဲကို စာအိတ်ရှည်ကြီးတစ်အိတ် ထိုးပေးထားခဲ့ပြီး စကားတစ်လုံးမှမပြောပဲ လှေကားကဆင်းပြေးတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မရရှိ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ အဲဒီစာအိတ်ကြီးကို ရေချိုးခန်းယယူသွားပြီး တံခါးပိတ် ဟယ်က ကျတုနန သော့ခပ် ပြီးမှ ဖောက်ကြည့်ရပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒီတစ်ခါတော့ ကိစ္စဝိစ္စတွေစားလုံး ရှင်းသွားတော့မှာပဲဆိုတဲ့ အထင်ကြီးနဲ့ပေါ့ရှင် . . .

စာအိတ်ထဲမှာ လက်နှိပ်စက်နဲ့ရိုက်ထားပြီး သုံးမျက်နှာတီတီရှိတဲ့

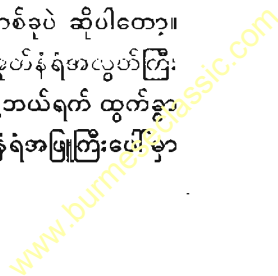
ဖစ်လ်ဘီရဲ့စာရှည်ကြီးတစ်စောင် တွေ့ရပါတယ်။ သူက ဒီစာကို ဂရုစိုက်ပြီးဖတ်ဖို့နဲ့ စာထဲမှာပါတဲ့အချက်တွေကို သေသေချာချာမှတ်ပြီးတဲ့နောက် အဲဒီစာကို ရေချိုးခန်း ထဲက အပူခတ်အားပေးတဲ့စက်နဲ့ မီးရှို့ပြီး ပြာတွေကိုပါ အဝအနမကျန်ရအောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ ရေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာက သိပ်ရှည်လွန်းပြီး အဲဒီထဲမှာ ပါတဲ့ အချက်တွေကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်နေတော့ ကျွန်မအတွက် အကုန်လုံး မှတ်မိဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်မလဲရှင် . . .

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အဲဒီစာကို သူ့မှာသလို မီးရှို့ဖျက်ဆီးမပစ်ခင် နှစ်ရက်လောက်ထားပြီး အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေကို လျှို့ဝှက်နည်းနဲ့ အတိုကောက် ပုတ်ရသားရတာပေါ့။ ဒီလို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့နည်းနဲ့ပို့လိုက်ပြီး တစ်မျိုးတစ်ပုံ စိတ်အေးစရာ ရောက်လာတဲ့စာဖြစ်ပေမယ့် ဒီစာအတွက် ကျွန်မမှာ တော်တော်လေး အစဉ်းစားရခက်သွားတာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒီလို စိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ဒီလိုလုပ်နည်းလုပ်ဟန်မျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိခဲ့လို့ ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သူ့ဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုခု အမိခံနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးများ ရောက်နေရောသလားလို့ သံသယဖြစ်မိတာပေါ့ရှင် . . .

ဪ . . . ပြီးတော့ အဲဒီ ဖစ်လ်ဘီရဲ့စာနဲ့အတူ စာအိတ်ထဲမှာ အင်္ဂလိပ်ငွေ ပေါင်စတာလင် ၂၀၀၀ လည်း ပါလာပါသေးတယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ ညွှန်ကြားထားတာတွေတော့ ကျွန်မအတွက် လန်ဒန်ကို ဖာသွားအပြန် လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင်နဲ့ သူ့ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ရိုးရိုး လက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်ပါလို့ ရေးထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီလက်မှတ်တွေကို ကိအိုအေစီ လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှာ ငွေလက်ဝင်းပေးပြီး ဝယ်ဖို့မှာပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ ဒီလက်မှတ်တွေဟာ လူတွေကို လှည့်စားဖို့ ထက်သက်ပဲရှင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက အဲဒီလေယာဉ်လက်မှတ်တွေကိုဝယ်ပြီး မီးရှို့ပစ်ရမယ်တဲ့။ ပြီးမှ ချက်ကိုစလိုဗက်လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှာ ပရပ်မြို့ကိုသွားတဲ့ ဗလယာဉ်အဝင်အထွက် နေ့စွဲနဲ့အချိန်စာရင်းကိုတောင်းပြီး အဆင်ပြေမယ်ထင်တဲ့ ဗလယာဉ်နဲ့လိုက်ဖို့ ပြင်စရာရှိတာ ပြင်ထားပါလို့ သူ့စာထဲမှာ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သူ့ညွှန်ကြားတဲ့အထဲမှာ တစ်ခုပါပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ ကိပ်ရှေ့ကလမ်းကိုကျော်လိုက်ရင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်နဲ့ လမ်းကြားကလေး တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒီလမ်းကြားကလေးဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ပင်လယ် ကမ်းစပ်ကို သွားတဲ့အခါ ဖြတ်သွားနေကျ ဖြတ်လမ်းကလေးတစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့။ လမ်းကြားကလေးရဲ့အမည် လက်ပဲဘက်ပု . . . ပြုဖွေးနေတဲ့အုတ်နံရံအလွတ်ကြီး (၂၀)ခု ရှိတယ်။ ဖစ်လ်ဘီရဲ့စာထဲမှာ ကျွန်မ ပရပ်မြို့ကို ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ထွက်ခွာ ပြေးမယ်ဆိုတာ စီစဉ်ပြီးရင် အဲဒီ သွားမယ့်ရက်စွဲကို အဲဒီအုတ်နံရံအပြုကြီးပေါ်မှာ

မြေဖြူရေးထားပါလို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ အဲဒီလိုရေးရာမှာ သေချာပေါက် သွားမယ့်နေ့ရက်ကို ဆယ်ရက်ကြိုတင်ပြီး သူသိအောင် (တကယ်တော့ သူ့ရရှိရာ မိတ်ဆွေတွေ သိအောင်ပေါ့ရှင်) အဲသလို ကြိုတင်ပြီး ရေးပြထားပါလို့ မှာပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ တကယ်လို့ ကျွန်မမှာ တစ်ခုခု အခက်အခဲတွေ့နေရင် ဒါမှမဟုတ် အဟန့်အတားတစ်ခုခုဖြစ်နေရင် အဲဒီအုတ်နံရံအဖြူကြီးရဲ့ လက်ဝဲဘက် နားမှာ အိက်စ်(X) ဆိုတဲ့စာလုံးကို ရေးပြထားပါလို့ သူ့စာထဲမှာ ပါပါတယ်။

နောက်တစ်ခု သူ့စာထဲမှာ ရေးထားတာကတော့ သူ့နဲ့ အင်မတန်ချစ်ခင် ရင်းနှီးတဲ့ သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟာ မကြာခင် ကျွန်မနဲ့လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်တဲ့ သူဟာ အင်မတန်အရည်အချင်းပြည့်ဝပြီး ကျွန်မအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အထိ သူ့နေရာနဲ့သူ တန်ခိုးအာဏာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်တဲ့ ကျွန်မဟာ အဲဒီလူတို့ စိတ်ချလက်ချနဲ့ ယုံကြည်အားကိုးနိုင်ပါတယ်လို့ ရေးထား ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ အရှေ့နိုင်ငံဖြစ်ဖြစ် အနောက်နိုင်ငံဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ... ဘေရွတ်မြို့က ထွက်ခွာသွားဖို့ကိစ္စမှာ အကြီးဆုံး အခက်အခဲကတော့ ဖော်လီဘီရဲ့သားအငယ်ဆုံး ဟယ်ရီအတွက်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လည်း မရှိ၊ ခရီးသွားလာဖို့ လုံလောက်တဲ့ ခွင့်ပြုချက် စာရွက်စာတမ်းလည်း မရှိတဲ့ဖြစ်နေပါတယ်။ သူဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဝါရှင်တန်မြို့တော်မှာမွေးပြီး သူ့အဖေ(ဖော်လီဘီ)ကတော့ အိန္ဒိယမှာမွေးပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အဖိုး(ဖိန်ဂျွန်ဖော်လီဘီ)က သီဟိုဠ်ကျွန်းမှာမွေးပြီး သူ့အဘေ (ဖော်လီဘီရဲ့အဖိုး)ကဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ မွေးခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အနေနဲ့ ဗြိတိသျှလူမျိုးအဖြစ်လည်း တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုထားတာ မရှိသေးဘဲဖြစ်နေ ပါတယ်။ ဒီပြဿနာကို ဖော်လီဘီဟာ ရှုတ်တရက်မစဉ်းစားမိဘဲ မျက်စိလျှံသွား ရပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့က သူ့ညွှန်ကြားသလို ပရပ်မြို့ကိုသွားတဲ့ လေယာဉ်ပေါ်တက်လိုက်သွားဖို့ ဘာမှမခဲယဉ်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လက်ဘနွန်နိုင်ငံက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စစ်ဆေးတဲ့လူတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြောပြီး ဟယ်ရီကို ခေါ်သွားလို့ ရပါမလဲရှင်...။

အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မအနေနဲ့ ဗြိတိသျှနဲ့ အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွေက အကူအညီရဖို့ပဲ မျှော်လင့်ရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုရဲ့ ဘေဘေကားကတော့ သိကြက်ပြက်... ကျွန်မဟာ လမ်းခုလတ်မှာ ဘယ်နေရာမှမဆင်းဘဲ လန်ဒန်အထိ ကလေးတွေနဲ့အတူ တိုက်ရိုက်ပြန်မယ်ဆိုမှ ဟယ်ရီအတွက် ခရီးသွားခွင့်လက်မှတ်တွေ ထုတ်ပေး

ကျွန်မချစ်သော စပိုင်

နိုင်မယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မလည်း သူတို့ပြောသလိုပဲ လိုက်နာပါမယ် ဆိုပြီး သဘောတူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မဟာ တခြားနည်းလမ်းမရှိဘဲ ဒီလမ်းကိုပဲ ရွေးလိုက်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းတော့မနည်းမိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖော်လီဘီရဲ့ နောက်ဆုံးစာအရ သူဟာ လွတ်လပ်တဲ့ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူးလို့ တထစ်ချ ယူဆလိုက်မိလို့ပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖော်လီဘီသိအောင်လုပ်ဖို့လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့တော့ ကျွန်မ ပန်းပုသင်တန်းတက်နေတဲ့ အမေရိကန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းခန်းထဲက မြေဖြူတစ်ချောင်းကို အလစ်သုတ်လာ ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ညနေကျတော့ ကျွန်မဟာ ကလေးတွေကို ကျွန်မတို့အိမ်နားမှာ ရှိတဲ့ ဂျာမန်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညစာကျွေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားပါတယ်။ ကျွန်မအစီအစဉ်က အဲဒီဆိုင်မှာထမင်းစားနေကြတုန်း အိမ်သာခန်းကိုသွားသလို လိုနဲ့ အဲဒီလမ်းကြားလေးထဲ ကလေးတွေမသိအောင် အသာလှစ်ထွက်လာပြီး ဟိုအုတ်နံရံကြီးပေါ်မှာ အိက်စ်(X) ဆိုတဲ့စာလုံးကို မြေဖြူခဲနဲ့သွားရေးဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လမ်းကြားလေးထဲရောက်တဲ့အချိန်မှာ လူတွေက သိပ်များနေတာနဲ့ ကျွန်မလည်း ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘဲ ပြန်လှည့်လာခဲ့ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ရပြီး မကျေနပ်တာနဲ့ မနက်သုံးနာရီအထိ မအိပ်ဘဲစောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကလေးတွေအိပ်မောကျနေတုန်း ဖိနပ်ပါးပါးကလေးစီးပြီး လက်ထဲကမြေဖြူတစ်ချောင်းနဲ့ လှေကားက အသာဆင်းလာ ခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ခန်းစောင့်တဲ့ ဒရဝမ်သိသွားမှာစိုးလို့ ဓာတ်လှေကားကတောင် မဆင်းခဲ့ပါဘူး။ လမ်းကြားလေးထဲရောက်တော့ လူတစ်ယောက်မှမတွေ့ရဘဲ ရှင်းနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ အုတ်နံရံကြီးရှိတဲ့ဆီရောက်တော့ ကျွန်မ လက်ခုတ်တစ်ဖောင် လောက်ရှိတဲ့နေရာမှာ မြေဖြူခဲနဲ့ အိက်စ်(X) ဆိုတဲ့စာလုံးကို ခပ်ကြီးကြီး ရေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအမှတ်အသားဟာ ကျွန်မ ဒုက္ခတွေ့နေပြီဆိုတာကို ဖော်လီဘီရဲ့ အင်မတန်အာဏာရှိတယ်ဆိုတဲ့မိတ်ဆွေ သိသွားပြီး ကျွန်မကိုလာတွေ့ဖို့ ကချက်ပေးလိုက်တာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်လ ကျော်လာတဲ့အထိ နောက်ထပ်ဘာမှ အကြောင်းထူးတာ မတွေ့ရပါဘူး။ အမြဲတမ်း ယာယီကြည့်ခဲနေရတဲ့ ကျွန်မအိမ်ကို ရုရှားမိတ်ဆွေတွေဟာ အနားမတပ်ရဲအောင် မှိန်နေကြဟန် တူပါတယ်။

အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ဗြိတိသျှနဲ့ အမေရိကန်သံရုံးမှာရှိကြတဲ့ မိတ်ဆွေ မကွဲရဲ့ မနားမနေကြီးစားမှုကြောင့် နောက်ဆုံးကျတော့ လက်ဘနွန်အာဏာပိုင်

တွေဟာ ဟယ်ရီအတွက် ခရီးသွားလာခွင့်လက်မှတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း လန်ဒန်ကိုသွားဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့တာပေါ့ရှင်။ သွားတဲ့အခါမှာလည်း ရုတ်တရက် အလစ်ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေအတွက် ကျောင်းသင်ခန်းစာလည်း မပျက်စေချင်တာနဲ့ မေလကုန်တဲ့နေ့မှ သွားကြဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း မေလတစ်လလုံး အချိန်ယူပြီး ပြင်ဆင်နေခဲ့ပါတယ်။ ရှိတာတွေကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြင်ဆင်နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလိုနေတဲ့ ကျွန်မသွားမယ့်နေ့မတိုင်ခင် တစ်ပတ်လောက်အလိုမှာ တစ်မနက်တော့ မည့်သည်လာတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မနက် ၇ နာရီခွဲလောက်ရှိပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ကလေးတွေသည် ကျောင်းကားနဲ့ထွက်သွားကြပြီး အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးလည်း မရောက်လာဘဲ ၁၅ မိနစ်လောက်အတွင်း ကြားကာလအချိန်ပဲ ဆိုပါတော့ရှင်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အရပ်ရှည်ရှည်လည်ပင်းတုတ်တုတ် မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေတာတွေ့ရပါတယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ်စကားတို့ ဌာန်ကရိုက်ကျအောင် ပြောနိုင်စေမယ့် ရုရှားလူမျိုးတစ်ယောက်ပဲဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။

'ကျွန်တော် ဖစ်လ်ဘီက လွတ်လိုက်လို့ပါ' ဆိုပြီး သူက တိုးတိုးကလေးပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့ကို ပျာယံးပျာယာနဲ့ အခန်းထဲ ခေါ်သွင်းလိုက်ပါတယ်။

သူဟာ အခန်းထဲရောက်တဲ့အထိ အထိတ်တလန့်နဲ့ ဝနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီး အခန်းထဲမှာ ကျွန်မတို့အပြင် တခြားလူတစ်ယောက်ယောက်မျှ ရှိနေသလားဆိုတဲ့ အမှုအယာနဲ့ ဟိုကြည့်မိကြည့် ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူက 'ဖစ်လ်ဘီတစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုလည်း သတိရတအကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဆီကို ခင်ဗျား လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်လာခဲ့ဖူးလည်း မှာလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအတွက် ကူညီရအောင် လာတာပါပဲ' ဟု ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မကလည်း 'ရှင်ဟာ ဖစ်လ်ဘီက လွတ်လိုက်တဲ့လူဆိုရင် ရှင်မှာ ဘာအထောက်အထားပြစရာ ပါသလဲ'လို့ ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မက အဲသလိုမေးလိုက်တော့ သူ့မှာ အတော်လေး အကြပ်ရိုက်သွားပြီး ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း သူ့မှာ ဘာအထောက်အထားမှ ပြစရာ ပါမလာပါဘူး။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်မ အနေနဲ့ သူဟာ ဖစ်လ်ဘီက လွတ်လိုက်တဲ့လူဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ

တကယ်ဆို ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့လွတ်လိုက်တဲ့လူကို သက်သေခံအထောက်အထား အနေနဲ့ သူ့အသုံးပြုနေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ မပေးလိုက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ရှင်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ သူ့ကို တော်ဖီဖျော်ပြီး ဧည့်ခံပါသေးတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မအခန်းထဲမှာ ကြာကြာနေချင်ပုံမရပါဘူး။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မကို သူ့လိုက်ဖို့ ခေါ်ပါသေးတယ်။ 'ကျွန်တော်နဲ့ အခုတစ်ခါထဲ လိုက်ခဲ့ပါ'တဲ့။ 'ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ပင်လယ်ကမ်းနားက ရေချိုးဆိပ်မှာ လာတွေ့ပါ။ အဲဒီလို မတွေ့နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း လဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတစ်ခုမှာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား သင်တော်မယ်ထင်တဲ့ တခြားတစ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လာတွေ့ပါမယ်'လို့ သူကပြောပါတယ်။

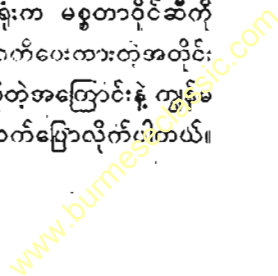
ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ သူပြောသမျှကို ခေါင်းခါပြီး ငြင်းလိုက်ပါတယ်။ 'ကျွန်မ သူ့နောက်ကိုလိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သိပ်နောက်ကျနေပြီ။ ရှင်လာတွေ့တာလည်း သိပ်နောက်ကျနေပြီ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မ အနေနဲ့ ဟယ်ရီကို အင်္ဂလန်ပြန်ပို့ဖို့ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မလုပ်ဖို့က ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိပါတော့တယ်'လို့ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့မှ ကျွန်မ သူ့ကိုမေးကြည့်ပါတယ်။ 'ဒါထက် ပစ်လ်ဘီ အကြောင်းကိုလည်း ရှင်သိသလောက်ပြောပြပါဦး။ သူ ကျန်းကျန်းမာမာမှ ရှိရဲ့လား။ အခု သူ့ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့လိပ်စာကို ကျွန်မသိချင်တယ်'လို့ မေးလိုက်တော့ အဲဒီလူက ဒါတွေကို တစ်ခုမှ ပြန်မပြောပါဘူး။

'ကျွန်တော်နဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါ။ အားလုံးအစဉ်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်'လို့ပဲ သူက ဇွတ်ပြောနေပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မလိုသလောက် ငွေကိုလည်း သူလာပေးပါမယ်လို့ ပြောပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဟာ တော်တော်လေး ငွေလိုနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရေးမယ်ဆိုတဲ့ငွေကို ကျွန်မက မယူချင်ဘူးလို့ပဲ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူလည်း လက်လျှော့ပြီး ပြန်မယ်လုပ်တာနဲ့ ကျွန်မက 'ရှင်နဲ့ နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့နိုင်ဦးမလား'လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ သူလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန်ပြုပြီး လှေကားက ပြန်ဆင်းပြီးတော့ ဖျောက်သွားတာပါပဲ။

ကျွန်မလည်း သူဆင်းသွားပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတဲ့အထိ အသံစောင့်နေလိုက်ပါတယ်။ ဆယ်မိနစ်ရှိတော့မှ ငြိတိသျှသံရုံးက မစ္စတာဂိုင်ဆီကို နှိုးဇက်ကကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မက ရင်က ကက်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်မအကြာကြီးမျှော်လင့်နေတဲ့ ဧည့်သည်ရောက်လာပြီဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ ကျွန်မ အဲဒီလူကို လူမြင်ရင် မှတ်မိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ပါတယ်။

မစ္စတာဝိုင်လည်း ကျွန်မဆီ ချက်ချင်းပေါက်ချလာတာပါ။

ဝိကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ လန်ဒန်ရောက်လို့ မစ္စတာဝိုင်ရဲ့ အထက်က ခြံတံသျှထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ်နဲ့ ကွေ့တဲ့အခါကျတော့ သူက ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံတွေအများကြီးထုတ်ပြပြီး အဲဒီဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ဘေရွတ်မြို့တန်းက ကျွန်မနဲ့ လာတွေ့တဲ့ ရုရှားရဲ့ဓာတ်ပုံပါသလားလို့ ရှာကြည့်ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ဓာတ်ပုံကို တွေ့တာနဲ့ ကျွန်မလည်း 'ဒီလူပဲ' ဆိုပြီး ရွေးထုတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ နောက် ကျွန်မ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ပြန်တွေ့တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီ ရုရှားဟာ အလုပ်ပြုတ်သွားပြီး အတော် ခုကွဲရောက်သွားတာပဲလို့ ဖစ်လ်ဘီက ပြောပြပါတယ်။

မော်စကိုမှာ ကျွန်မဟာ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ဖစ်လ်ဘီတို့ ပြန်ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက လုပ်ခဲ့တဲ့အစီအစဉ်တစ်ခုလုံးဟာ ကိုးရီးကားရားနဲ့ ကမောက်ကမချည်းပဲလို့ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောပြပါတယ်။ 'အဲဒီလို အစီအစဉ်တွေ ကမောက်ကမဖြစ်နေတော့ ကျွန်မဖြင့် ရှင်ကို မုချပြန်ပေးဆွဲထားကြပြီလို့တောင် ထင်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မအနေနဲ့ အဲဒီ လမ်းကြားကလေးထဲကို တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်သွားပြီး မြေဖြူခဲနဲ့ အမှတ်အသားရေးပြရမယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်များ ကလေးကလားနိုင်တဲ့ ကိစ္စလဲလို့' ဆိုပြီး ကျွန်မက ပြောပြပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဖစ်လ်ဘီက 'ကိုယ်လည်း သိပါတယ်ကွာ၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်တဲ့ အကြောင်း သူတို့နဲ့ သုံးလေးရက် အတိုက်အခံပြောကြည့်ပါသေးတယ်။ ဒီလို လုပ်တာကို ကျွန်တော့မိန်းမအနေနဲ့ သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အတန်တန် ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူး။ သူတို့က ဒီအတိုင်းပဲလုပ်ပါ ဆိုတာနဲ့ လုပ်ခဲ့ ရတာပါကွာ'လို့ ပြန်ပြောရှာပါတယ်။

ကျွန်မအခု ပြန်တွေးကြည့်တော့ တကယ်လို့သာ ကျွန်မဟာ အဲဒီတုန်းက အဲဒီရုရှားနဲ့ အပြင်မှာ တိတ်တိတ်သွားတွေ့မိရင် သူဟာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မကလေး တွေ့ကိုပါ တစ်ခါတည်း ကားပေါ်ဝှက်ထင်ပြီး ခေါ်သွားမှာ သေချာပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မေလ ၃၀ ရက်နေ့ညနေ ကလေးတွေ ကျောင်းကပြန်လာပြီး အဲဒီ ညနေနဲ့ ညဘက်မှာ သူတို့တတွေ ဘာလုပ်ကြမယ်၊ ဘယ်သွားပြီး ဘယ်လိုအချိန်ဖြန်း ကြမယ် ဆိုတာတွေ သူတို့ဘာသာ ဆူဆူညူညူနဲ့စီစဉ်နေကြတုန်း အားလုံး မနက်ဖြန်မနက် ၆ နာရီထွက်ပယ်လေယာဉ်နဲ့ လန်ဒန်ကိုသွားကြမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဆိုင်းပဆင့်ပုံဆင့်သာ ကျွန်မသူတို့ကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ခမျာ များမှာလည်း အားလုံး အဲဒီအသင့်သွားကြတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မလည်း ပြောလက်စနဲ့ သူတို့အကြိုက်ဆုံးပစ္စည်းတွေရွေးပြီး ထုတ်ကြပိုးကြဖို့နဲ့ တခြားကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ

အားလုံး ထားပစ်ခဲ့ကြဖို့ သူတို့ကို ပြောရတော့တာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ အခုလို မနက်ဖြန်မနက် လန်ဒန်ကိုသွားမယ့်အကြောင်း သူတို့သူငယ်ချင်းတွေထဲက ဘယ်သူ ကိုမှမပြောဖို့ နှုတ်မဆက်ဖို့လည်း အသေအချာ မှာရသေးတယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီညက အိပ်ရာထဲတောင် မဝင်ရဲတော့ဘဲ တစ်ညလုံး စိတ်ရှူးပေါက်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို ဟိုပစ္စည်းထသိမ်းလိုက် ဒီပစ္စည်းထသိမ်းလိုက်နဲ့ ထုပ်ရင်းပိုးရင်း သိမ်းရင်းဆည်းရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတာပါ။

မနက် ငါးနာရီလည်းထိုးရော ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကားသုံးစီး တိတ်တိတ်ကလေး ဆိုက်လာတာပါ။ ခြံတံသျှသံရုံးနဲ့ အမေရိကန်သံရုံးက မိတ်ဆွေတွေ ကျွန်မတို့ကိုခေါ်ဖို့ ရောက်လာတာပေါ့ရှင်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မမိတ်ဆွေ သုံးယောက်ဟာ အစောင့်ဒရမ်မနီးအောင် လှေကားကို အသာကလေးဖေါ့နင်းပြီး အပေါ်တက်လာကြတယ်။ ကျွန်မတို့ကလည်း အထုပ်အပိုးတွေအားလုံးနဲ့ အဆင်သင့် စောင့်နေကြတာမို့ သူတို့လည်း ရောက်လာရော ပစ္စည်းတွေသယ်ပြီး တစ်ခါတည်း ခပ်သူတ်သူတ်ဆင်းလိုက်လာကြတာပါ။ ဒီလိုနဲ့ ဓာတ်လှေကားရဲ့အောက်ဆုံး ခြေရင်းက တခါပေါက်ကလေးအတိုင်း တန်းစီပြီး တစ်ယောက်ချင်း အပြင်လည်း ထွက်လိုက်ရော အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဓာတ်လှေကားခြေရင်းမှာ ကုတင်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ အိပ်နေတဲ့ ဂျိုးဇက်ဆိုတဲ့ အစောင့်ဒရမ်ကြီးဟာ ဖြုန်းဆို အိပ်ရာက နိုးလာပါရောရှင်။ အဲဒီ ဒရမ်ကြီးဂျိုးဇက်ဟာ မျက်စိက တစ်ဖက်တည်း ကောင်းပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဖက်က လုံးဝမကောင်းဘဲဖြစ်နေတော့ ကောင်းတဲ့မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လို့ ကျွန်မတို့တွေ အပြင်ထွက်သွားကြတာလည်း မြင်လိုက်ရော တစ်ခါတည်း အိပ်ရာက ထခုန်တော့တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဒီလိုထွက်သွားမယ့်အချိန်ကို သတင်းစာဆရာတွေက သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတာကိုးရှင်။

ဒါပေမယ့် ခုတော့ကြည့်ပါဦး။ သူ့ကို အဲသလို လာဘ်ထိုးပြီးစောင့်ခိုင်း ထားတဲ့ သတင်းထောက်တွေဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့အတွက် လမ်းဟိုဘက်က တယ်လီဖုန်းရုံ ကလေးကလည်း သိပ်စောနေလို့ မဖွင့်သေးဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ ကားတွေလည်း မောင်းထွက်လာရော အဲဒီဒရမ်ကြီးဟာ လမ်းပေါ်မှာမတ်တပ် ရပ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ဒေါပွဲပွဲနဲ့ လက်သီးဆုပ်ပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ။

လေဆိပ်ရောက်တော့ ကျွန်မတို့စီးလာတဲ့ကားတွေကို အရာရှိတွေရဲ့ကား တွေအတွက်လေယာဉ်ကွင်းထဲဝင်ခွင့်ပြုတဲ့ ဂိတ်တစ်ခုမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေက ကျွန်မပည့်ပဲ့ နိုင်ငံကူးလက်ပွတ်တွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေ စစ်တာဆေးတာ ချိန်တွယ်တာကို အကုန်လုံးလုပ်ပေးကြပြီး ကျွန်မတို့ကိုတော့ ကားထဲမှာပဲ နေခိုင်းထားပါတယ်။ အဲဒီအတောအတွင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က

ဓာတ်ဘူးနဲ့ယူလာလို့ နီရဲနေတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်ကို ကားထဲမှာပဲထိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ သောက်လိုက်ရပါသေးတယ်။

အဲဒါပြီးတဲ့နောက် တခြားခရီးသည်တွေမရောက်ခင် ကျွန်မတို့ဟာ လေယာဉ်တွင်းထဲကို ကားမောင်းဝင်လာခဲ့ကြပြီး လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပထမတန်း ခရီးသည်တွေစီးတဲ့အခန်းထဲ ဝင်ထိုင်နေကြရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်မတို့ တတွေဟာ ဘယ်အကောက်အရာရှိနဲ့ ဘယ်လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိနဲ့ ဝစ်ဆေးတာကိုမှ မခံခဲ့ရပါဘူး။

လေယာဉ်ပေါ်ရောက်လို့ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရင်ပဲ လေဆိပ်အဆောက်အဦရဲ့ ဝရန်တာမှာ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း ကြီးတွေတပ်ထားတဲ့ ကင်မရာကြီးတွေတကားကားနဲ့ ဟိုပြေးဒီပြေး ယောက်ယက်ခတ် နေကြတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သတင်းထောက် တွေရောက်နေကြပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့ကို လှမ်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ သိပ်ဝေးနေပါပြီ။

နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတော့ တခြားခရီးသည်တွေလည်း လေယာဉ်ပေါ်တက်လာကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်မရင်ဟာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတာပေါ့ရှင်။ အဲဒီ အတောအတွင်းမှာပဲ အလိုက်သိတတ်တဲ့ ဓလယာဉ်မယ်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ရှာကို လက်ထဲမှာ ဝန်းကလေးတစ်ချပ်ကိုင်ပြီး ရောက်လာပါတယ်။

'မစွက်ဖစ်လ်ဘီအတွက် ဒါကလေးလိုအပ်နေတယ် ထင်ပါတယ်ရှင်' လို့ ပြောရင်း အဲဒီလေယာဉ်မယ်ကလေးက ဝန်းကလေးကို ကျွန်မဆီလှမ်းလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဝန်းထဲမှာပါလာတဲ့ ပစ္စည်းကို အသာလှမ်းယူလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အေးစက်နေတဲ့ ရေခဲစိမ့်ရှုပ်မိန့်တစ်ခွက်ပါပဲ။

ချစ်မိမြိဆီမှဖြင့်

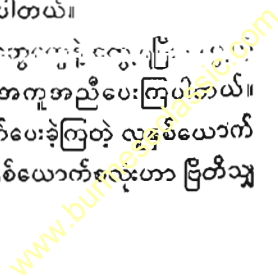
'ရှင်ဟာ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မိတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ဝမ်းနည်းစရာ မဖြစ်ရပါဘူး'တဲ့။ ကျွန်မလက်ထပ်တဲ့နေ့က လက်ထပ် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးတဲ့နေရာမှာ အင်မတန်ကြက်သရေရှိတဲ့ မှတ်ပုံတင် အမျိုးသမီးအရာရှိက ကျွန်မကို အဲသလိုပြောလိုက်ပါတယ်။

သူပြောတဲ့အတိုင်း မှန်လည်းမှန်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ လေးနှစ် လုံးလုံး အိမ်ထောင်သည်ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရာမှာ အင်မတန်ပျော်ခဲ့မိပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မကို ဘေရွတ်မြို့မှာ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ရုရှားနိုင်ငံကိုထွက်ပြေးသွားတဲ့ အချိန်အထိ ကျွန်မဟာ ဝမ်းမနည်းမိသေးပါဘူး။

ကျွန်မဟာ ၁၉၅၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့က လန်ဒန်မြို့ ရပ်ဆဲလ် ပန်းခြံလမ်း၊ အမှတ် ၂၂ မှာရှိတဲ့ ဟောလ်ဘုန်းမှတ်ပုံတင်ရုံးမှာ ဟာရီးလ်အေဒနီယင် ရပ်ဆဲလ်ဖစ်လ်ဘီနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖစ်လ်ဘီက ၄၇ နှစ်ရှိပြီ၊ ကျွန်မက ၄၅ နှစ်ရှိပါပြီ။

ကျွန်မတို့ဟာ လက်မထပ်ခင် မွန်မောက်လမ်းက ဟော်တယ်ကလေး တစ်ခုမှာ အတူတည်းနေခဲ့ ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကဆိုရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ဟာ လက်ချင်းကွဲပြီး စစ်ကြီးအတွင်းက ဖစ်လ်ဘီသွားခဲ့လာခဲ့ဖူးတဲ့ လမ်းတွေ၊ ဘီယာဆိုင်တွေကို အနုလျှောက်လည်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ရေးကွဲခဲ့ နေကြောင်း ပြောလို့ မရပါဘူး။ လူတိုင်းကလည်း လိုလိုလားလားနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့လက်ထပ်တုန်းက သက်သေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဆိုရင်လည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်လေးဟာ ဗြိတိသျှ

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ရင်းနိုးတို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ကဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုရင် သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိခဲ့တဲ့အပြင် ရှေ့လျှောက်လည်း ကြီးပွားချမ်းသာအောင် လုပ်မယ့်လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီထဲက ကျွန်မတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့အပေါ်မှာ လုံးဝ ယုံပြီးပုံခဲ့မိပါတယ်။ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် သူ့စကားပြောရင် အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ညင်ညင်သာသာ ပြောတတ်တာကလေးတွေကို ကျွန်မသိပ်သဘောကျမိပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အပေါ်မှာလည်း အကြီးအကျယ် ယုံစားအားကိုးမိပါတယ်။

*

*

*

ကျွန်မ ဖစ်လ်ဘီကို ပထမဆုံးစပြီးတွေ့တာကတော့ စူးအက်စစ်ပွဲမတိုင်ခင် တနင်္ဂနွေခြောက်ပတ်လောက်အလိုမှာ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသက လူစည်ကားတဲ့ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စတွေ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ စူးအက်တူးမြောင်းစစ်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတင်းယူကြမယ့် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သတင်းထောက်တွေဟာ ဘေရွတ်မြို့ကို ဝင်လာမစဲ တဖွဲ့ဖွဲ့ဆိုသလို အသုတ်လိုက်အသုတ်လိုက် ရောက်နေ ကြတဲ့အချိန်ပေါ့ရှင်...။ ဘေရွတ်မြို့ကလေးဟာ သာသာယာယာနဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းပြီး ပိုက်ဆံပေါရင် ပေါသလောက် သုံးလိုဖြုန်းလို ကောင်းတဲ့ မြို့ကလေးပါ။ အရက်ဆိုင်တွေနဲ့ ဟော်တယ်တွေ မှီလိုပေါက်အောင် ပေါတဲ့အထဲက စိန်ကျော့ ဟော်တယ်ဟာ နာမည်အကြီးဆုံးပါ။

အဲဒီအချိန်က အမေရိကန်နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးရဲ့ သတင်းထောက်ချုပ်အဖြစ်နဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသမှာ တာဝန်ယူနေရတဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားဟာ အဲဒီစိန်ကျော့ဟော်တယ်ကို မကြာခဏသွားလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့အတွက်ရောက်လာတဲ့ စာတွေ ကြေးနန်းတွေကို သွားသွားယူရင်း သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာ စကား ပြောတတ်ပြီး အဲဒီအချိန်အခါမျိုးမှာ ကျွန်မလည်း သူနဲ့မကြာခဏ လိုက်သွားလေ့ ရှိပါတယ်။

(ပထမယောက်ျားကို ဆိုလိုသည်။ ဖြန်ဆိုသူ)

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဂက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့မှာ ကျွန်မဟာ မိတ်ဆွေ တွေနဲ့ နေ့ခင်းဘက် အဲဒီဟော်တယ်ရောက်သွားပြီး စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြော နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မယောက်ျားဟာ ဒီမြို့မှာမရှိဘဲ ခရီးထွက်နေ ပါတယ်။

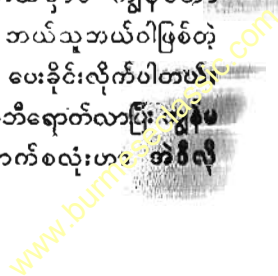
အဲသလို စားသောက်နေကြတုန်း ကျွန်မရဲ့နဲ့ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဟော်တယ်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူပြုတဲ့ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စားသောက်ခန်းရဲ့ ဟိုဘက်က လူအုပ်ကြီးထဲမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးနဲ့တူတဲ့ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေတာကို လှမ်းမြင်ရပါတယ်။

'အဲဒါ ကင်မ်ဖစ်လ်ဘီ ဆိုတာပေါ့...။' လို့ ကျွန်မမိတ်ဆွေက ပြောပြ ပါတယ်။ 'သူ့အဖေ စိန်ဂျွန်ဖစ်လ်ဘီဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ အတူလာတာလေ။ တွေ့လား' လို့ ကျွန်မမိတ်ဆွေက ထပ်ပြောပြန်ပါတယ်။

စိန်ဂျွန်ဖစ်လ်ဘီအကြောင်းကတော့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသမှာ ပုံပြင် တစ်ခုလို အင်မတန် ဆန်းကြယ်ပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံသားတွေထဲမှာ အာရေဗျ ကျွန်းဆွယ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့လောက်သိနားလည်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူးလို့တောင် ပြောကြပါတယ်။ သူဟာ ဆော်ဒီဘုရင်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတိုင်ပင်ခံအဖြစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် နေလာခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာ ဆောဒီဘုရင် နတ်ရွာစံသွားတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေက သူ့ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုမှာစိုးတာနဲ့ မနာလိုပြီး သူ့ကို အာရေဗျနိုင်ငံက နှင်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ လက်ဘနွန်နိုင်ငံမှာ တစ်နှစ်လောက် ပြည်နှင်ခံခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ဆွေတော် မျိုးတော်တွေက သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ပြေပြီး အာရေဗျနိုင်ငံကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသူဟာ ဘေရွတ်မြို့မှာရှိတဲ့ သူ့သား ကင်မ်ဖစ်လ်ဘီကို လာတွေ့တာပါ။ အဲဒီ အချိန်က ဖစ်လ်ဘီဟာ လန်ဒန်မြို့က ထုတ်ဝေတဲ့ 'အောက်ဆားဗား' နဲ့ 'အီကော် နော်မစ်' ဂျာနယ်တွေရဲ့ သတင်းထောက်အဖြစ်နဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသမှာ တာဝန်ယူနေရပါတယ်။

ကျွန်မယောက်ျားဟာ စပိန်နိုင်ငံမှာ ပြည်တွင်းစစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေယူဖို့သွားတုန်းက သူ့လိုပဲ သတင်းယူဖို့လာတဲ့ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ အဲဒီမှာ သိကျွမ်းခဲ့ပါတယ်။ ဘေရွတ်မြို့မှာ ဖစ်လ်ဘီရောက်နေပြီဆိုတာ သူသိတာနဲ့ သူခရီး မထွက်ခင်ကလေးမှာပဲ တကယ်လိုများ ကျွန်မနဲ့ ဖစ်လ်ဘီနဲ့တွေ့ရင် ဖစ်လ်ဘီကို ကျွန်မမိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး လိုတဲ့အကူအညီလည်း ပေးလိုက်ပါလို့ ကျွန်မကို မှာသွားပါသေးတယ်။

ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့ နေ့ခင်းဘက်က အရက်ခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်မဟာ ဟော်တယ်က အစောင့်ပစ်ယောက်ကိုပေါ်ပြီး ကျွန်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တဲ့ ဟကြောင်း ဖစ်လ်ဘီရှိတဲ့စားပွဲကို စာတိုကလေးရေးပြီး ပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစာပေးလိုက်ပြီး ခဏကြာတော့ ကျွန်မတို့စားပွဲကို ဖစ်လ်ဘီရောက်လာပြီး ကျွန်မ တို့နဲ့အတူ အရက်သောက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ အဲဒီလို

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စပြီးတွေ့ခဲ့ကြတဲ့နေ့ကို အမြဲတမ်း အမှတ်တရနဲ့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အထိမ်းအမှတ်ကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်မ သူ့ကို အကဲခပ်ရသလောက်ဆိုရင် သူဟာအဖော်မဲ့ပြီး တော်တော်ငြီးငွေ့နေပုံရပါတယ်။ သူဟာ ဒီတုန်းက ဘေရွတ်မြို့မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ အသိအကျွမ်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူမိန်းမနဲ့ သူ့သားသမီးတွေကလည်း အင်္ဂလန်မှာဆိုတော့ သူဟာ ဘေရွတ်မြို့ရဲ့အပြင်ဘက်က လက်ဘနွန်အမျိုးသား တွေနေတဲ့ တောင်ပေါ်ရွာကလေးမှာပဲ အိမ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ နေတယ်လို့ သိရ ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ကလေးကလည်း သူ့အဖေ ဘေရွတ်မြို့မှာ ပြည်နှင့်ဒင်္ဂင်္ဂရတုန်းက နေခဲ့တဲ့အိမ်ကလေးပါပဲ။

လက်ဘနွန်နိုင်ငံကို သူ့ရောက်ကာစ ပထမ လတွေတုန်းကဆိုရင် သူဟာ တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက်ပဲ မြို့ထဲလာတတ်ပြီး အဲဒီမှာ လန်ဒန်ကို ပို့စရာရှိတဲ့စာတွေ ကြေးနန်းတွေကို ပို့လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူဟာ လေးဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အရပ်မနိမ့်မမြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ ရုပ်ရည် သနားကမားပါပဲ။ သူ့မျက်နှာမှာတော့ အရေးအကြောင်းတွေ တော်တော်လေးပေါ် နေပြီး မျက်လုံးတွေဆိုရင်လည်း ပြာလဲ့နေပါတယ်။

သူနဲ့ကျွန်မ အဲဒီလိုတွေ့ခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတဲ့ မိတ်ဆွေအချို့ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ တော်တော်များများ ဝါသနာချင်း အကြိုက်ချင်း တူနေ ကြတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် တေးဂီတကို နှစ်ယောက်စလုံး သိပ် ဝါသနာပါကြတာမျိုးပေါ့ရှင်...။ သူ့ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အဆင်ပြေအောင် လိုက်လိုက်လျှောလျှော ပြောတတ်ဆိုတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မို့လို့ ကျွန်မဟာ သူနဲ့ စကားပြောရတာ တော်တော်လေး လွတ်လပ်တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ ချစ်စရာခင်စရာကောင်းတဲ့ အမူအရာ အပြောအဆိုကလေးတွေကို စိတ်ထဲက တော်တော်ပဲ သဘောကျလာမိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၅၇ ခုနှစ် ဇွေရာသီကျတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး တွေ့မိဆုံမိကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မယောက်ျားကလည်း အမြဲလိုလို ခရီးသွားနေလေတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မ နေထိုင်ရေးဝယ်နေကျ သစ်သီးဈေး လာလာပြီး လူ့အင်္ဂုဏ်မှာ ကျွန်မနဲ့ တွေ့လေ့ရှိ ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ပင်လယ်ကမ်းနားမှာရှိတဲ့ အာရပ်ကော်ဖီဆိုင်ကလေး ကန်ဒိုင်ကန်ပြန်ပြန် ကျွန်မကို ချီနိုးပြီး သူ့လေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်မယောက်ျားမှာ နယူးယောက်တိုင်းသတင်းစာကြီးရဲ့ သတင်းထောက်ချုပ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့လိုက်အောင် လေအေးစက်တပ်ထားတဲ့ ဝိမိခ

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်

ပစ်ကပ်ကားကြီး တစ်စင်းရှိပါတယ်။ အဲဒီကားဟာ အဲဒီတုန်းက လက်ဘနွန်နိုင်ငံမှာ ပထမဆုံး လေအေးစက်တပ်ထားတဲ့ ကားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီမှာတော့ ကိုယ်ပိုင်ကား မရှိရပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မနဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ အပြင်ဆွဲကော် လည်ကြပြီဆိုရင် နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်တဲ့အခါလျှောက်၊ တတ်စိကား စီးတဲ့အခါစီးပြီး ဖြစ်သလိုပဲ သွားခဲ့လာခဲ့ကြပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ အင်မတန်ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ လူတွေထက်ပိုပြီး လက်ဘနွန်နိုင်ငံ အကြောင်းကို သိနေပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့လျှောက်လည်ကြတဲ့ နေရာဒေသ တွေအကြောင်းလည်း ကောင်းကောင်းကြီးပြောပြတတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့အခုလို နှစ်ယောက်သား ထိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားနေ ကြတာဟာ အပျင်းပြေသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို သွားကြလာကြရင်းနဲ့ပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ဖြစ်လာကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သူ့လို အကြင်နာတရားပြည့်ဝတဲ့လူ၊ သူ့လို ခင်မင်စရာ ကောင်းတဲ့ လူရယ်လို့ မတွေ့ဖူးသလောက် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားလာမိပါတယ်။

သူနဲ့ကျွန်မ တွေ့တဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့ရေးခဲ့တဲ့စာတွေဟာ သူနဲ့ကျွန်မ အတွက် ရင်းနှီးစရာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ ပြောပုံဆိုပုံနဲ့ အမူအရာတွေ ချစ်စရာကောင်းသလို စာရေးရာမှာလည်း အင်မတန် ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ သူ့စာတွေဟာ အမြဲတမ်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ မတ်လို့ကောင်းပြီး အထူးသဖြင့် ကျွန်မလို အမေရိကန်သူတစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီးဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ ဈေးထဲက ကော်ဖီဆိုင်ကလေးထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တခြား ယင်ရှားတဲ့ သွားနေကျ လာနေကျ ထင်ရှားတဲ့နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်သား တွေ့ကြတဲ့အခါတိုင်း သူဟာ ကျွန်မနေသက်တဲ့ကော်ဖီပန်းကန်အောက်မှာ ပဲတစ်ချပ်ရဲ့ တစ်ဝက်လောက်သာရှိတဲ့ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ပေါ်မှာဖြစ်စေ၊ ပါမဟုတ် စီးကရက်ဘူးခွဲတစ်ခုပေါ်မှာဖြစ်စေ စာအတိုအထွာကလေး ရေးရေးပြီး ပေးလေ့ရှိပါတယ်။

အဲဒီ စာတိုစာစကလေးတွေဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခင်မင်တွယ်တာမှုကို ပိုပြီး ဖြစ်အောင် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးကလေးတွေလို ဖြစ်လာ တယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာနေကြတဲ့အချိန်တွေမှာလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် စာတွေရေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပင်မဟာ ရိုးရိုးသာမန်မဟုတ်တော့ဘဲ လျင်မြန်တဲ့အဟုန်နဲ့ တစ်ချိုးတစ်ဖုံ

ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ၁၉၅၇ ခုနှစ် နွေရာသီရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲစွဲမြဲမြဲချစ်လာခဲ့ကြပြီး ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အခြေအနေတွေနဲ့ပတ်သက်လို့တောင် စကားတွေ လွန်လွန်ကြားကြား ပြောမိဆိမိကြတဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ မလွတ်လပ်ကြပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့ပါ။ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ မကျန်းမမာဖြစ်နေတဲ့ ဇနီးသည်ဟာ ကလေး ငါးယောက်နဲ့အတူ အင်္ဂလန်မှာ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မယောက်ျား တလည်း ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာမှသိပုံမရရှာပါဘူး။

ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မတို့နေတဲ့အိမ်ကိုလည်း မကြာခဏ အလည်လာ ပါတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံပြီး ကျွန်မသမီး ကလေးကဆိုရင် သူ့ကို တော်တော်လေး ခင်ပါတယ်။ သူဟာ ကလေးတွေနဲ့ တည်အောင်ပေါင်းပြီး ကလေးတွေပျော်ရွှင်အောင်လည်း ပြောတတ်ဆိုတတ်ပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို တောင်ပေါ်ရွာ ကလေးမှာရှိတဲ့ သူ့အဖေနေသွားခဲ့တဲ့ ကျောက်တုံးအိမ်ကလေးကို မကြာခဏ အလည်ခေါ်သွားတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ အဲဒီရွာကလေးကို ကျွန်မတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ မလိုက်လာပါဘူး။ သူ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စိန်ကျော့ဟော်တယ် မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသမီးကလေးဟာ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ အဲဒီရွာကလေးကို မကြာခဏ လိုက်သွား ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မနဲ့ ဖစ်လ်ဘီတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောကြဆိုကြတာတွေဟာ ကျွန်မယောက်ျားနားကို ရောက်မှာမူချုပ်ပါ။

ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့မှာ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မတို့ကို အဲဒီရွာကလေး အလည်ခေါ်သွားပြီး အပြန်ကျတော့ ကျွန်မတို့ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မယောက်ျားက သူ့ကို အိမ်ထဲက တစ်ခါထဲ နှင်ထုတ်တော့ တာပါပဲ။ ကျွန်မယောက်ျားက သူ့ကို နောက်တစ်ခါ ကျွန်မတို့အိမ်ကို မလာဖို့လည်း ပြောလွတ်လိုက်ပါတယ်။

တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ သာသာယာယာ မရှိဘူး ဆိုတာ ဖစ်လ်ဘီ ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခွဲလုပ်ဖို့ သူ ကျွန်မကို အမြဲတိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ က ကွာဖို့ရှင်းဖို့ဆိုတာ ရုတ်တရက် မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝခြေအနေဟာ ယုတ်လည်းစူး စားလည်းရှူး ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် အကြပ်ရိပ် နေကြပါတယ်။ သူ့အတွက် အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာ

တွေလည်း တစ်ဖက်က ရင်ဆိုင်နေရပါတယ်။

ဒီလိုနေလာကြရင်းနဲ့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ဘဝနောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယတ်ဖြတ်ဆုံးဖြတ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီလို့ တွေးမိပါတယ်။ နောက်ဆုံးကြတော့ ကျွန်မလည်း လင်မယားကွာရှင်းဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ကျွန်မယောက်ျားကို ဒီကိစ္စအတွက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကျတော့ ကျွန်မယောက်ျားကလည်း ဒါဟာ အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းတဲ့နည်းပဲဆိုပြီး ကွာဖို့ရှင်းဖို့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်းမှာလည်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဆီယက်တဲလ်မြို့မှာ နေတဲ့ ကျွန်မအဖေဟာ ဖြုန်းခန့် အနိစ္စရောက်သွားတာနဲ့ ကျွန်မဟာ သမီးကလေးကို ခေါ်ပြီး အမေရိကန်ကို သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ မသွားခင် ဖစ်လ်ဘီနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ တရားဝင်အမြန်ဆုံး ကွာရှင်းခွင့်ရအောင် စီစဉ်မယ့်အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဆီယက်တဲလ်ကိုရောက်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ အဖေကြီးအတွက် နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စအဝဝတွေကို စီစဉ်ပြီး ကျွန်မမှာ တခြား ဘာကိစ္စမိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဖစ်လ်ဘီဆီက ကြေးနန်းနဲ့ စာတွေပဲ မျှော်နေမိပါတယ်။

ကျွန်မ အမေရိကန်ကိုရောက်လို့ နှစ်လသုံးလလောက်ကြာတော့ ဖစ်လ်ဘီ ဆီက ကြေးနန်းတစ်စောင်ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီကြေးနန်းဟာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နောင်ရေးအတွက် အလားအလာသစ်တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးလိုက်သလို ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ကြေးနန်းစာထဲမှာ သူ့မိန်းမဟာ အင်္ဂလန်မှာ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားတဲ့အကြောင်းနဲ့ သူဟာ အခုဆိုရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကလေး ငါးယောက်အတွက် လိုအပ်တာတွေစီစဉ်ဖို့ အင်္ဂလန်ကို ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ပါလာလို့ပါပဲ။

ဒါဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ နောင်ရေးအတွက် အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲဖို့ မမျှော် လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပေါ့ရှင်။ ဒီလိုနဲ့ ဖစ်လ်ဘီက သူ့နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကျွန်မကိုပြောလာတော့ ကျွန်မကလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်းသဘောတူပြီး လက်ခံလိုက်တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် သူ့မျှော်လင့် သလောက်တော့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် မလုပ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ၂၂၂၂ အဖေ ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် ကျန်ရစ်တဲ့ ၂၂၂၂ အဖေအတွက် နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေး စီစဉ်ပေးရမယ့် တာဝန်က ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒီလိုနေလာရင်းနဲ့ ၀၉၅၈ ခု ဂျူလိုင်လ ၄ ရက် အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီအကြောင်းကို

ဖစ်လ်ဘီဆီ ချက်ချင်းသံကြိုးရိုက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မဆီက ကြေးနန်းရတဲ့နေ့က အဲဒီမနက်မှာပဲ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဝတ္ထုရား ရှိတဲ့အနေမျိုးနဲ့ ကျွန်မရဲ့အရင်ယောက်ျားဆီသွားပြီး ကျွန်မတို့လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း သွားပြောပါတယ်။

ကျွန်တော် အယ်လီနာဆီက ကြေးနန်းရတဲ့အကြောင်း လာပြောတာပါ။ အခု သူ့ကွာရှင်းခွင့်ရသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ ပထမဆုံး ခင်ဗျားသိအောင် လာပြောတာပါပဲ' လို့ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မရဲ့အရင် ယောက်ျားကို ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်မ အရင်ယောက်ျားကလည်း စကားပြောတဲ့အခါ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပါပဲ။ 'ဝါဟာ အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းတဲ့နည်းလမ်းပဲ' လို့ ပြန်ပြောလိုက် ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ လက်ဘနွန်နိုင်ငံဟာ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်တော့မယ့်ဆဲဆဲ အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မသမီးကလေးကို ဗရုတ်ဗရက်ဖြစ်နေတဲ့နေရာကို ခေါ်မလာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီပြဿနာကို အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မသမီးကလေးကို ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံက ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ပညာသင်ဖို့ အပ်ထားခဲ့ပြီး အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဘေရွတ်မြို့ကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လေကြောင်းနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ဘေရွတ်မြို့မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့အရင်ယောက်ျားဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့ လင်မယားကွာရှင်းဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တာက မကြာဆီကိုနိုင်ငံဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဖစ်လ်ဘီ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ကြတာကို ငြိတိသျှသံရုံးက တရားဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက် သုံးလေးလကြာတော့မှ တရားဥပဒေအရ လိုအပ်တဲ့စာရွက် စာတမ်းတွေ ခွင့်ပြုချက်တွေရအောင်လုပ်ပြီး ကျွန်မနဲ့ဖစ်လ်ဘီဟာ လန်ဒန်မြို့မှာ မှတ်ပုံတင်ရုံးတစ်ရုံးတက်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြတာပါပဲ။

လန်ဒန်မှ စမာစကိုသို့

လန်ဒန်လေဆိပ်ကို ကျွန်မတို့စီးလာတဲ့လေယာဉ် ဆိုက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လူအုပ်တစ်အုပ်ဟာ သူတံသီးသူတံပျာ ပြေးလာကြတာတို့ အလန့်တကြား တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက လန်ဒန်သတင်းထောက်တွေဟာ ဘေရွတ်မြို့မှာရှိတဲ့ သူတို့ဝိုင်းတော်သား သတင်းထောက်တွေဆီက ကြိုပြီးသတင်း ရထားကြလို့ ကျွန်မကို လေဆိပ်မှာ လာစောင့်နေကြတာကိုးရှင့်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကျွန်မထိုင်နေတဲ့ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်လိုက်ရင် မျှော်လင့်ချက်အပြည့်အဝရှိနေတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ခေါက်ထားပြီး ကင်မရာတွေကို အသင့်ချိန်ထားကြတဲ့ သတင်းထောက်တွေကို ကျွန်မလှမ်းမြင်နေရ ပါတယ်။ လေယာဉ်မှူးကလည်း သူတို့ကို လှမ်းမြင်ပုံရပါတယ်။

ဒါနဲ့ လေယာဉ်မှူးက ကျွန်မရှိရာကိုလာပြီး 'မစ္စဖစ်လ်ဘီ ကျွန်တော် တို့တော့ အဝိုင်းခံနေရပြီ။ အဲဒီတော့ တစ်ဆိတ်သည်းခံပြီး တခြားခရီးသည်တွေ ဆင်းသွားပြီးတဲ့အချိန်အထိ စောင့်နေလိုက်ပါဦး။ ခင်ဗျားအတွက် ကားတစ်စီး အဆင်သင့် စီစဉ်ထားပါတယ်' လို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မဟာ သတင်းထောက်တွေနဲ့ တော်တော်များများ တွေ့ဖူးကြုံဖူးခဲ့လို့ သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေတယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီတော့ သူတို့ဟာ တော်တော်လေးကြာရင် အရက်ခန်းထဲ ရောက်သွားကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အတတ်ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လျှင် ကျွန်မအနေနဲ့ စိတ်မညစ်ပါဘူး။

ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မကိုကြိုဖို့ ကားရောက်လာတဲ့အချိန် ကြတော့ လေဆိပ်မှာ လူရှင်းသွားပြီး လေဆိပ်အရာရှိတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေးစစ်ဆေးပြီး ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီရဲ့ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကလေး ဆွေမျိုးတွေက ကားနဲ့ချက်ချင်းလာခေါ်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်မအတွက်တော့ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာနက ကားတစ်စီး လာကြိုပါတယ်။ ကျွန်မတောင်းပန်တဲ့အတိုင်း ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအရာရှိတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ဖစ်လ်ဘီရဲ့နှမ နေတဲ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီရဲ့နှမ ပတ်ထရစ်ရှာကလည်း ကျွန်မကို ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ လက်ခံပြီး သတင်းထောက်တွေနဲ့မတွေ့အောင် သူ့အိမ်မှာပဲ တည်းဖို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်မသဘောတူလိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ဂျွန်လ ဝ ရက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်မဟာ အိပ်ရာက တော်တော်လေး နောက်ကျပြီးမှ နိုးပါတယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်ရာထဲကလည်း ထလိုက်ရော ကျွန်မရဲ့ညာဘက်ခြေထောက်ဟာ တော်တော်လေး နာနေပြီး မတ်တပ်ရပ်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေတာတွေ့ရပါတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မရဲ့ခြေမကြီးတစ်ခုလုံး အပူလောင်သလို နီရဲပြီးယောင်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ အရင်က ဖစ်လ်ဘီရဲ့ အထက်အရာရှိ လုပ်ခဲ့ပြီး အခု လန်ဒန်မှာ ရောက်နေတဲ့မစ္စတာဝိုင်ကို ကျွန်မဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာဝန်တစ်ယောက် လွှတ်ပေးဖို့ပြောပါတယ်။ မစ္စတာဝိုင်ကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်လွှတ်ပေးမယ့် အကြောင်းပြောပြီး ခဏကြာတော့ ဒေါက်တာဘီ ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီဆရာဝန်က ကျွန်မခြေထောက်က အနာကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး လိုအပ်တဲ့လိမ်းဆေး သောက်ဆေးတွေပေးပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မကိုလည်း ရက်တော်တော်လေးကြာအောင် အိပ်ရာထဲက မထဘဲနေဖို့ မှာသွားပါတယ်။

(* မူရင်းစာရေးသူက အမည်ရင်းကို ဖော်ပြရန်မသင့်သဖြင့် လွဲပြောင်းထားသော အမည်ဖြစ်သည်။
ဖြန်ဆိုသူ)

ဒီလိုနဲ့ ခြေထောက်က အဲဒီအနာ ပျောက်သွားသွားချင်း ကျွန်မဟာ မစ္စတာဝိုင်နဲ့ နေ့လည်စာစားရင်း သွားတွေ့ပါတယ်။ မစ္စတာဝိုင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ဒီတစ်ခါတွေ့ ပြန်တော့လည်း အရင်ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖစ်လ်ဘီဟာ ကွန်မြူနစ်ထောက်လှမ်းရေး သမား ဖြစ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုလိုက်မသွားဖို့ ပြောပြန်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မနေနဲ့က အဲဒီအချိန်အထိ ဖစ်လ်ဘီဟာ မော်စကိုမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို မယုံနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီနောက် မစ္စတာဝိုင်က ကျွန်မကို သူ့အထက်က ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ်နဲ့ တွေ့ရင်ကောင်းမယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်မလည်း တွေ့ဖို့သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီအရာရှိချုပ်ကို မစ္စတာဝိုင်က ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာစားပြီးချိန်လောက်မှာပဲ ထောက်လှမ်းရေး

အရာရှိချုပ် ရောက်လာပါတယ်။ သူလည်း ရောက်လာရော မစ္စတာဝိုင်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကော်ဖီနဲ့ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း၊ မှာပေးပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိုထားပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

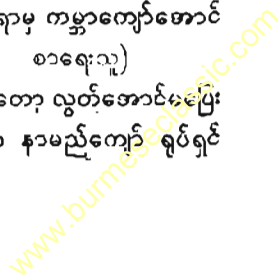
ကျွန်မက အဲဒီအရာရှိချုပ်ကို ကျွန်မကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တတိန်သိသမျှ သဘောပေါက်အောင် ပြောပြပါတယ်။ တထူးသဖြင့် ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့ ဆိုဗီယက်စပိုင်အဖြစ်နဲ့ လုပ်နေတာကို ကျွန်မ လုံးဝမပိုင်မိစေဘဲ သေသေသပ်သပ်နဲ့ ဖုံးဖိပြီး လုပ်သွားနိုင်တာကို ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရတဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

အဲဒီကျတော့လည်း သူက ပြန်ပြောပါတယ်။ 'ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ရုရှားတွေအတွက် လခမယူဘဲ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက အတိအကျ သိနေခဲ့ပါတယ်' တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ဖစ်လ်ဘီအကြောင်း ပြောကြရင်း နောက်ကြောင်းတွေပြန်သတိရပြီ။ တစ်ညနေက ကျွန်မဟာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါသေးတယ်။

လန်ဒန်မှာ သတင်းထောက်တွေကို ကျွန်မအကြားကြီး ရှောင်လိုတိမ်၊ လို့ မရပါဘူး။ ကျွန်မရောက်ပြီး ဆယ်ရက်လောက်နေတော့ ကျွန်မနေတဲ့နေရာကို သူတို့ သိသွားပြီး ကျွန်မကို ဝိုင်းကြံတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်ထဲခါဝင်တဲ့ ခဏခဏလာခေါက်တာတို့၊ ကျွန်မနဲ့တွေ့ဖို့ အိမ်ရှေ့က စာတိုက်ပုံထဲကို စာတိုစာရည် လာထည့်ကြတာတို့ အမျိုးမျိုးစုံနေတာပါပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြပြီး စာနယ်လင်းတွေမှာ ပုံနှိပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ငွေပုံပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းထုတ်ဝေတဲ့ နာမည်ကျော် သတင်းစာကြီးတစ်စောင်ကဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီနဲ့ကျွန်မရဲ့ အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ပေါင်စတာလင်ငွေ တစ်သောင်းပေးမယ်လို့တောင် လာပြီးကမ်းလှမ်းပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မအဖြစ်အပျက်ကို အသလိုသတင်းစာထဲထည့်ဖို့အတွက် ပေးတဲ့ ငွေဟာ ခရစ္စတင်ကီးလားကို သူ့အကြောင်းပြန်ပြောပြလို့ ပေးခဲ့တဲ့ငွေနဲ့စာရင် တစ်ဝက်တောင်မရှိတဲ့အတွက် တော်ပါသေးရဲ့လို့တောင် အောက်မေ့မိပါတယ်။ တကယ်ပါရင် . . . အဲဒီတုန်းက သတင်းကြီးနေတဲ့ ပရိမြူဗီးရဲ့အမှုကြောင့် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတွေက ကျွန်မတို့ကိစ္စကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စိတ်မဝင်စားဘဲ နေခဲ့ကြတာကိုပဲ တွေးပြီး ကျေးဇူးတင်မိပါခဲ့သေးတယ်။

(* ဗြိတိသျှအစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီး ဖရိုဖရိုးမီးနှင့် ပျော်ပါးခဲ့ရာမှ ကမ္ဘာကျော်အောင် နာမည်ကြီးသွားခဲ့သော ဗြည့်တန်ဆာပ ငြိန်သည်။ စာရေးသူ)

ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ သတင်းထောက်တွေကိုတော့ လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ညနေတော့ ပတ်ထရစ်ရှာနဲ့ ကျွန်မဟာ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်

မင်းသမီးကြီး ဂရိဘာဂါဘိုး ပါတဲ့ 'နီနော့ချ်ကား'ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားကို သွားကြည့်ကြဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပက်ထရစ်ရှာဟာ နောက်ဖေးပေါက်က အလစ်ထွက်ပြီး အငှားကားတစ်စီးကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကားလည်းခေါ်ပြီးရော ကျွန်မတို့ဟာ နောက်ဖေးပေါက်ကပဲ ဖြုန်းခနဲ ခပ်သုတ်သုတ်လေးထွက်ပြီး အဲဒီကားနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံကို လစ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သတင်းထောက်တွေ တစ်လှေကြီးပါလာတဲ့ ကားတစ်စီးဟာ ကျွန်မတို့နောက်က ဒုလကြမ်းလိုက်လာလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တော်ပါသေးရဲ့၊ ကံကောင်းချင်တော့ သဘောကောင်းပုံရတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံမန်နေဂျာက သတင်းထောက်တွေကို ရုံထဲအဝင်မခံဘဲ အပေါက်ဝက ဆီးပြီးထားခဲ့လို့သာပေါ့။ ဒါတောင် နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ မနေညက ကျွန်မရုပ်ရှင်သွားကြည့်တဲ့အကြောင်း သတင်းစာတွေထဲမှာ မျက်နှာဖုံးက ပါမိအောင် ပါလာလိုက်သေးတယ်။

အဲသလိုအခြေအနေမျိုးတွေဖြစ်နေတုန်း ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီဆီကစာကို သိပ်မျှော်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ ရောက်မလာပါဘူးရှင်။ ကျွန်မအတွက် ကတော့ အဲဒီအချိန်ဟာ စိတ်ညစ်စရာအကောင်းဆုံးပါပဲ။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မဟာ အခု သူ့နှမနဲ့အတူနေတယ်ဆိုတာ သူ့မူချသိမှာပါပဲ။ ပြီးတော့ သူ့နဲ့ ပါသွားတဲ့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဝန်ဖရန်စတို့ကို ကျွန်မတို့ငွေအပ်ထားတဲ့ ဘဏ်တိုက်လိပ်စာနဲ့ လန်ဒန်မြို့မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရှေ့နေတွေရဲ့လိပ်စာတွေ ပါသွားတာပဲ။ တကယ်ဆိုရင် အဲဒီလိပ်စာ သုံးခုထဲက လိပ်စာတစ်ခုခုကိုသုံးပြီး ကျွန်မဆီ ဆက်သွယ်မယ်ဆိုရင် အလွယ်ကလေးပါရှင်။ ကျွန်မအနေနဲ့သာ သူဆီ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဆက်သွယ်ရမှန်း မသိတာ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုပြီး ကျွန်မဖြင့် ရုရှားသံရုံးကိုသွားတွေ့ဖို့တောင် စိတ်ကူးမိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှန်ပြောရရင် ကျွန်မမှာ ဒါလောက်အထိ လုပ်ရဲတဲ့သတ္တိက မရှိသေးဘူးရှင်။

အဲဒီအတောအတွင်းမှာပဲ ဗြိတိသျှသတင်းစာတွေနဲ့ ဗြိတိသျှပါလီမန်မှာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျယ်တဝင့်ရေးသားဆွေးနွေးကြတာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဂျူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့မှာ အစိုးရရဲ့ တရားဝင်ကြေညာချက် တစ်စောင် ထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီကြေညာချက်ကို ဗြိတိသျှအစိုးရနိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးအက်ဒွပ်ဟိတ်က လွှတ်တော်မှာကြေညာရင်းနဲ့ "ဖစ်လ်ဘီဟာ ဘားဂက်စ်"ကို ထွက်ပြေးဖို့အတွက် မဏ္ဍလင်းကတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားခဲ့တဲ့ 'တတိယလူဖြစ်တဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဆိုဗီယက်စပိုင်အဖြစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်လာတဲ့ လူ ဖြစ်ကြောင်း" အင်္ဂါအလင်း ဖွင့်ပြောသွားပါတယ်။

(* ဘားဂက်စ်နှင့် မဏ္ဍလင်းတို့မှာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြသည့် အခြား ဆိုဗီယက်စပိုင်နှစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပြန်ဆိုသူ)

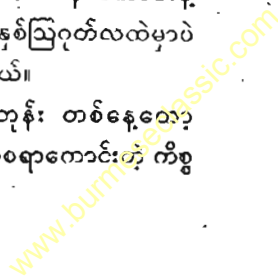
ဒီကြေညာချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဖစ်လ်ဘီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဂျူလိုင်လ အတွင်း လွှတ်တော်မှာ အစိုးရနဲ့ အတိုက်အခံဘက်ကအမတ်တွေ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ မော်စကိုက ကြေညာချက်တစ်စောင် ထွက်လာတော့မှပဲ အဲဒီဆွေးနွေးပွဲဟာ အဆုံးသတ်သွားပါတော့တယ်။ ဂျူလိုင်လ ၃၀ ရက်နေ့မနက် စောစောပိုင်းမှာ ကျွန်မကြားလိုက်ရတဲ့ ဘီဘီစီအသံလွှင့်ဌာနရဲ့သတင်းကြေညာချက်အရ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံသား အဖြစ် လျှောက်ထားပြီး နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့် တောင်းတဲ့အကြောင်းနဲ့ အဲဒီလျှောက်ထား တောင်းဆိုချက်တွေကို ဆိုဗီယက်ဦးစီးလွှတ်တော်ချုပ်က သဘောတူ လက်ခံလိုက်တဲ့ အကြောင်း ဆိုဗီယက်သတင်းစာ အစ်ဗီဇက်ရှားထဲမှာ ပါလာတယ်လို့ သိလိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီသတင်းအရ အခုဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ရုရှားသူလျှို့ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လုံးလုံးကြီး ယုံလိုက်ရပြီပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့သဘောနဲ့သူ မော်စကိုကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယဖြစ်နေမိပါသေးတယ်။

ဒီအတောအတွင်း ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က မစ္စတာပိုင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ အရေးတကြီးထားနေတဲ့ အချက်နှစ်ခု ရှိပုံရပါတယ်။ တစ်ခုကတော့ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ဖြစ်စေ ဒါမှမဟုတ် ရုရှားတွေနဲ့ဖြစ်စေ အဆက်အသွယ်ရှိမရှိ သိအောင်စုံစမ်းချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်မကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မော်စကို လိုက်မသွားဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

အခြေအနေတွေ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ အဲဒီနေ့ရာသီတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မဟာ ကျွန်မသမီးကလေးကို အင်္ဂလန်လာခွင့်ပြုဖို့ သူ့အဖေ(ကျွန်မရဲ့ အရင်ဇယောက်ျား)ကို အကြိမ်ကြိမ် စာရေးအကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဒါကို အစိုးရရုံးလွန်ပြီး ခွင့်မပြုဘဲ နေခဲ့ပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လန့်နေတာက ကျွန်မသမီးကလေးကို ကျွန်မရှိနေတဲ့ အင်္ဂလန်သွားခွင့်ပြုလိုက်ရင် ကျွန်မက သမီးကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘဲ ကျွန်မနဲ့တစ်ခါတည်းခေါ်ထားလိုက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာကိုး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့နဲ့ကျွန်မနဲ့ အပြန်အလှန် စေ့စပ်ရေးလုပ်ပြီးမှ ကျွန်မ သမီးနဲ့တကယ်တွေ့ချင်ရင် နယူးယောက်ကို လာခဲ့ပါ။ အဲဒီ နယူးယောက်ကို လာဖို့အတွက် လေယာဉ်စရိတ်ကို သူက ပေးပါမယ်လို့ စေတနာကောင်းနဲ့ ပူကအကြောင်းပြန်လိုက်ပါကယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အဲဒီနှစ်ဩဂုတ်လထဲမှာပဲ ယန်ဒန်က နယူးယောက်ကို လေကြောင်းနဲ့ လာခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ အမေရိကန်နိုင်ငံပြန်ရောက်နေတုန်း တစ်နေ့တော့ ဝက်တဘီလဆန်းလောက်မှာ အင်မတန် အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စ

တစ်ခု ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဖန်လင်ဘီက ကျွန်မဆီကို လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ သူ့နမလိပ်စာနဲ့ ပို့လိုက်တဲ့စာတစ်စောင်ဟာ အဲဒီက တစ်ဆင့် ကျွန်မဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာလို့ပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီစာအရ ဖန်လင်ဘီဟာ မော်စကိုရောက်နေပြီး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မအတွက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သိလိုက်ရတာပေါ့ရှင်။ ဒီထက်ပိုပြီး ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာကတော့ ကျွန်မတစ်လျှောက်လုံး သိချင်လွန်းလို့ မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်နေတဲ့ ဖန်လင်ဘီရဲ့လိပ်စာကို သိလိုက်ရလို့ပါပဲ။ အဲဒီလိပ်စာကတော့ 'စာတိုက် သေတ္တာအမှတ် ၅၀၉၊ ဗဟိုစာတိုက်ကြီး၊ မော်စကို'ဆိုတဲ့ လိပ်စာကလေးပါပဲ။

ကျွန်မဟာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူ့ဆီကို နေ့တိုင်းစာရေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မစာတွေကို အမေရိကန်မှာရော ရုရှားမှာရော သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေက ဖောက်ဖတ်ကြလေမလားလို့ သံသယဖြစ်မိ တာတော့ ရှိတာပေါ့ရှင်။

လန်ဒန်ကတစ်ဆင့်ရောက်လာတဲ့ ဖန်လင်ဘီရဲ့စာကတော့ ရှည်လျား ထွေပြားပြီး ဖတ်လို့တောင် အားမရနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီစာထဲမှာ သူက ကျွန်မကို မြန်နိုင် သမျှ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ သူ့ရဲ့ မော်စကိုလိုက်လာဖို့နဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အဲဒီက အခြေအနေကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့လာကြည့်ပါလို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူက တကယ်လို့ ကျွန်မဟာ မော်စကိုမှာ မနေချင်ဘူးဆိုရင်လည်း အချိန်မရွေး ပြန်နိုင်ခွင့်ရှိတဲ့အကြောင်းလည်း ထည့်ရေးထားပါတယ်။ ဒါကိုတော့ သူက တိတိကျကျနဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရေးထားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူသိထားလို့ပါပဲ။

သူက ကျွန်မကို အမြန်ဆုံး လန်ဒန်ပြန်သွားဖို့နဲ့ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ရုရှားသံရုံး ကိုသွားတွေ့ပြီး ကျွန်မဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောပြပါ။ ကျွန်မအတွက် သွားရေး လာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ်ကိစ္စတွေကို သူတို့ စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ကျွန်မအတွက် လိုတဲ့ငွေကို သံရုံးကပဲ ထုတ်ပေး ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ အနွေးထည်တွေ ဝယ်ခဲ့ပါလို့မှာရင်း မော်စကိုမှာ ဘယ်လောက် အေးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်ပါသေးတယ်။ သူ့စာရဲ့ နောက်ဆုံးအပိုဒ်မှာတော့ . . .

'ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ယခုလောလောဆယ် ငွေးနေမိတာကတော့ မင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့ပါပဲကွယ်။ ကိုယ်တို့ပြဿနာအားလုံး တစ်ခါတည်းနဲ့ပြီးအောင် ဖြေရှင်း လိုက်ဖို့ပါပဲ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အခက်အခဲတွေကို အတူလက်တွဲပြီး

အများကြီး ကျော်လွှားခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အခု ဒီအခက်အခဲ ကိုလည်း မကျော်လွှားနိုင်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူး။

မင်းရဲ့ ကင်မ်

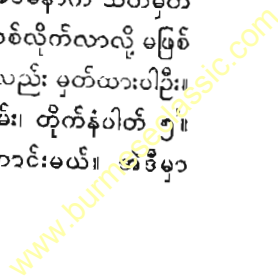
လို့ရေးထားပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ချက်ချင်းပဲ ကျွန်မရဲ့အခြေအနေ သတင်းအရပ်ရပ်နဲ့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေကို စာနှစ်စောင် ကောက်ရေးပြီး ထည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီစာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့ဆီက ကြေးနန်းပြန်လာပါတယ်။ 'စာနှစ်စောင် စလုံး ရတယ်။ စာရေးတဲ့အတွက် သိပ်ဝမ်းသာတယ်'လို့ ကြေးနန်းထဲမှာ ပါပါတယ်။ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ထပ်ရောက် လာပါတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ-

'ဩစထရီးယားနိုင်ငံကို တိတ်တိတ်ကလေးလာပြီး မင်းနဲ့နောင်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးဖို့ မင်းစာထဲမှာ ကိုယ့်ကို တိုက်တွန်းထားတာ ဖတ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အနေနဲ့ အဲဒီလို အရဲစွန့်ပြီး လာတွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ခုခု ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သွားရင် ကိုယ်ရေးမင်းရော ကလေးတွေပါ ဒုက္ခရောက်သွား နိုင်စရာရှိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဩစထရီးယားနိုင်ငံဟာ မင်းအတွက် စခန်း တစ်ထောက်အဖြစ် အသုံးပြုဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာပါပဲ။ အဲဒီမှာဆိုရင် မင်းအတွက် ဝီယင်နာမြို့က ဆိုဗီယက်သံရုံးမှာ ပြည်စင်ခွင့်လက်မှတ် သေချာပေါက်ရနိုင်တာပဲ။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဒီကို တိုက်ရိုက်လာချင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ပရပ်မြို့ကတစ်ဆင့် လာရင်လည်းဖြစ်တာပဲ . . . ' လို့ ရေးထားတာတွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီနောက် စက်တင်ဘာလဆန်းပိုင်း အဲဒီအပတ်ထဲမှာပဲ သူ့ဆီက နောက်ထပ် တတိယစာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ အဲဒီစာမှာတော့ . . .

'အခုလို သံသယနဲ့စောင့်စားနေရတဲ့ကာလဟာ ကြာလွန်းလှပါတယ်ကွယ်။ ဒီလိုကြာနေတဲ့အတွက် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲရသလို မင်းလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ လန်ဒန်လေဆိပ်မှာ သတင်းထောက်တွေကို တစ်နာရီလောက် ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ရင်ဆိုင်ပြီး မော်စကိုကို တိုက်ရိုက်လာဖို့ စိတ်မကူးမိ ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီထက်လွယ်တဲ့နည်းကတော့ အငှားကားတစ်စီးပေါ် အလစ် ဟက်ပြီး လန်ဒန်မြို့က ဆိုဗီယက်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကိုသွား။ အဲဒီနောက် သတ်မှတ် ထားတဲ့အချိန်ကျတော့ လန်ဒန်လေဆိပ်က လေယာဉ်နဲ့ အလစ်လိုက်လာလို့ မဖြစ် ခူးလား။ ဒါ့ထက် အဲဒီ ဆိုဗီယက်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရဲ့ လိပ်စာလည်း မှတ်ယားပါဦး။ လိပ်စာက 'အနောက်ပိုင်း ၁၁ ရပ်ကွက်၊ ဘေးစ်ဝါးတားလမ်း၊ တိုက်နံပါတ် ၅။ ပနက် ၁၁ နာရီနဲ့ နေ့ ၁၂ နာရီအတွင်းသွားရင် ပိုကောင်းမယ်။ အဲဒီမှာ

ကောင်စစ်ဝန်ကို မင်းအတွက် လေယာဉ်လတ်မှတ်ဝယ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း လေယာဉ်ထွက်ခွင့်နဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ကပ်ပြီး မင်းနာမည်ကို ခရီးသည်စာရင်းထဲ ထည့်ပေးဖို့ ပြောရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို စီစဉ်ခြင်းအားဖြင့် မင်းအနေနဲ့ သတင်းထောက်တွေကိုလည်း တစ်ခါတည်း ရှောင်ပြီး တိမ်းပြီးသွားဖြစ်သွားတာပေါ့။ မင်းအနေနဲ့ တစ်ခုကြိုတင်ပြီး နားလည်သဘောပေါက်ထားစေချင်တာက လေယာဉ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်းဟာ မိတ်ဆွေတွေ ကြားထဲ ရောက်နေပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့... အဲသလိုရေးထားပါတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ယတ်ပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း စက်တင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့မှာ လန်ဒန်မြို့ကို ပြန်လာခဲ့ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားနေလိုက်ပါတယ်။

အခုတစ်ခေါက်မှာတော့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မယောင်းမ ပက်ထရစ်ရှာနဲ့ အတူတူ သွားနေဖို့ မသင့်တော်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သတင်းထောက်တွေက သူ့အိမ်လိပ်စာကို သိထားကြလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ အခုတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်မနေတဲ့နေရာ သတင်းထောက်တွေ လုံးဝမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားဖို့က သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ။ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ရုရှားကို လိုက်သွားတော့မလို့ပါပဲ။

ဒီတစ်ခေါက်မှာလည်း ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာနက မစ္စတာဝိုင်နဲ့ ကျွန်မ ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း ဖစ်လ်ဘီဆီကလာတဲ့ ကြေးနန်းနဲ့စာတွေအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေအသေးစိတ်ကိုတော့ ပြောမပြဘူးပေါ့ရှင်... ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆိုတာလည်း ပြောမပြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့တော့ ခိုင်မိနေပုံရပါတယ်။

မစ္စတာဝိုင်ကတော့ ကျွန်မအနောက်နိုင်ငံက ထွက်သွားရင် ဘယ်လို စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနဲ့ တွေ့ရကြုံရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို ပြောတုန်း သတိပေးတုန်းပါပဲ။

တစ်ညနေခင်းတော့ မစ္စတာဝိုင်ဟာ ထူးဆန်းတာတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က သူဟာ ကျွန်မကို အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နေ့လယ်စာကျွေးပြီး ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီး ဟစ်ချ်ကော့ရဲ့ 'ငှက်များ'ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားကြည့်ဖို့ဆိုပြီး ခေါ်သွားပါတယ်။ အဲဒီရုပ်ရှင်ကားရဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ ကာလီဖိုးနီးယားနယ်က

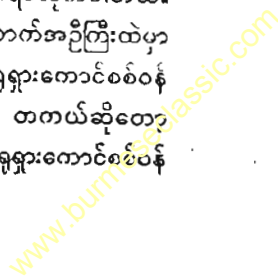
ကျွန်မသိထားတဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ ငှက်တွေက လူတွေကို ဝိုင်းအုံ့ပြီး ထိုးကြဆိတ်ကြ သတ်ကြ ဖြတ်ကြတဲ့အကြောင်းကို ကြောက်စရာလန့်စရာကောင်းအောင် ရိုက်ထားတာပါပဲ။ မစ္စတာဝိုင်က အဲဒီဇာတ်ကားကို ကျွန်မကြည့်ဖို့ကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက်လက်မှတ် ဝယ်လည်းပြီးရော သူဟာ ကျွန်မကို ရုပ်ရှင်ရုံအပေါက်ဝမှာ ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် သူဒီလိုလုပ်တာကို ဘာကြောင့်ဆိုတာ စဉ်းစားမရအောင်ပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ရှင်... သူ့အနေနဲ့ ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တာများလားမှ မသိတာ။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီဆီကို သူညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ကိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့အကြောင်း စာရေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆီကလည်း အစီအစဉ်တွေအားလုံး လုပ်ပြီးတဲ့အကြောင်းနဲ့ အမြန်ဆုံးရှေ့ဆက်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့ ကြေးနန်းစာပြန်လာပါတယ်။

စက်တင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့မှာ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီဆီနဲ့မ ပက်ထရစ်ရှာနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ပြီး အဲဒီနေ့မနက်က ရုရှားကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို သွားဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မနေတဲ့ စိန်ဂျန်းစ်ဝုဒ်လမ်းကနေပြီး လန်ဒန်မြို့လယ်ကို မြေအောက်မီးရထား စီးသွားပါတယ်။ အဲဒီရောက်တဲ့အခါကျတော့ စပိုင်တွေရဲ့ အကောင်းဆုံးလုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်း တက္ကစိတစ်စီးကို ငှားလိုက်ပါတယ်။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်မဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက စစ်သတင်းပြန်ချိရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ ကိုယ့်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာတဲ့လူကို ဘယ်လို မျက်ခြေဖြတ်အောင် လုပ်ထားခဲ့ရမယ်ဆိုတဲ့နည်းတွေကို အဲဒီတုန်းက သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မဟာ ခပ်စောစောက တက္ကစိနဲ့ တော်တော်လေးစီးလာခဲ့ပြီးမှ တစ်နေရာရောက်တော့ အဲဒီကားပေါ်ကဆင်းပြီး နောက်ကားတစ်စီးကို မပ်သုတ်သုတ် ပြောင်းစီးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ အဲဒီ နောက်ငှားတဲ့တက္ကစိ မောင်းသမားကို ဖစ်လ်ဘီဆီပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ဘေးခံဝါးတားလမ်းကို မောင်းခိုင်းပါတယ်။

ခဏနေတော့ ကားသမားဟာ တော်တော်လေး ဟောင်းနေပြီး ပြိုကျတော့မလို့လဲ ထင်ရတဲ့ အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကားပေါ်ကခပ်တည်တည်ဆင်းပြီး အဲဒီ အဆောက်အဦကြီးထဲမှာ ရှေ့ဆုံးခန်းတွေအားလုံးကို လှုပ်ရှားကြည့်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ရုရှားကောင်စစ်ဝန်ရုံးတူတဲ့ အခန်းဆိုလို့တစ်ခုမှ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ တတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မဟာ တက္ကစိမောင်းသမားကို လမ်းနာမည်သာပြောလိုက်ပြီး ရုရှားကောင်စစ်ဝန်

ရုံးကို သွားမယ်ဆိုတာ မပြောလိုက်မိပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တော်တော်လေးစိတ်ဓာတ်ကျပြီး လက်လျှော့ရတော့ မလိုတောင့် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အားတင်းရင်းနဲ့ နောက်ထပ် တတိယတက္ကစိကားတစ်စင်းကို လှမ်းခေါ်လှက်ပြီး ရုရှားကောင်စစ်ဝန် ရုံးကို ဖို့ပေးပါလို့ ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကားသမားကလည်း အဲဒီလမ်း အတိုင်း ကိုက်ဝါးဆယ်လောက်မောင်းချသွားပြီးမှ တစ်နေရာက ပြန်တွေ့လာပြီး ခပ်စောစောက ကျွန်မရောက်ခဲ့တဲ့ အဆောက်အဦကြီးရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက် တစ်တိုက်ရဲ့ ရှေ့တည်တည်မှာပဲ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အထဲဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

အထဲရောက်တော့ ကျွန်မလည်း ဧည့်သည်တွေအတွက် တွေ့ခွင့် တောင်းတဲ့ ကပ်ပြားကလေးပေါ်မှာ ရုရှားသံအမတ်ကြီးသို့ လို့ ရေးလိုက်ပြီး ကျောဘက်မှာတော့ တစ်မိနစ်ခန့် အချိန်ရမည်ဆိုပါက လူကြီးမင်းနှင့်ကျွန်မ တွေ့လို ပါသည်'လို့ ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။ ခဏနေတော့ အရပ်ရည်ရှည် မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ ရုရှားတစ်ယောက်က ကျွန်မကို အခန်းထဲခေါ်သွားပါတယ်။

အခန်းထဲမှာတော့ စားပွဲကြီးတစ်ခုနဲ့ နောက်မှာထိုင်နေတဲ့ အခြားလူ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မဝင်လာတာ မြင်မြင်ချင်း အဲဒီလူဟာ ထိုင်ရာက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ထပြီး ကျွန်မနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာကြောင်းပြောရင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူက ကျွန်မအဖြစ်အပျက်ကို သူ့အားလုံး သိထားပြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

'ခင်ဗျား ရုရှားကိုသွားချင်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သိရပါတယ်'လို့ သူက ပြောတာနဲ့ ကျွန်မကလည်း 'ဟုတ်ပါတယ်'လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သူက ဆက်ပြီး 'ခင်ဗျား ဘယ်တော့လောက် သွားချင်သလဲ'လို့ မေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မကလည်း 'ဝယ်စရာခြမ်းစရာ နည်းနည်းပါးပါးရှိနေပြီး ကိစ္စတစ်ခုနှစ်ခု ဆောင်ရွက်စရာလည်း ရှိနေသေးလို့ နောက်သုံးလေးရက်လောက်ကြာမှ သွားချင် ပါတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကျတော့ သူက 'ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကတော့ ခင်ဗျား သဘက်ခါသွားဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားစေချင်ပါတယ်'လို့ ပြောလာ ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားပြီး နောက်မှ ဒီလောက်ဆိုတော့ မမြန်လွန်းဘူးလားလို့ မေးကြည့်တော့ သူက အဲဒီနေ့ပဲ သွားမှဖြစ်မယ်လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

သူ့အစီအစဉ်အရဆိုရင် ကျွန်မဟာ လန်ဒန်လေဆိပ်ကို ပက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့မနက် ၁၁ နာရီတိတိမှာ ရောက်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီမှာ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို စောင့်ကြိုပြီး လုပ်စရာရှိတဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး လုပ်ပေး

လိမ့်မယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမလိုတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပါတယ်။ အဲဒီနောက် သူက အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး စာအိတ်တစ်အိတ် ကျွန်မကို လှမ်းပေးပါတယ်။ 'ခင်ဗျားအတွက် အနွေးထည်လေးဘာလေး ဝယ်သွားမှဖြစ်မယ်' လို့ သူကပြောပါသေးတယ်။

အဲဒီစာအိတ်ထဲမှာ ပေါင်စတာလင်ငွေ ၅၀၀ ကိုတွေ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အနွေးထည်ရောင်းတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းသတ်မှတ်တစ်တိုက်တို တန်းသွားပြီး ကျွန်မအတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ အနွေးထည်တွေ လျှောက်ဝယ်ရပါတယ်။ ဆွယ်တာအင်္ကျီတွေ၊ အနွေးထည်အင်္ကျီတွေနဲ့ ဖိနပ်တွေ ခေါင်းစည်းတွေအပြင် ကျွန်မနဲ့ ဖစ်လ်ဘီအတွက် သားမွေးလက်အိတ်တွေပါ ဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် လက်ကိုင်ပေါ့ နှစ်ခါခင်လောက် ဝယ်ပါသေးတယ်။

ကျွန်မကို ဆေးကုပေးနေတဲ့ ဒေါက်တာဘီရဲ့ဆေးခန်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဘိယာဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ လန်ဒန်မြို့ကထွက်မလာခင် အဲဒီဆိုင်ကလေးကို မကြာခဏသွားလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ပက်ထရစ်ရှာနဲ့ ဒီဆိုင် မှာပဲ တွေ့ပါတယ်။ ရုရှားသံရုံးကိုသွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆင်ပြေ မပြေ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ထားထာမှီ အဲဒီနေ့က ကျွန်မပဲနိုင်ပြီး သူတို့ကိုတဲ့ ဘိယာကို သောက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မအစီအစဉ်တွေကို ကျွန်မ ယောက်မ ပက်ထရစ်ရှာနဲ့ ကျွန်မနေတဲ့အိမ်က ကျွန်မမိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ကျွန်မနေတဲ့ စိန့်ဂျွန်းစ်ဝုဒ်လမ်းကနေပြီး လေဆိပ်ကို မော်တော်ကားနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာသွားရတယ်ဆိုတာ မသိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မမိတ်ဆွေက အပြင်ထွက်သွားပြီး တက္ကဆီမောင်းသမားတွေဆီမှာ အဲဒီ ကိစ္စကို စုံစမ်းကြည့်ပါတယ်။ ကားသမားတစ်ယောက်ကပြောတော့ မိနစ် ၂၈ လောက် မောင်းရမယ်တဲ့။ တခြားတစ်ယောက်ကတော့လည်း မိနစ် ၄၀ ကြာမယ်လို့ ပြောပြီး၊ တတိယ ကားမောင်းသမားကတော့လည်း တစ်နာရီလောက်မောင်းရင် ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်နေ့ကျတော့ ကျွန်မ အိမ်က ဖယ်နာရီတိတိထွက်လာခဲ့ပြီး လေဆိပ်ကိုရောက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးဖို့ မိနစ် ၂၈ဆယ် လိုပါသေးတယ်။ ကျွန်မလည်း အချိန်နည်းနည်း လိုသေးတာနဲ့ ကားထဲမှာပဲ ဟိုက်ပြီး နာရီကိုကြည့်ရင်းနဲ့ ကောင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးဖို့ နှစ်မိနစ်ပဲ လုပ်တာတဲ့အချိန်မှာ ကားသမားက ကားတွေရပ်ထားတဲ့နေရာက လေဆိပ် အဆောက်အဦထဲဝင်တဲ့ အပေါက်ဝရှေ့နားကို အရှိန်နဲ့မောင်းသွားပြီး အဲဒီမှာ ကားလည်းရပ်လိုက်ရော့ ကျွန်မလည်း ပါလာတဲ့အိတ်တွေကိုဆွဲပြီး အဆောက်အဦထဲ

တန်းဝင်သွားတော့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အထဲရောက်တော့ ငါးမိနစ်လောက် စောင့်နေရပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖြစ်နေရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မကို သတင်းထောက်တွေ တွေ့သွားမှာသိပ်စိုးရိမ်လို့ပါ။

အဲဒီနောက် ခဏလေးနေတော့ အရပ်ရပ်ရှိ ဘုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နဲ့ လည်ပင်းခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ဟာ အခန်းရဲ့ အလယ်မှာ ဟိုကြည့်စိကြည့်နဲ့ ခေါက်ထုံခေါက်ပြန် လျှောက်နေတာကို ကျွန်မလှမ်းမြင်ရပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ ရုရှား လူမျိုးပဲဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အရဲစွန့်ပြီး သူ့ရိုက် တန်းသွားပါတယ်။ အနားရောက်တော့ သူ့ပခုံးကို အသာတို့ပြီး ရှင် ကျွန်မကို ရှာနေတာလားလို့ပဲ မေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ သူက 'ခင်ဗျား မစွက်ဖစ်လဲဘီလား၊ ခင်ဗျားအထုပ်အပိုးတွေ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကော ဘယ်မှာလဲ' လို့ ပျာပျာသလဲ မေးပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့ကောင်းတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး သူ့ကို အပ်လိုက် ပါတယ်။ (နောက်မှ ကျွန်မလက်မှတ်ကို သေသေချာချာပြန်ကြည့်တော့ ကျွန်မပဲ ပစ္စည်းတွေဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ပေါင်ချိန်ထက် ပိုလေးနေလို့ ပိုတဲ့ပေါင်ချိန်အတွက် စတာလင်ငွေ စုစုပေါင်း ၆ သို့လင်နဲ့ ၈ ပဲနဲ့ကို အဲဒီရုရှားကြားက စိုက်ပေးခဲ့ရတယ် ဆိုတာ သိရပါတယ်။)

ဒါနဲ့ အဲဒီရုရှားက ကျွန်မကို မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ အရက်ခန်းထဲကို ခေါ်သွားပြီး ခပ်မှောင်မှောင်နဲ့ ချောင်အကျဆုံးနေရာမှာ အထိုင်ခိုင်းပါတယ်။ ပြီးမှ သူက ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ 'ခင်ဗျား ဘာသောက်မလဲ' လို့ ကျွန်မကိုမေးပါတယ်။ အဲဒီတော့ အချိန်ကလည်း မနက် ၁၁ နာရီလောက်ပဲရှိသေးတာနဲ့ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ချိန်ဆပြီး ဂျပ်ပဲသောက်ပါမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူလည်း သူ့အတွက်ပါ တစ်ခွက်မှာသောက်ပြီး လေယာဉ်လက်မှတ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် လုပ်စရာရှိသေးတယ်ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားပါတယ်။ နောက် ၁၅ မိနစ်လောက် ကြာတော့ သူပြန်ရောက်လာပြီး နောက်ထပ်ဂျပ်တစ်ခွက်စီ ထပ်မှာသောက်ကြပြန် ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူလည်း စိတ်သတ်သာရာရတဲ့ အမူအရာနဲ့ သက်ပြင်းချပြီး အစီအစဉ်တွေအားလုံး လုပ်ပြီးပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မကိုပြောပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မက အကောက်လွတ်ရောင်းတဲ့ လေဆိပ်ကဆိုင်မှာ ပစ္စည်းနည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ချိန်မရဘူးလားလို့ သူ့ကို မေးကြည့်ပါတယ်။ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ စကော့ဝီစက်တစ်ယုန်းနဲ့ စီးကရက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဖစ်လဲဘီ ကြိုက်တတ်တဲ့ ပြင်သစ်ရေမွှေးရယ်၊ အဲဒါတွေ ဝယ်ချင်သေးလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် သတင်းထောက်တွေနဲ့ တွေ့သွားမှာစိုးတဲ့အတွက် သူက ကျွန်မကို ဘာပစ္စည်းမှ မဝယ်ဖို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ပြောပါတယ်။

တော်တော်လေးကြာတော့ သူက ကျွန်မကို 'ခဏနေအုံးနော်၊ ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့' လို့ မှာပြီး ကျွန်မမတ်ဖို့ ထတင်းစာတွေ ပေးထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပြန် ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ သူထွက်သွားတာကတော့ အခု ကျွန်မသွားရမယ့်လေယာဉ်နဲ့ မော်စကိုက သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေပါလာလို့ သွားကြိုတာပါပဲ။

သိပ်မကြာပါဘူး၊ သူပြန်ရောက်လာပြီး သွားဖို့အချိန်ကျပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ကွင်းထဲက အဲရီပလော့ဂျက်လေယာဉ်ကြီးဆိုက်ထားတဲ့ဆီကို တန်းသွားကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ လုံခြုံရေးဘက်ကရှာတာဖွေတာတို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စစ်ဆေးတာတို့ ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး။ အဲဒီနောက် သူက ကျွန်မကို လေယာဉ်ပေါ်က လူတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့ ပထမတန်းအခန်းထဲမှာ နေရာချပေးပြီး ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လိုရာခရီးရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲက ဒါဟာ သူ့ကို ကျွန်မနောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာ ပဲလို့ ထင်မိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လေယာဉ်ထွက်ဖို့ စပြီးစက်နိုးတဲ့အချိန်ကျတော့ သူဟာ လေယာဉ်မှူးအခန်းထဲက ခေါင်းပြုထွက်လာပြီး ကျွန်မကို တစ်ခါ လာကြည့်ပါ သေးတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး ကြောက်များ ကြောက်နေမလားလို့ စိတ်ချရအောင် ထပ်ပြီး လာကြည့်တဲ့သဘောပါပဲ။

ဒါနဲ့ သူလည်း ဆင်းသွားရှော့ ကျွန်မတို့လေယာဉ်လည်း ထွက်လာခဲ့ တာပါပဲ။

တဲ့လူကတော့ သိပ်အသက်ကြီးပုံ မရသေးပါဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ အဲဒီမှာ ကျွန်မတွေ့ခဲ့သိခဲ့ရတဲ့ ရှုရှားတွေ လေးငါးဆယ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ ဆိုပါတော့။ ပြီးတော့ ဖစ်လ်ဘီလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အားလုံးတစ်ခုမကျန် သိတဲ့လူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဲဒီလူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ (ယုတ်စွာ အဆုံး ရှုရှားတွေအတွက် လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာတွေကိုပဲ ဆိုပါတော့ရှင်. . .)

ပထမတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ အဲဒီလူရဲ့နာမည်ဟာ ဆာဂီလို့ ခေါ်တယ် ဆိုတာလောက်ပဲ သိပါတယ်။ နောက်တော့မှ ဒီလူဟာ ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးရဲ့ ရှုပ်ထွေးလှတဲ့စက်ယန္တရားကြီးထဲမှာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့အများဆုံးဆက်သွယ်ရပြီး ဖစ်လ်ဘီရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မကြာခင် သိလာရပါတယ်။ သူဟာ ဖစ်လ်ဘီလုပ်ခဲ့တဲ့ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအလုပ်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့ မော်စကိုက နေပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးကိုင်လာသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

အဲဒီဆာဂီဆိုတဲ့လူဟာ ကျွန်မတို့နေတဲ့ဆီကို မကြာခဏရောက်လာပြီး ကျွန်မအတွက် သိပ်အံ့ဝင်ဝင်ကျမဖြစ်သေးတဲ့ ရှုရှားပြည်က နေရေးထိုင်ရေး ပြဿနာ ကလေးတွေကို အဆင်ပြေအောင် ပြေရှင်းပေးရင်း ကျွန်မတို့ကို အဖက်ဖက်က ကူညီခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ဟာ တော်တော်လေး ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အသက်က လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိပြီး သဘောလည်း ကောင်းပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အညိုရောင်မျက်လုံးတွေဟာ အမြဲတောက်ပနေပြီး ရယ်စရာမောစရာလည်း ပြောတတ်ပါတယ်။ သူ့အင်္ဂလိပ်လိုပြောတဲ့အခါမှာလည်း နည်းနည်းကလေး ဝဲတာကလွဲလို့ တော်တော်လေး ပီသတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို တစ်နေ့တခြား ပို့ပို့ပြီးခင်လာမိပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မဆိုရင် အမြဲတမ်း လေးလေးစားစားနဲ့ အင်မတန်ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံ ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူဟာ ဆောင်းရာသီမှာ အင်မတန်ရှားပြီး သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပန်းတွေ ဝယ်ဝယ်လာပြီး ကျွန်မကို လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို လူလူချင်း ခင်မင်လေးစားတဲ့အပြုအမူတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ တော်တော်လေးပီတိဖြစ်မိပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားကြီးတစ်စင်းနဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လည်း ရှိနေပါတယ်။ ဒါကိုကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူဟာ ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ထဲမှာ ရာထူးမသေးဘူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။

ကျွန်မ ပထမဆုံးရောက်တဲ့ အဲဒီညက သူဟာ ဖစ်လ်ဘီနေတဲ့ တိုက်ခန်း အထိ ကျွန်မတို့ကို သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပါပယ်။ ဖစ်လ်ဘီရဲ့တိုက်ခန်းရောက်တော့ ခပ်စောစောက ဖစ်လ်ဘီကိုယ်တိုင် ရေခဲခဲမိထားခဲ့တဲ့ ရှပ်ပိန်ကို ကျွန်မတို့နဲ့အတူ သူလည်း ဝင်သောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူး။ ခဏလေးပဲနေပြီး သူဟာ

ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရာဝယ်

နောက် လေးနာရီလောက် ကြာတဲ့အခါကျတော့ ခေါင်းမှာ ခေါင်းစည်းပေါ် ပတ်ထားပြီး မျက်မှန်အနက်နဲ့ ကုလားအုတ်သားရေကုတ်အင်္ကျီကြီးဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်မဟာ ရှုရှားမြေပေါ်ကို ဆင်းလာခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ ဒီလောက်ကျယ်ပြောတဲ့ နိုင်ငံကြီးမှာ ဘယ်နေရာဘယ်ဒေသရောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မအတွက် ရှေ့လျှောက် ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်း လုံးဝ မစဉ်းစားခဲ့မိပါဘူး။

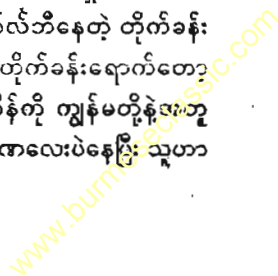
အဲဒီအချိန်မှာ တော်တော်လေး မှောင်နေပါပြီ။

ခဏနေတော့ လေယာဉ်ဆင်းတဲ့လမ်းကြောင်းက ခပ်မိုနိုမိုနိုမီးရောင် စောက်မှာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ 'အယ်လီနာလား... ?' တဲ့။

အဲဒီနောက် ကားနက်ကြီးနဲ့ လေဆိပ်က ထွက်လာကြပြီး မှောင်ကြီး မည်းကြီးထဲ ဆင်ခြေဖူးအရပ်တွေကို ဖြတ်မောင်းလာတုန်း ကားပေါ်မှာ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ပြီးလိုက်လာပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုချစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆိုဗီယက်စပိုင်ပါလို့ ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့တဲ့ ဟောဒီလူအတွက် ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ ယုံကြည်ချက်တွေအားလုံးကို စွန့်ခွာပြီး လိုက်လာခဲ့ပါပြီ။

ဖစ်လ်ဘီဟာ နည်းနည်းပိန်သွားပြီး ကျလည်း ကျသွားပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို ရုတ်တရက် မှတ်တောင်မမှတ်မိပါဘူး။ ဒီအရင်တုန်းက ကျွန်မဖြင့် သူဦးထုပ် ဆောင်းတာ တစ်ခါမှပဲမြင်ဖူးပါဘူး။ အခု သူ့ဆောင်းယားဟဲ့ နက်ပြာရောင်သတ္တလုပ် ဦးထုပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကမှ ဖြုန်းခနဲ ကောက်ရသလိုဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် အနိစ္စရောက်သွားရှာတဲ့ ဂိုင်းဘားဂက်စ်ရဲ့ ဦးထုပ်လို့ သိရပါတယ်။

ကျွန်မတို့စီးလာတဲ့ကားရဲ့ရှေ့ခန်းမှာ ဒရိုင်ဘာရဲ့ဘေးကထိုင်ပြီး လိုက်လာ

ကျွန်မတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ထံ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ ကျွန်မလည်း သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပေါ့ရှင်။

မင်းလာရင် စကော့ဝီစကို တစ်ပုလင်းတော့ သေချာပေါက်ပါလာမှာပဲလို့ ကိုယ်က တွက်ထားတာ' လို့ ဖော်ပြပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း လန်ဒန် လေဆိပ်မှာတုန်းက အကောက်လွှတ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ဝီစကိုတစ်ပုလင်းဝယ်ဖို့ သတိရခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မကိုလိုက်ပို့တဲ့ ရုရှားကြီးက ဝယ်ခွင့်မပြုလို့ မဝယ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း ပြောပြရတာပေါ့။ ကျွန်မက အဲဒါလိုပြောလိုက်တော့ ဖော်ပြဘိက အားရပါးရရယ်ပြီး 'အဲဒါမှ အကြီးအကျယ် ချောက်ကျတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်က ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို မင်းလာရင်စကော့ဝီစကိုတစ်ပုလင်း သေချာပေါက် ပါလာလိမ့်မယ်လို့ ကြားထားတာတွေ' လို့ ပြောပါတယ်။

ဖော်ပြဘိဟာ မော်စကိုမြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးက လူနေအိမ်ခြေများတဲ့ နေရာ တစ်နေရာမှာ အင်မတန်ကြီးမားပြီး ခပ်ညိုညိုခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ တိုက်ကြီး တစ်တိုက်နဲ့ နေပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့နာမည်လည်း တစ်မျိုးပြောင်းထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့နေတဲ့ အဲဒီနေရပ်လိပ်စာနဲ့ သူအသုံးပြုနေတဲ့ နာမည်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့ရပါတယ်။

သူ့နေတဲ့အခန်းဟာ ရုရှားတွေရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ကြည့်ရင် တော်တော်ကို ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ ထည်ထည်ဝါဝါပြင်ဆင်မှုမ်းမဲထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ အားလုံးပေါင်း အခန်းလေးခန်းရှိပါတယ်။ စည်းခန်းတစ်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်းတစ်ခန်း၊ ထခင်းစားခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ကျွန်မတို့အတွက် တော်တော်ကျယ်တဲ့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း အားလုံး လေးခန်းပေါ့ရှင်။

ကျွန်မအနေနဲ့ ရောက်စဆိုတော့ မော်စကိုမြို့မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ရ မွမ်းမံရတာဟာ ဘယ်လောက်ခဲယဉ်းတယ်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက မသိရသေးပါဘူး။

ဥပမာတစ်ခုပြောရရင် ဧည့်ခန်းထဲက ဒေါင့်တစ်ဒေါင့်မှာရှိနေတဲ့ အပြာရောင်ဆီဖာတွေနဲ့ ကုလားထိုင်စားပွဲဆက်တိတ်တစ်ခုတို့ အဲဒီနားက ပန်းအိုးတွေနဲ့ အတူ အပြင်ကိုထုတ်ပစ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်မမိတ်ကူးမိသလောက် ဖော်ပြဘိကို ပြောကြည့်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့မှ သိရတာက ဖန်လှည့်ဘိဟာ အဲဒီဆက်တိုက် တော်တော်လေးခဲယဉ်းယဉ်းနဲ့ အပင်ပန်းခဲပြီး ရှာထားရလို့ သူ့အနေနဲ့ ဒါကိုပဲ ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရ ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်း ဖော်ပြဘိက ပြောပြပါသေးတယ်။ အခု ကျွန်မတို့ ရထားတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားတယ်လီဗစ်ရှင်းစက်ဟာ ဝယ်ချင်လို့စာရင်းပေးထားတဲ့

လူတွေ တစ်လျှောက်ပေါင်နေကြတဲ့အထဲက ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအဆင့်အတန်း နဲ့ညီအောင် ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေ ရုရှားတွေရဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးမှုကြောင့် ရတနာ့တာလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီဆောင်းတွင်းတုန်းက ရုပ်မြင်သံကြားကို တစ်ခါထဲ ဖွင့်ကြည့်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အမေရိတန်ဘတ်စ်ကက်ဘော အသင်းနဲ့ ရုရှားဘတ်စ်ကက်ဘောအသင်း အကြိတ်အနယ် ကစားကြလို့ ဘတ်စ်ကက်ဘော ကစားတာကို ဖော်ပြဘိက တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာနဲ့ ဖွင့်ကြည့်ကြ တာပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖော်ပြဘိဟာ သူ့အိမ်ကို ဖရိုဖောဝပ်စွာညှိုးတွေ ရှာဖွေဝယ်ခြမ်းပြီး ပြင်ရဆင်ရ တပ်ရတာနဲ့ ရှာဖွေဝယ်ယူ ထောင်နဲ့ချီပြီး တုန်ခဲစာယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီထဲမှာ ကျွန်မဟာ အတိုးအမှတ်နဲ့ ဝိထဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ သိထားကြလို့ ရုရှားမိတ်ဆွေတွေက စန္ဒရားအကောင်းစားကြီးတစ်လုံးတောင် လာပေး ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ထားဖို့နေရာမရှိတာနဲ့ အဲဒီစန္ဒရားကြီးကို ဖော်ပြဘိက လက်မခံဘဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မ ပထမဆုံး စရောက်တဲ့ညက အခန်းတွေအားလုံး လိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဖော်ပြဘိက ကျွန်မကို တကယ်အံ့ဩတတ်တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို့ ပစ္စည်းတွေ အသုံးအဆောင်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ရှင်းပြပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မသတိထားမိတာကတော့ အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်းမှာ အုတ်နံရံကိုမိုပြီးစီးထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို အထပ်လိုက်အထပ်လိုက် တွေ့ရတာပါပဲ။ ဒီစာအုပ်တွေဟာ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဘားဂက်စ်ဆီက ဖော်ပြဘိ ရလိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေပါပဲ။ အားလုံး စုစုပေါင်း စာအုပ် ၄၀၀၀ ကျော်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖော်ပြဘိဟာ အဲဒီစာအုပ်တွေထားဖို့ စာအုပ်ဗီရို မဝယ်အား သေးဘဲ ဖြစ်နေဟန်တူပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ဒီစာအုပ်တွေအတွက် စာအုပ်ဗီရိုတွေကို အလောသုံးဆယ် လိုက်ရှာကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။ မြို့ထဲမှာရှိသမျှ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုင်တွေအားလုံး ဘယ်ဆိုင်မှ စာအုပ်ဗီရို ရောင်းတာ မတွေ့ရပါဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း ဖြုန်းဆို မှန်တံခါးတွေနဲ့ ဆွဲဖွင့်လို့ ရတဲ့ စာအုပ်ဗီရိုတွေဟာ ဆိုင်တွေပေါ်တင်ပြီး ရောင်းလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့-ကျွန်မတို့လည်း အဲဒီစာအုပ်ဗီရိုမျိုးကိုလုံးဝယ်ပြီး အခန်းလေးခန်းထဲမှာ မျှထားလိုက်ပါတယ်။

မော်စကိုရောက်ပြီးလို့ နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာကနိုးလာလာချင်း ကျွန်မ သတိထားလိုက်မိတာကတော့ ကျွန်မတို့နေတဲ့ကိုက်ခန်းမှာ တခြားလူ တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မနားထဲမှာ ပမာမခန့် ခပ်ပြင်းပြင်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့

ခြေသံတွေနဲ့ ညှော်ခန်းထဲက စားပွဲကလေးထိုင်တွေကိုလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး ရွှေနေတဲ့ အသံဝလံတွေကို ကြားနေရလို့ပါ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူလုပ်ကိုင်နေပုံက ကျွန်မတို့အိပ်ရာက နီးပြီလား မနီးသေးဘူးလားဆိုတာကို လုံးလုံးဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောမျိုးပါ။

နေပါဦး ဝါက ဘယ်သူလဲလို့ ကျွန်မက ဖစ်လံဘီကို ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်တော့ သူက 'အဲဒါ ဇီနာပါ။ အိမ်မှာ ဝေယျာဝဂ္ဂလုပ်ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးလေ' လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ရုရှားပြည်မှာ ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံး ဦးနှောက်ခြောက်စရာ ဖြစ်လာတာပါ။

အဲဒီ ဇီနာဆိုတဲ့အမျိုးသမီးဟာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီး ဆံပင် နီကျင်ကျင် ကိုယ်လုံးခပ်သေးသေးနဲ့ အမူအရာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပါ။ ဇာတ်ဇာတ်ကြ ကိုမှ သဘောကျတတ်တဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ကြိုက်စရာလို့ ဆိုရမှာပေါ့ရှင်။ သူဟာ မနက် ၈ နာရီလောက်ကနေပြီး ညနေ ၄ နာရီလောက်အထိ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူရှိနေလေတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်သားတစ်ပိုင်းလို့ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့အနေနဲ့ ဖစ်လံဘီကို တော်တော်ကြာအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတဲ့အတွက် ဖစ်လံဘီနေတဲ့အိမ်ကိုလည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ထားတော့တာပါ။ ကျွန်မ ကိုတော့ သူ့သိပ်သဘောမကျဘူးဆိုတာ သိသာပါတယ်။ အဲဒါက ဘယ်မှာထင်ရှား သလဲဆိုတော့ အိမ်မှာ လုပ်စရာကိုင်စရာရှိတဲ့ အသေးအဖွဲ့အလုပ်ကလေးတွေ တောင်မှ ကျွန်မ ဝင်စွက်ဖက်တာ လုံးဝ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင် အိမ်မှာ သူက 'ဗိုလ်' ပေါ့ရှင်။ တကယ်လို့ ကျွန်မက တစ်မနက်မှာ စောင်တွေကို နေလှမ်းဖို့နဲ့ ကြမ်းတွေကို တိုက်ဖို့ပြောရင် သူက ဒါကိုနားမထောင်ဘူး။ လုပ်လည်းမလုပ်ဘူး။ တစ်ခါတလေများ ညှော်ခန်းထဲမှာ တစ်နာရီ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ဘာမှမလုပ်ဘဲ အခန်းသား မိန်းမိန်းကြီးထိုင်ပြီး စီးကရက်တွေ မီးခိုးတထောင်းထောင်းထအောင် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်သောက်နေ တတ်ပါတယ်။

ကျွန်မ ရုရှားစကား တစ်လုံးမှမပြောတတ်ပါဘူး။ ဖစ်လံဘီဟာလည်း အဲဒီ အချိန်က နည်းနည်းပါးပါး တစ်လုံးနှစ်လုံးလောက်ပဲ ပြောတတ်ခါစ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာသာစကားချင်း တူတာမတူတာ အပထမ၊ ဇီနာနဲ့ကျွန်မကတော့ သိပ်ပြီးအဆင်မပြေပါဘူး။ ပထမဆုံး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကသိကအောင့် ဖြစ်မိတာ ကတော့ ဇီနာဟာ နေ့လယ်စာစားချိန်မှာ ကျွန်မကိုလင်မယားနဲ့အတူ ဝင်စားတာ တွေ့ရလို့ပါ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မကနေနဲ့ အဆင့် ကုန်းခွဲခြားတဲ့သဘောထားမျိုး ရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ နေ့လယ်စာဝင်စားတဲ့နေရာမှာ တကယ်အိမ်သားတစ်ယောက်လို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကျလွန်းလို့ပါ။ ဘယ်နှယ်ရှင်...

အဲဒီဆံပင်နီကျင်ကျင်နဲ့ ရုရှားမတစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့လင်မယား နှစ်ယောက်ကြားက တုလားထိုင်မှာ ဝင်ပြီးထိုင်ရတာလဲ။ ရှုပ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။

'သူ နေ့တိုင်း ဒီလိုပဲ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ဝင်စားနေမှာလား' လို့ ဖစ်လံဘီကို မေးကြည့်တော့ ဖစ်လံဘီဟာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဟုတ်တယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ငြိမ်နေ ပါတယ်။ နောက်မှ ကျွန်မ ဒီလိုမေးလိုက်တာဟာ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ နေရာတကာ အားနာလိုက်လျှော့တတ်တဲ့ ဖစ်လံဘီရဲ့ စိတ်သဘောထားကို မရည်ရွယ်ဘဲ စော်ကားလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမိပါတယ်။

တစ်နေ့တော့အိမ်မှာ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်သောက်ရရင် တောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတာနဲ့ ဇီနာကို ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်နှစ်ပုလင်းဝယ်ဖို့ ဈေးကို လွှတ်လိုက် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူပြန်လာတော့ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည် နှစ်ပုလင်းမကဘဲ တစ်ခါခင်တောင် ဝယ်လာတာတွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်ထဲက ထောင်းကနဲ ဖြစ်သွားတာနဲ့ 'ဘာလို့ ဒါလောက်အများကြီး ဝယ်လာတာလဲ' လို့ အော်ပြီး မေးလိုက် မိပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မအနေနဲ့ မသိနားမလည်သေးလို့ပါ။ ဖြစ်ပုံက အခုဝယ်လာတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်လို ရှားပါးတဲ့ကုန်ပစ္စည်းမျိုးဆိုရင် ဈေးထဲမှာ တွေ့တုန်းဝယ်နိုင်သလောက်ဝယ်ထားပေတော့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီပစ္စည်းမျိုးဟာ အခုဝယ်လို့ရပေမယ့် နောက်လေးငါးလလောက်ကြာတဲ့အထိ ဝယ်လို့မရဘဲ ပြတ်ချင်ပြတ်နေတတ်တာကိုးရှင်။

ကျွန်မ မော်စကိုရောက်သွားပြီး ရုရှားတွေရဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ပထမဆုံး လုပ်ခဲ့တာကတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကေဂျီဘီ အထူးကုဆေးရုံတစ်ရုံမှာ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးစစ်ခံရတာပါ။ ကျွန်မပြင် ကျန်းမာရေးအတွက် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး အသေးစိတ်စစ်ဆေးတာကို ဘယ်တုန်းကမှ အသလောက် နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် မခံခဲ့ရပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီဆေးရုံမှာ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်းခေါ်ထားပြီး ဓာတ်မှန်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာရိုက် နှလုံးခုန်ပုံကို ကိရိယာအမျိုးမျိုးနဲ့ တိုင်းထွာပြီး တခြားနည်းမျိုးစုံနဲ့ တိတိကျကျ စစ်ဆေးကြတာပါ။

(' KGB ; နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဟူ၍ အမည်ပေးထားသော ဆိုဗီယက် ထောက်လှမ်းရေး ဖွဲ့စည်းမှုကို ဆိုလိုသည်။ ပြန်ဆိုသူ)

နောက် သုံးလေးရက်ကြာတော့ အဲဒီဆေးစစ်တဲ့မှတ်ချက်ကို ဆာဂီက ပြောပြပြီး ကျွန်မတို့ကိုပြပါတယ်။ ကျွန်မအဖေအမေကတော့ အသေးအဖွဲ့ ခွဲစိတ်ကုသ စရာကလေး တစ်ခုကလွဲလို့ ကျန်တာတွေကတော့ အိုကေပါ။ အားလုံး ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖစ်လံဘီကိုတော့ အားနည်းနေတဲ့အတွက် ဆေးသုံး ရပယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် မနက်တိုင်း သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်

လွတ်ပေးဖို့လည်း စီစဉ်ထားပါတယ်။

မော်စကိုမှာ ဖစ်လ်ဘီကိုပြန်တွေ့ခါစက ရုရှအဝတ်အစားတွေနဲ့ဆိုတော့ ရုတ်တရက် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိတယ်လို့ ထင်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာကြည့်တော့ သူ့အနေနဲ့ ကျန်းမာရေး တော်တော်ချို့တဲ့နေတာတွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါကလည်း ဘေရွတ်မြို့မှာ သူ့နောက်ဆုံးနေသွားတဲ့ ရက်တွေလတွေ့တုန်းက အရက်အသွန်အကျွံသောက်ပြီး ကျန်းမာရေးထိခိုက်ခဲ့တာနဲ့ နောက်ပြီးတော့ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး ရုရှားပြည်ကို စွန့်ခွန်စားစား ထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့ဒဏ်တွေကလည်း အခုမှ စပြီးခံရတဲ့သဘောပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီဟာ အဲဒီတုန်းက သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရုရှားပြည်ရောက်အောင် ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို အပြည့်အစုံ ပြောမပြပါဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တွက်မိတာကတော့ သူဟာ အဲဒီလို စပြီးထွက်ပြေးတဲ့ အချိန်တုန်းက တော်တော်ခပ်များများ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလလောက်ကတည်းက ဘေရွတ်မြို့က ထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် မော်စကိုမြို့ကို နောက်လေးငါးလလောက်ကြာမှ ရောက်တယ်ဆိုတာ သူပြောပြလို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီရက်တွေလတွေ့မှာ သူ့ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို လုံးဝမပြောပြပါဘူး။

ပြီးတော့ အခုဆိုရင်လည်း ရုရှားတွေဟာ သူတို့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူတို့ပဲ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ တော်တော်လေး ချုပ်ချယ်ထားတဲ့သဘော ရှိနေတယ်ရှင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ ကျွန်မနားမလည်ဘူးပေါ့ရှင်။ ဥပမာ- ဂိုင်းဘားဂက်စ်ဆိုတဲ့လူဟာ ကျွန်မမရောက်ခင် တစ်လခွဲလောက်က ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဘားဂက်စ်ဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပေါင်းသင်းလာတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ရုံမကဘူး ရုရှားတွေအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြရာမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီးတူပေါင်ဖက်ပဲ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ဘားဂက်စ် သေလို့ အသုဘချတဲ့အခါကျတော့ ရုရှားတွေဟာ ဖစ်လ်ဘီကို အဲဒီအသုဘ သွားခွင့် မပြုဘူးလို့ သိရပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့အပေါ်မှာ ဒီလိုတင်းကြပ်တဲ့စည်းကမ်းမျိုး လုပ်ထားတာကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြောဘဲ နေခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မသိရသလောက် ဘားဂက်စ်ကတော့ မော်စကိုမှာ ရုရှားတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ စည်းကမ်းတလနားပေ့ လိုက်နာစေချင်ပေမယ့် တစ်ခုမှ မလိုက်နာခဲ့ဘူးလို့ သိရပါတယ်။ သူဟာ အမြဲတမ်းလိုလို နိုင်ငံခြားသတင်းစာ ဆရာတွေနဲ့တွဲပြီး ဟိုတယ်တကာလျှောက်အရက်သောက်နေတာပဲလို့ ဆိုပါတယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဘဝကို ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ နေသွားခဲ့တယ်လို့

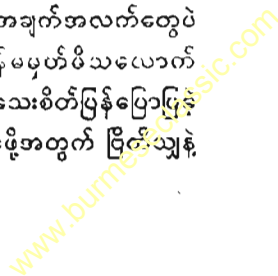
သိရပါတယ်။

ကျွန်မဟာ မော်စကိုရောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်အထိ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ စကားလက်ဆုံပြောလို့မကုန်ဆိုတာလို နေ့ရောညရော နှစ်ယောက်သားစကားပြောလို့ အားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ရှစ်လလုံးလုံး သူ့နဲ့နေခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ အတွင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အရာကို ခေါင်းထဲပေါ်လာသမျှ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောလို့မပြီး တော့ပါဘူး။ သူကလည်း သူ့တလေးတွေအကြောင်းရော ကျွန်မတွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရသမျှ ဒုက္ခသုက္ခတွေကိုပါ အကုန်လုံး တစ်ခုမကျန် အသေးစိတ်သိချင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ သိပ်ပြောမပြဘူး။ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ပြောပြတယ်။ သူ့မော်စကိုရောက်စတုန်းက စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားမိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ သူ့တိုက်ခန်းကို ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ အတွက် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုခက်ခက်ခဲခဲ ရှာရဖွေရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းလောက်ပဲ ပြောပြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မသူ့ကို မော်စကိုမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတာဟာ ဘေရွတ်မြို့မှာ အကြာကြီး သူ့ခရီးထွက်သွားပြီး ပြန်လာတော့ တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ။ အဲဒီတုန်းကနဲ့ ဘာမှ မခြားပါဘူး။ တွေ့ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့အပေါ်မှာ နှစ်သက်စွဲလန်းခဲ့မိသလို သူဟာ အရင်ကအတိုင်း ချစ်စရာခင်စရာ ကောင်းပြီး သူ့နဲ့ပြန်တွေ့ရတာ ကြည်နူးစရာလည်း ကောင်းပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအထဲကပဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ ဒီအရင် ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့တဲ့ အင်မတန်သေးငယ်တဲ့ ကွာဟချက်ကွဲလွဲချက်ကလေးဟာ ကျွန်မတို့ကို မသိမသာ ကွဲကွာသထက် ကွဲကွာအောင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာနေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ မော်စကိုရောက်ခါစ အဲဒီစောစောပိုင်းရက်တွေမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ ပထမဆုံးအလေးအနက်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတဲ့ အဲဒီရက်တွေလတွေ့တုန်းက ဗြိတိသျှန် အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးအာဏာပိုင်တွေနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘာတွေပြောခဲ့တယ်၊ ဘာတွေ အမေးခံခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်အချက်တွေ သိခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ဖစ်လ်ဘီနဲ့ နှစ်ယောက်အတူထိုင်ပြီး ကျွန်မပြောတာတွေကို သူက စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ အသေးစိတ် ရေးလို့က်မှတ်လိုက် လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ဒီအချက်အလက်တွေ ကို သတင်းတွေဟာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ ရုရှားမိတ်ဆွေတွေလိုချင်တဲ့ အချက်အလက်တွေပဲ ပြောတာ ကျွန်မရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာလည်း ကျွန်မမှတ်မိသလောက် အချိန်အကြာကြီးစဉ်းစားပြီး ခေါင်းထဲမှာပေါ်လာသမျှ အသေးစိတ်ပြန်ပြောပြနေပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်မ လက်ဘနွန်နိုင်ငံကထွက်လာနိုင်ဖို့အတွက် ဗြိတိသျှန်

အမေရိကန်မိထိဆွေတွေကို ဘယ်လိုအားကိုးခဲ့ရပြီး ဘယ်လောက်အကူအညီ တောင်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေလည်း ပါတာပေါ့ရှင်...။

အဲဒီလို အသေးစိတ်ပြောပြနေချိန်မှာ တစ်ချို့နေရာတွေကျတော့ ကျွန်မပြောတာ ပိုပြီးသေချာသည်ထက် သေချာအောင်ဆိုပြီး ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မေးတာတို့၊ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပြန်ပြောခိုင်းတာတို့ကို တွေ့လာရပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောရတာဟာ ရက်တော်တော်ကြာလာပြီး ပြောလို့မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်မရှည်တော့ပဲ ပြီးငွေ့လာပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီကတော့ ဒီနေရာမှာ တော်တော် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှိပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ ဒီကိစ္စမှာ တော်တော်လေး ဝှံ့ဝှံ့မြဲမြဲနဲ့ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြနေတာ တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်မလည်း ဟိုတုန်းက ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် တွေကို ဘယ်လောက်ထိအောင် ယုံကြည်မှုရှိခဲ့ပြီး၊ ဘေရွတ်မှာတုန်း ကျွန်မဆီလာ တွေ့တဲ့ ရုရှားမိတ်ဆွေရဲ့ဓာတ်ပုံကို ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ်က ထုတ်ပြတဲ့ဓာတ်ပုံတွေထဲက နွှေးပြီးပြလိုက်မိတဲ့အကြောင်း ဖစ်လ်ဘီကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မအနေနဲ့ အကြီးဆုံးအမှားကို ကျူးလွန်လိုက် သလို ဖြစ်ကောင်းဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့အမှားဟာ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်မှားတတ်တဲ့ အမှားမျိုးပါပဲ။ ဒါကိုပဲ ဖစ်လ်ဘီဟာ တော်တော်လေးဒေါ့ပွဲသွားပုံရပါတယ်။ 'သူ့ခမျာ တော်တော်သနားစရာ ကောင်းတယ်'လို့ ညည်းညည်းညည်းနဲ့ ပြောပြီး 'ဒီလူဟာ ကိုယ်နဲ့အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီဒေသမှာ ကိုယ်တို့ထဲက အတော်ဆုံး လူတစ်ယောက်၊ ခုတော့ သူ့ခမျာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်သွားရှာတာပေါ့' လို့ ဆက်ပြီးပြောပြနေပါတယ်။

အဲဒီကစပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကွဲလွဲချက်နဲ့ တွာဟချက်ဟာ တဖြည်းဖြည်းခိုပြီး ကျယ်ပြန့်လာတာပါပဲ။

နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မက သူ့ကို တစ်ခုပြောပြပါသေးတယ်။ လန်ဒန်မှာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအရာရှိချုပ်နဲ့ တွေ့တုန်းက ဖစ်လ်ဘီဟာ ရုရှားတွေအတွက် အခကြေးငွေမယူဘဲနဲ့ အလုပ်လုပ်ပေးနေတာကို သူတို့ တိတိကျကျသိတာ ခုနစ်နှစ် ရှိပြီလို့ ကျွန်မကိုပြောလိုက်တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပြပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒီစကားကို ကြားရတော့ တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားသွားဟန် တူပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်ပြန်မေးပြီး သူ့ကြည့်ရတာကလဲ တော်တော် လေးလေးနက်နက်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရပါတယ်။

အဲဒီလိုကတော့ တကယ်လို့ အခုပြောသလို ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး

တစ်ဖွဲ့လုံးကပဲဖြစ်ဖြစ် အဖွဲ့ဝင်တစ်ချို့တလေကပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ရုရှားတွေ အဆက်အသွယ်ရှိနေတာကို အစောကြီးကတည်းက သိနေတယ်ဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ အရူးလုပ်ခဲ့ရတဲ့သဘောမျိုး သက်ရောက်သွားတာပေါ့။ သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဗြိတိသျှတွေကြားထဲမှာ စပိုင်လုပ်နေတယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဗြိတိသျှတွေ သူ့ကို မှက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေပြီး ရုရှားတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ သူမသိအောင် သူ့ကိုပြန်ပြီးအသုံးချခဲ့တဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားတာပေါ့။ စီတိုင်းသာ တကယ်မှန်လို့ရှိရင် ဆိုဝီယက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို သူပေးခဲ့တဲ့သတင်းတွေ အားလုံးဟာ တန်ဖိုးမရှိတဲ့သတင်းတွေ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ဖစ်လ်ဘီက ဂုဏ်ယူတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ 'ကိုယ် ရုရှားတွေအတွက် အလုပ်လုပ်ပေး ခဲ့တာဟာ ခုနစ်နှစ် မကတော့ဘူး။ အနှစ်သုံးဆယ်တောင် ရှိသွားပြီ'လို့ ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားတွေအများကြီးပြောခဲ့ပြီးကြလို့ ရက်တော်တော်လေးကြာတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မ တွင်းတွင်းနဲ့ရှင်းရှင်းပဲ သူ့ကို မေးခွန်းတစ်ခု တိုက်ရိုက်မေးကြည့်လိုက်ပါတယ်။ 'ရှင်ဘဝတစ်သက်မှာ ကျွန်မရယ်၊ ကလေးတွေရယ်၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီရယ် ဘယ်ဟာအရေးကြီးဆုံးလို့ ရှင်သဘောထား သလဲ'လို့ ကျွန်မက မေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူကလည်း ကြာကြာတောင် စဉ်းစားမနေဘဲ 'ပါတီက အရေးအကြီးဆုံးပေါ့'လို့ ချက်ချင်း အပြတ်ပြောလိုက် ပါတယ်။

သူ့ဖြေလိုက်တဲ့အဖြေဟာ ကျွန်မအတွက် အရူးလုံးလုံးဖြစ်သွားရတာ ပေါ့ရှင်။ ပြီးတော့ ဒီမေးခွန်းကို မေးလိုက်မိတဲ့အတွက် ကျွန်မအနေနဲ့ ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အရပ်တုန်းက ကွန်မြူနစ်ပါတီကို တကယ်တမ်း နှစ်နှစ်ကာကာယုံကြည်တဲ့ ကွန်မြူနစ်စစ်စစ်ဆိုလို့ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဖစ်လ်ဘီဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံယူချက်တွေ ဝါဝတွေကို အင်မတန်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့နဲ့ကျွန်မဟာ အတွေးအခေါ်ချင်း အတူတူပဲလို့ ထင်ခဲ့မိတာပေါ့ရှင်။

အခုလည်းပဲ ဖော်စကိုမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နေစဉ်တစ်ရက်အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘေရွတ်မြို့မှာတုန်းကလို စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြီး ပြောနေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကြားထဲက အယူအဆသဘောတရားနဲ့ ပတ်သက် လာပြီဆိုရင်တော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရက်တော်တော်လေးကြာတော့ ကျွန်မဟာ ပြောလိုက်ပါပါတယ်။ 'ရှင်ဟာ တကယ်ဆိုတော့ အမျိုးသမီးကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်နဲ့ပဲ ယူဖို့ကောင်းတယ်။ တယ်သူနဲ့မှ ရဖို့မကောင်းဘူး။ တကယ်တွင်ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်နဲ့ပဲ ရဖို့ကောင်းတယ်' လို့ ပြောတော့ သူက 'မင်းပြောတာ ဆီမမှန်တာပဲ'လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

အဲဒီလို အပြန်အလှန်ပြောကြဆိုကြတာတွေဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲအောင် ဖန်တီးသလို ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အရင်ကဆိုရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်အောင် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားခဲ့တဲ့ အမြတ်နိုးဆုံးအရာဝတ္ထုတစ်ခု ရှိနေခဲ့ ပါတယ်။ အဲဒါကဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာတစ်ခုမှ လျှို့ဝှက်ထားတာမရှိဘူးဆိုတဲ့ ခံယူချက်ပါပဲ။ ဝါပေမယ် အခုတော့ ကျွန်မမှာ ဒီခံယူချက်မျိုး ဒီစိတ်မျိုး ထားလို့မရတော့ပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ အခြေအနေသစ်နဲ့ကိုက်ညီအောင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြုပြင်သွားရတော့မလို့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခြေအနေက ဒီအတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲလာမှာမှ မဟုတ်ဘဲကိုးရင်။ အဲဒီကျတော့မှ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်မဟာ ဘယ်တော့မှ အမှန်အတိုင်း အကုန်လုံးမသိနိုင်ဘူးဆိုတာ ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားပါတယ်။ သူလုပ်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ တကယ့်အတွင်းသဘောကအစ ဘေရွတ်မြို့က သူထွက်သွား ရတဲ့ အခြေအနေတွေ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တိတိ သူဖြတ်သန်းလာခဲ့ရတဲ့ ဘဝ ဖြစ်စဉ်တွေ၊ ဒါတွေဒါတွေဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေအနေနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ သိရမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။

ကျွန်မဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်ပြုနစ်ပါတီဝင် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒီလို ပါတီဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်မက ပါတီ ဝင်ပါရစေလို့ သူတို့ကို ရှိခိုးတောင်းပန်ရင်တောင် သူတို့က ကျွန်မကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခိုင်မာတဲ့ကောက်ချက်တစ်ခုကို အလိုလို ချစ်နေပါတယ်။ အဲဒီကောက်ချက်ကတော့ ကျွန်မ အခုထက်ထိ အင်မတန်ချစ်နေ ရပြီး အူလှိုက်သဲလှိုက် ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်... ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ မျှော်လင့်စရာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်... အဲဒီလူဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ အင်မတန်ဉာဏ်များတဲ့ တကယ်မှာယာရှင်ကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ အသိပါပဲ။

အဲဒီလိုသိလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်နာကျည်းပြီ၊ ဘယ်လောက်အခဲရခက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့တောင် မလွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစောစောပိုင်း အချိန်ကတော့ ဒီကိစ္စကို ရုတ်တရက် အမှူးမပေး အနိုင်မခံခဲ့ ပါဘူး။ ဒီပြဿနာကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တဖြည်းဖြည်းကြီးမားလာနေတဲ့ ဖုတ်နံရံ ကြီးကို ဖြိုချပစ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားခဲ့ပါတယ်။

မက္ကလင်းတို့ ခုံခွဲ

ကျွန်မ မော်စကိုရောက်ပြီးလို့ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိတဲ့အခါ ကျတော့ တစ်နေ့မှာ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကိုပြောပါတယ်။ 'မက္ကလင်းတို့လင်မယားက မင်းကို သိပ်တွေ့ချင်နေကြတယ်။ အဲဒီအတွက် ကိုတို့ကို ညဇာစားနဲ့ စိတ်ထားထယ် လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အဲဒီညဇာစားပွဲ သွားရမယ့်နေ့ကို အင်မတန်တူးမြွေတဲ့ နေ့တစ်နေ့လို့ မျှော်လင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လို့ဆိုတော့ မလ္လာတီမလစ်နဲ့ အချုပ်အချယ်အနေရတာကို ကောင်းကောင်းကြိုးသိနေရလို့ပါပဲ။ အခုဆိုရင် ကျွန်မ ဒီကိုးရောက်တာ ဆယ်ရက် ရှိသွားပြီ။ အဲဒီဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီရယ်၊ ဆာဂီရယ် ပြီးတော့ 'ညက်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ သုံးပြီး ခြေပြုလက်ပြနဲ့ ပြောနေရတဲ့ အိမ်ဖော်မီ ဇီနာရယ်၊ ဒီသုံးယောက်ကလွဲလို့ တယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဖူးသေးပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဘဝတူ အခြေအနေချင်းတူတဲ့ လင်မယားနဲ့ တွေ့ရပါတော့မယ်။

ကျွန်မတို့လို့ အင်္ဂလိပ်အမေရိကန်စုံတွဲဖြစ်တဲ့ မက္ကလင်းတို့လင်မယား ဟာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်မှလောက်ကတည်းက ရုရှားပြည်ဘက်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ကြတဲ့ စုံတွဲပါပဲ။

အဲဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သူတို့လင်မယား ဒီမှာ ဘယ်လို နေကြထိုင်ကြတယ်ဆိုတာနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ရုရှားလူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်နေကြသလဲဆိုတာတွေ သိပ်မိမ့် နေပါတယ်။

(* Nyet : 'မဟုတ်ဘူး' မရှိဘူး ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရသော ရုရှားစကားဖြစ်သည်။ (၂၅၅)

ဖစ်လ်ဘီဟာ စည်းနဲ့တမ်းနဲ့ အချုပ်အချယ်ထွေကြားထဲမှာနေရတော့ သူလည်း မက္ကလင်းတို့စုံတွဲကို ကျွန်မမရောက်ခင် တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်လောက်တမှ တစ်ခါတဲတွေ့လို့ကိရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်း ကိုတော့ သူဟာ ငယ်ငယ်တည်းက သိခဲ့တုန်းပဲပါ။ ဒါပေမယ့် ဗြိတိသျှ နိုင်ငံခြားရေးရုံးမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်တော့ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းနဲ့ သိပ်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဘားဂက်စ်နဲ့ရင်းနှီးသလောက် ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းနဲ့ ကျတော့ သိပ်ပြီးအကျွမ်းတဝင်မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တူတဲ့အချက်တစ်ခု ကတော့ ရုရှားတွေအတွက် တကယ်ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြတဲ့နေရာမှာ အတူတူပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းရဲ့မိန်းမ မယ်လင်ဒါ မက္ကလင်းကို မော်စကိုမရောက်ခင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူးလို့ သိရပါတယ်။

အဲဒီညနေက သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့လင်မယားကို ဖော်ဖော်ရွေရွေနဲ့ပဲ စည့်ခံ ကျွေးမွေးကြပါတယ်။ သူတို့မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံလာတွေ့တဲ့ ဆွေမျိုးတွေကလွဲလို့ အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားစမြည်ပြောရအောင် လာတွေ့ကြတဲ့ အနောက် နိုင်ငံသားတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့ဟာ ပထမဆုံးပဲလို့ သူတို့က ပြောပြကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အဲဒီနေ့က ကျွန်မမှာ မေးခွန်းတွေတစ်လွှဲကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ ရတာပေါ့။ ကျွန်မ မကြာခင်ကရောက်ခဲ့တဲ့ လန်ဒန်နဲ့ နယူးယောက်မြို့တွေမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး သိကြကျွမ်းကြတဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ ဘယ်လိုနေကြတယ်၊ အနောက်နိုင်ငံက လူတွေအားလုံး ဘာတွေလုပ်နေကြပြီး ဘယ်လိုအတွေးအခေါ်တွေ ရှိနေကြတယ် ဆိုတာတွေပေါ်ရင်။ မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကတော့ စုံလို့ပါပဲ။

မယ်လင်ဒါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ အခြေအနေချင်းမတူတဲ့ အချက်တစ်ချက်က သူ့မှာ ရှိနေတဲ့ အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းအတော် ကြာတည်းက ရက်လွန်သွားခဲ့တဲ့အတွက် သူဟာ ပရပ်မြို့(ချက်ကိုစလိုဗက် ကီးယားနိုင်ငံ)ကလွန်ပြီး အနောက်နိုင်ငံတွေကို သွားလို့မရတော့ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ ကျွန်မကြိုက်သလို သွားနိုင်လာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က အခုထက်ထိ တရားဝင်အသုံးပြုလို့ ရနေပါသေးတယ်။ ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့ နားလည်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မဟာ အခုထက်ထိ အမေရိကန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသေးတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရသလောက် ဂျာနီအိမ်ထောင်ဟာ သိပ်ပြီး ပျော်စရာရွှင်စရာ မကောင်းလှပါဘူး။ နောက်ပြီးလာတဲ့ ကျွန်မအံ့ဩမိတာက မယ်လင်ဒါဟာ ဒေါ်နယ်နဲ့ လင်မယားချင်း ကွဲလွဲဆဲဆဲ မြတ်လှဆဲဆဲ ခဏခဏ ဖြစ်ခဲ့တာတောင်မှ မော်စကိုကို သူ့ယောက်ျားနဲ့ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်လာတာကို

ကျွန်မမျှော်စောပျော်
ကျွန်မဖြင့် စဉ်းစားလို့မရပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ သူ့အနေနဲ့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ အတူတူပြီးလုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာတို့ သူ့ယောက်ျားရဲ့ လျှို့ဝှက် အဖျက်လုပ်ငန်းတွေမှာ ကူညီခဲ့တာတို့ တဲဒါမျိုးတွေ ရှိများရှိနေသလားမှ မသိတာ။

ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းကတော့ အရပ် ၆ ပေ ၆ လက်မလောက်ရှိပြီး လူကောင် ထွားထွားနဲ့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေပါပြီ။ သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး ခင်စရာမင်စရာတော့ မကောင်းလှ ပါဘူး။ အဲဒီ ပထမအကြိမ်တွေ့လိုက်ကတည်းက သူတို့နဲ့ကျွန်မတို့ဟာ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။ သူ့မိန်းမ မယ်လင်ဒါ မက္ကလင်းကလည်း အရပ်ပုပု အသားခပ်ညိုညို ခပ်တုပ်တုပ်ပါပဲ။ ကြည့်ရတာ သိပ်တော့မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း ပျာလောင်ခပ်နေပြီး သူ့ကိုယ်ဆူ နားပြီးလောက်အောင် သိဒ္ဓိတင်လွန်းပါတယ်။ ဒါကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြိမ်နိုး ဝိတ်ချမ်းသာအောင် နေတဲ့သဘောလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ရှင်။

ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီညက တော်တော်လေးမိုးချုပ်မှ သူတို့အိမ်က ပြန်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ ကျွန်မလေ့လာခဲ့ရသလောက် သူတို့လင်မယားမှာ အသိမိတ်ဆွေတွေ တော်တော်များများ ရှိပုံရပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အလုပ် လုပ်ရာမှာရော အပြင်အပက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာမှာရော ကျွန်မတို့ထက်ပိုပြီး ခိုစိုပြေပြေရှိကြပုံ ရပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် သူတို့ဘဝကို အားကျပြီး သူတို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ အပြင်မှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေရှိရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိပါတယ်။ အခုဆိုရင် သူတို့လင်မယား မော်စကိုမှာ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာဟာ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အနောက်နိုင်ငံက သတင်းစာဆရာတွေဟာ သူတို့လင်မယားနဲ့ အချိန်မရွေးတွေ့နေကြပြီး သူတို့ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားတာလာတာ မှာလည်း ကျွန်မတို့ထက် အများကြီးလွတ်လပ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

မယ်လင်ဒါမှာ တစ်ပတ်ရစ်ကားဟောင်းတစ်စီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီကားဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ်ရှစ်နှစ်လောက်က ပေါ်ခဲ့တဲ့ကားမို့ တော်တော်လေး ဟောင်းနေပြီလို့ ဆိုရပါမယ်။ သူဟာ မြို့ထဲကို ဒီကားနဲ့ပဲ သွားလေ့လာလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လင်မယားကိုလည်း အဲဒီကားနဲ့ပဲတင်ပြီး မြို့ထဲကဆိုင်တွေဈေးတွေကို လိုက်ပြလို တော်တော်လေးနဲ့အောင် ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မအနေနဲ့ ဖစ်လ်ဘီလို ခေါ်မအက္ခရာစာလုံးလည်း မရေးတတ်၊ ရုရှား စကားလည်းမပြောတတ်ဆိုတော့ တော်ကော်အခက်အခဲ တွေ ရပါတယ်။ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေနဲ့ လုံးဝပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို့မရအောင် ဖြစ်နေတဲ့ ဒီလိုတိုင်းပြည် မျိုးကို ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မဟာ အစစအရာရာ ဖစ်လ်ဘီကိုပဲ လုံးဝအားကိုးနေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကလည်း

တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တဲ့ သူ့အလုပ်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ များပါတယ်။

ဆာဂီဟာ သူ့နဲ့ ခဏခဏလာတွေ့ပြီး နှစ်ယောက်သားစာကြည့်ခန်းထဲမှာ အလုပ်များနေကြပါတယ်။ တံခါးပိတ်ထားတဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲက လက်နှိပ်စက် ရိုက်သံ တစ်ချောက်ချောက်နဲ့ ထိုးထိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပြောနေကြတဲ့ အသံတွေကို ကျွန်မ ခဏခဏကြားနေရပါတယ်။ အခြားဧည့်သည်တွေလည်း အိမ်ကို မှုမနေချခါ လာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဧည့်သည်တွေအားလုံးဟာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာကြပြီး ဖစ်လ်ဘီနဲ့ တွေ့ဖို့လာကြတဲ့ လူတွေချည်းပါပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဆာဂီဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြောဆိုပြီးရင် ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်လေ့ရှိပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းနဲ့ သူဟာ သူ့ကြိုက်တဲ့ပန်းချီဆရာတွေ၊ ဂီတဆရာတွေနဲ့ စာရေးဆရာတွေအကြောင်း ပြောတတ်ပါတယ်။ မကြာလမ်းတိုလင်မယားနဲ့ တစ်ခါတလေ ညနေဘက် တွေ့ကြ ဆုံကြတာကလွဲလို့ ကျွန်မရဲ့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဟာ ဒါလောက်ပဲရှိနေပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ အပြင်ကိုလုံးဝမထွက်သလောက် ပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆာဂီနဲ့ ချိန်းထားလို့ သွားတာတို့၊ ရုံးမှာ တစ်ခြားလူတွေနဲ့ တွေ့တာတို့ ဒီလိုအခါမျိုးလောက်ပဲ အပြင်ထွက်တာ ရှိပါတယ်။ သူ့လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို အိမ်မှာပဲလုပ်တာများပါတယ်။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ လက်နှိပ်စက် အကြာကြီးရိုက်နေတတ်ပြီး ရုရှားဧည့်သည်တွေနဲ့လည်း အကြာကြီးစကားပြောလေ့ ရှိပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ နှစ်ပေါင်းတော်တော် ကြာအောင် လုပ်လာခဲ့တော့ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်တွေနဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေအကြောင်းကို တော်တော်များများ သိခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်မလေ့လာခဲ့သလောက် အဲဒီလို အပြိုင်အဆိုင်လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွေဟာ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ အပြန်အလှန် ပုတ်ခတ်စွပ်စွဲနေကြပြီး ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲကလူကို သူ့အဖွဲ့ထဲရောက်အောင်ထည့်ဖို့နဲ့ 'သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သား ဖြစ်အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားနေကြတာပါပဲ။ အဲဒီသဘောအရ ဖစ်လ်ဘီဟာ ရုရှားတွေကို ဒီလိုနည်းမျိုးသုံးဖို့စီစဉ်ပေးနေဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့ရဲ့ကြိုးစားတဲ့အတွေ့အကြုံတွေအရ ရုရှားတွေအတွက် အင်မတန် အသုံးကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ ရုရှားတွေအတွက်ဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ အင်မတန်အသုံးဝင်တဲ့ အညွှန်းစာအုပ်ကြီးတစ်စာပဲလို့ ဖြစ်နေဟန်တူပါတယ်။

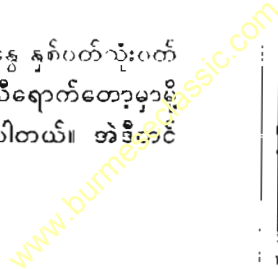
တစ်ခါကဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီက ဆာဂီက ကျွန်တော်တို့အတွက် ခင်ဗျား လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူးဗျာ'လို့

တကယ်တမ်းပဲလက်ပါနဲ့ လျှိုက်လျှိုက်လဲ့လဲ့ပြောတာ ကျွန်မကြားလိုက်ရပါတယ်။ မော်စကိုမှာ ဖစ်လ်ဘီကို သူတို့နေရာချထားပုံနဲ့ စောင့်ရှောက်ထားပုံတွေကိုကြည့်ရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒီလိုလူစားပဲဆိုတာ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက် လို့ကတော့ ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာ အငြင်းပွားစရာ မရှိပါဘူး။ သူ့ကို တကယ် အရေးကြီးတဲ့ ပွဲအိုင်ပီ*တစ်ယောက်လို့ စောင့်ရှောက်ထားကြပါတယ်။ တော်ရုံတန်နဲ့ သာမန်အရပ်သားရုရှားတစ်ယောက်ဟာ ဘော်လ်ရှိုင်းဇာတ်ရုံကြီးမှာ ပွဲကြည့်ဖို့နဲ့ ချိုက်ကော့စကီးရဲ့တေးဂီတကို နားထောင်ဖို့အတွက် လက်မှတ်တစ်စောင်ကို သုံးနာရီ လေးနာရီလောက် တန်းစီပြီးဝယ်မှ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့အတွက်တော့ ဇာတ်ပွဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘဲလေးဖြစ်ဖြစ် ပဒေသာကပွဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ပွဲမဆို ကျွန်မတို့ကြိုက်တဲ့ ပွဲကို ကျွန်မတို့ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မရောက်စ ဓောစောပိုင်း ရက်တွေလတွေတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မတို့ဟာ မကြာလမ်းတိုလင်မယားနဲ့ အဲဒီလို ပွဲမျိုး တွေကို အပျင်းပြေ သွားကြည့်ခဲ့ကြပါတယ်။

(VIP = Very Important Person အလွန်အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုလိုသည်။)

မော်စကိုမှာ အင်မတန်ကြီးကျယ်ခန်းနားတဲ့ ပွဲကြီးလမ်းကြီးနှစ်ခုရှိပါတယ်။ တစ်ခုကတော့ မေဒေးအခမ်းအနားနဲ့ နောက်တစ်ခုကတော့ အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးနေ့ အခမ်းအနားပါပဲ။ အဲဒီလို ကြီးကျယ်တဲ့အခမ်းအနားကြီးနှစ်ခု ရှိတဲ့အထဲက ၁၉၆၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာကျင်းပတဲ့ အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးနေ့ အခမ်းအနားကို ကျွန်မတို့တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့တာဟာလည်း ရုရှားတွေက ဖစ်လ်ဘီကို ဘယ်လောက်အရေးပေးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတဲ့သဘောတရားပါပဲ။ အဲဒီနေ့ကဆိုရင် အမှတ်အသားတွေ တံဆိပ်တွေ အထူးတပ်ဆင်ထားတဲ့ကားကြီးကို ဖရိုင့်ဘာတစ်ယောက်ကုမောင်းလာပြီး ကျွန်မတို့ကို လာကြိုပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဆာဂီကိုယ်တိုင် ရင်ပြင်နီကိုဝင်ခွင့်ပြုတဲ့လက်မှတ်တွေနဲ့ ကျွန်မတို့ကိုစောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပါတယ်။ အခမ်းအနားကျင်းပတဲ့နေရာရောက်တော့ တအံ့တဩနဲ့ ဝေးကြည့်ရလောက်အောင် ခန့်ညားတဲ့ အစောင့်တပ်သားတွေကြားထဲက ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်မတို့ကို သီးသန့်နေရာမှာ နေရာချပေးပါတယ်။ အဲဒီနေရာ ကလည်း မစွတ်ခရူးရှက်နဲ့ အဲဒီနှစ်က အထူးဧည့်သည်အဖြစ် တက်ရောက်လာတဲ့ ယူဂိုစလပ်နိုင်ငံက ခေါင်းဆောင်ကြီးတီတီတို့ရဲ့ နောက်နားက ကပ်နေတဲ့ နေရာပါပဲ။

အဲဒီတော်လှန်ရေးအခမ်းအနားကလိုင်ခင် တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်လုံးပတ် လောက်က ကျွန်မတို့ဟာ အင်မတန်ရှည်လျားတဲ့ ဆောင်းရာသီရောက်တော့မှာမို့ ဆောင်းမဝင်ခင် လီနင်ဂရက်ကို အလည်သွားဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီဘဝင်

၉၂

လင်းယုန်စောင့်စောင့်

မက္ကလင်းတို့လင်မယားက သူတို့လည်းလိုက်မယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မတို့လေးယောက်သာ ညဘက်အမြန်ရထားနဲ့ လီနင်ဂရက်ကို လာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့စီးလာတဲ့ မြားနဲ့ ဆိုတဲ့ အမြန်ရထားဟာ ရုရှားမီးရထားတွေထဲမှာ အခမ်းနားဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး ဂုဏ်ယူရတဲ့ ရထားပါပဲ။ တွဲတိုင်းတွဲတိုင်းမှာ ပန်းရောင်အုပ်ဆောင်းမီးကလေးတွေ ထင်မတန်လှပြီး အင်မတန်သန့်ရှင်းတဲ့ ဝိမိခံရထားကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ လေးယောက်ဟာ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ နေရာရခဲ့ကြပါတယ်။ ဝဝတုတ်တုတ် မီးရထားဌာန အမျိုးသမီးအမှုထမ်းတွေကလည်း ရထားစကြိုတစ်လျှောက်မှာ ဟိုပြေ ဒီလွှားနဲ့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားနေကြပြီး ရှမ်းပိန်အရက်တို့ ငါးတင်တင် ချောကလက်ကို ဥဒဟို ရောင်းနေကြပါတယ်။

လီနင်ဂရက်ရောက်တော့လည်း ကျွန်မတို့ဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ် ခမ်းနားပြီး စကြိုတွေအများကြီးရှိတဲ့ ဟော်တယ်ကြီးတစ်ခုမှာ တည်းခိုကြပါတယ်။ မက္ကလင်းတို့လင်မယားဟာ လီနင်ဂရက်မြို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေကြတဲ့ အတွက် သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့တို့ စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ အားတက်သရော ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ပြန် ကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းဟာ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်သမိုင်းသုတေသန ပညာရှိကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂိုဏ်းမျိုးနဲ့ ပီတိတူရင်တို့ ပေါလ်ဘုရင်တို့ လက်ထက်က သမိုင်းဝင်ခံတပ်ကြီးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရှင်းပြရတာ အမောပါပဲ။

လီနင်ဂရက်ဟော်တယ်မှာ တည်းခိုနေကြတုန်း စားနေသောက်နေချိန်မှာ စကားစမြည်ပြောကြရင်း ဒေါ်နယ်ဟာ သူပြောနေကျ လေသံမျိုးနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း 'ဟိုတုန်းက ဟိုလူကို မှတ်မိသေးရဲ့လား' လို့ ပြောတတ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောရင် အဲဒီလူအပေါ်မှာ အဲဒီတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက်အတူတူ တစ်ပတ်ရှိက်ခဲ့ကြတာပဲ ပြန်သတိရပြီး တဝါးဝါးတဟားဟားနဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါထက် မော်စကိုရောက်ကတည်းက ကျွန်မစိတ်ထဲ အမြဲသတိရနေတဲ့ ကတော့ ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ခွဲစိတ်ကုသစရာရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပါ။ အမှန်အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မဟာ လက်ဘနွန်မှာနေတုန်းကရော လန်ဒန်မှာရှိတုန်းကပါ ခွဲစိတ်ကုသဖို့ စီစဉ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာတုန်းက မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါနဲ့ အခုမော်စကိုမှာ ဒီအနာကို ခွဲစိတ်ကုသဖို့ ဆေးရုံတက်ခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ရုရှားဆေးရုံတစ်ရုံကို ရောက်သွားရတာဟာ မိန်းမတွေချည်းရှိတဲ့ ကမ္ဘာ့ လော်ကကြီးတစ်ခုကို ရောက်သွားရသလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုပြောလိုက်တဲ့ အတွက် အဲဒီ မ.သတ္တဝါတွေရဲ့ ကမ္ဘာလေး ကကြီးဟာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ညင်ညင်သာသာ ရှိလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့နော်။ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ဆိုဗီယက်အမျိုးသမီးတွေဟာ အနောက်နိုင်ငံက သူတို့ရဲ့ အစီမံတော် ညီမတော်တွေ ထက်ပိုပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေထိုင်လုပ်ကိုင်တတ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့

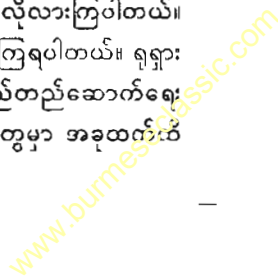
ယဉ်မျိုးစာပေ

ကျွန်မတို့မှာမရှိတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုအနေနဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူ အခွင့်အရေးလည်း ရကြပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဆိုဗီယက်ဆေးဝါးကုသမှုဟာ အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာတော့ အငြင်းမပွားချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတွေ့ကြုံခဲ့ ရတဲ့ ဆေးဝါးကုသမှုကတော့ တကယ်ကြောက်စရာလန့်စရာပါပဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်မသတိထားမိသလောက်ဆိုရင် ကျွန်မတက်တဲ့ဆေးရုံမှာ ကျွန်မဟာ အပိန်ဆုံးဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ကတင်ချင်းကပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို ဆရာဝန်က အစာမစားရဘူးလို့ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတွေ့ရ သလောက် အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ အမြဲတစ်ခုခုဝါးနေတာ ချည်းပါပဲ။ လူမမာလာမေးကြတဲ့ ဆွေတွေမျိုးတွေ ဆေးရုံလာပြီဆိုရင်လည်း သစ်သီးယိုထည့် ထားတဲ့ အိုးကြီးတွေ၊ လိမ္မော်သီးတွေ၊ ဖရဲသီးတွေနဲ့ တခြားစားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ပုံနေအောင် ပါလာကြတော့တာပါပဲ။ ရုရှားပြည်မှာ လူတွေဟာ တစ်ယောက်မှ အစားအစာ မလောက်မငှ ရှိကြပုံမရပါဘူး။ တကယ်ပါပဲ။ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတွေ့ရမြင်ရတဲ့ ရုရှားတိုင်းလိုလို အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေဟာ ကျန်းမာရေး မညီညွတ်ဘူးလို့ ဆိုရလောက်အောင် အရမ်းဝနေကြတာချည်းပါပဲ။ ရုရှားအမျိုးသမီး တွေထဲက ပိန်ပိန်ပါးပါးဆိုလို့ ဘဲလေးကချေသည်တွေပဲ ကျွန်မမြင်ခဲ့ရပါတယ်။

နိုင်ငံသာ ၂၃ ရက်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မဟာ ဆေးရုံက ကုတင်ပေါ်မှာ လဲနေရင်းနဲ့ ကျွန်မဘေးနားက ရုရှားအမျိုးသမီးလူမမာတွေ ဆူဆူညံညံနဲ့ ပြောဆို နေကြတာကို ကြားရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သူတို့ပြောတာ နားမလည်တော့ ဘာများပါလိမ့်ဆိုပြီး အကဲခပ်နေမိပါတယ်။ ကျွန်မနားထဲမှာ သူတို့ပြောနေကြတဲ့ စကားတွေထဲက 'ဂျွန်ကနေဒီ' ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ သူတို့အားလုံး မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေကြတာကိုပဲ သတိထားမိပါတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီနေ့က နေ့လည် မွန်းတည့်ချိန်လောက် ဖစ်လ်ဘီရောက်လာမှပဲ မနေ့က အမေရိကန်ပြည် ဒါးလက်စ် မြို့မှာ သမ္မတကနေဒီ အသတ်ခံရတဲ့ ကြောက်စရာလန့်စရာ သတင်းကြီးကို ကျွန်မ ကြားသိရပါတော့တယ်။ ဒီသတင်းကြောင့် ဆေးရုံတစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွား တာပါပဲ။ ဆရာဝန်တွေ သူနာပြုဆရာမတွေနဲ့ လူနာတွေဟာ မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ လူရှေ့သူရှေ့မှာပဲ ငိုကြွယိုကြပါတော့တယ်။ ဒီဆေးရုံပေါ်မှာ ကျွန်မဟာ အမေရိကန် အမျိုးသမီးဆိုတာ တော်တော်များများက သိထားကြတော့ ကျွန်မဆီကိုပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လာပြီး ဝမ်းနည်းစကားပြောရင်းနဲ့ အားပေးရှာကြ ပါတယ်။ ရုရှားလူမျိုးတွေဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို နှစ်နှစ်တာကာ လိုလားကြပါတယ်။ နောက်တော့ဟာ စစ်ကြီးအတွင်းက လူတွေသန်းနဲ့ချီပြီး သေခဲ့ကြရပါတယ်။ ရုရှား ကနောက်ပိုင်းဒေသမှာဆိုရင် အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေကြပေမယ့် အဲဒီဒေသက မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ အခုထက်ထိ

ယဉ်မျိုးစာပေ

သေနတ်ကျည်ဆန်ရာတွေကို မြင်တွေ့နေရပါသေးတယ်။

ဒါထက် ကျွန်မဆေးရုံမတက်ခင်တုန်းက ကျွန်မတို့ရဲ့အိမ်ဖော်ဖြစ်တဲ့ ဇီနာကို သိပ်သဘောမကျတဲ့အကြောင်း စကားစပ်မိတာနဲ့ မယ်လင်ဒါကို ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါတယ်။ မယ်လင်ဒါတို့အိမ်မှာရှိတဲ့ အိမ်ဖော်ရုရှားမဟာလည်း ဒီလိုပဲ မယ်လင်ဒါတို့လင်မယားနဲ့အတူ နေလယ်စာဝင်စားသလား၊ စီးကရက်တွေ မိုးမွန်အောင်သောက်ပြီး ခိုင်းတာမလုပ်ဘဲများနေသလား... လို့ ကျွန်မက မယ်လင်ဒါကိုမေးကြည့်တော့ မယ်လင်ဒါက 'ဘုရားရေ... ကျွန်မတို့အိမ်ဖော်က ဒီလိုမလုပ်တတ်ပါဘူးရှင်၊ သူ့စားနေနဲ့ မနက်ပိုင်းမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲသောက်ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ နေလယ်စာအတူမစားပါဘူးလို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မက ဒီလိုပြောတဲ့အကြောင်း မယ်လင်ဒါက သူနဲ့ဆက်နွယ်နေတဲ့ ရုရှားတွေကို ပြောပြဟန်တူပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ သူတို့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တခြားစီပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အချင်းချင်းတော့ အဆက်အသွယ်ရှိကြပုံရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ ဂြိုဟ်ဂရေစီစနစ်နဲ့ လည်ပတ်နေတဲ့အဆင့်ဆင့် ညွှန်ကြားချက်အရ ကျွန်မတို့အိမ်က အိမ်ဖော်ရုရှားမဇီနာဟာ အလုပ်ကထွက်သွားရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့လည်း ကျွန်မဟာ သူနဲ့တော်တော်လေး အစဉ်ပြေစပြုနေပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဇီနာကို ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲ ဆက်ထားပေးဖို့ ဆာဂီကို တောင်းပန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မရတော့ပါဘူး။ နောက်ကျသွားပါပြီ။ ဂြိုဟ်ဂရေစီစနစ်ကွေးဟာ ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်လည်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူးပေါ့ရှင်။

ကျွန်မဆေးရုံကဆင်းတော့ တော်တော်လေး အားနည်းနေပြီ ပေါင်ချိန်လည်း တော်တော်များများ ကျသွားပါတယ်။ လူက အားမရှိတော့ အိမ်မှာလုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို အကူအညီမရဘဲ လုပ်ရမှာတောင်တွေးပြီ။ စိတ်ပင်ပန်းနေမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင်ဆိုပြီး မော်စကိုက တခြားမြို့တွေ လျှောက်လည်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ကက်စပိယံပင်လယ်ကမ်းခြေက ဘာကူမြို့ကို သိပ်ရောက်ဖူး ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ အခု မော်စကိုမှာ နင်းတွေသိပ်ကျနေပေမယ့် ဘာကူမြို့တော့ ရာသီဥတုမျှတပြီး နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းမှာပဲလို့ တွက်ထားပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ အကောင်းဆုံးအချိန်ကိစ္စေးပြီး ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် ကပ်ပတ်လောက်အလိုမှာ မော်စကိုက ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့အတွက်ရထားတဲ့ အခန်းကလည်း သိပ်မိကျလှပါတယ်။ ဒါဟာလည်း မာဂီရီကစွမ်းကြောင့်လို့ ဆိုရပါမယ်။ အဲဒီညက ရထားထွက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်

ပါလာတဲ့ခရီးသည်တွေထဲက ယောက်ျားတွေအားလုံးလိုလို ညဝတ်ဘောင်းဘီတွေ လဲကြပါတယ်။ မိန်းမတွေကလည်း အိမ်မှာဝတ်နေကျ အဝတ်အစားမျိုးတွေကို လဲပတ်ကြပြီး ဖဲရိုက်တဲ့လူတွေကရိုက်၊ ဝိုင်းအရက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ဝကြီး သောက်တဲ့လူတွေကသောက်နဲ့ နှစ်နေနဲ့နှစ်ညလုံးလုံး ရထားပေါ်မှာ တစ်ပျော် ဘစ်ပါးကြီး အချိန်ဖြုန်းလာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရထားတွဲပေါ် တက်လိုက် ဟက်လိုက်ချင်း ရထားတစ်ဝင်းလုံးဟာ ပြောင်လက်တောက်ပပြီး အစက်ကလေး တစ်ဝက်၊ ဖုန်မှုန့်ကလေးတစ်မှုန့်မှ မမြင်မတွေ့ရပါဘူး။ အိပ်ခန်းတွဲတွေထဲမှာ ဆိုရင်လည်း ခေါင်းအုံးအသစ်တွေ၊ ခေါင်းအုံးစွပ်အသစ်တွေနဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေ ကလည်း အားလုံး အသစ်တွေချည်း ခင်းထားတာတွေ့ရပါတယ်။ ဖောင်တွေဆို ရင်လည်း အိပ်ရာခင်းနဲ့လိုက်ထေခင် အကျအနာ ချပေးထားပါတယ်။ လုပ်ထားပုံ ကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ရှင်သဘောကျ သုံးဖို့ပါပဲ။

ကျွန်မတို့ ဘာကူမြို့ကိုရောက်တော့ လေတယူးဟူးနဲ့ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးစ ပြုနေပါပြီ။ ကျွန်မတို့ကို နိုင်ငံကကာ ခရီးသွားလာရေးအဖွဲ့က ဘယ်သူမှ လာကြိုတာ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါနဲ့ကျွန်မတို့လည်း ကျွန်မတို့ဘာသာ ရထားပေါ်က ပစ္စည်းတွေချပြီး ပစ်လှယ်ဆိပ်ကမ်းက ဖော်တယ်တစ်ခုကို ဖြစ်သလိုလာခဲ့ကြ ပါတယ်။ အဲဒီဖော်တယ်ရောက်တော့ လေမုန်တိုင်းကျပြီး ရာသီဥတုက အဆိုးဆုံး အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပါပြီ။ ဒို့ထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာက ကျွန်မတို့ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဟိုတယ်က စားသောက်ခန်းဟာ လုံးဝပိတ်နေပါပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဆိုးဆုံး ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနဲ့ ထော်တော်ကြီးကြီးစားတော့မှ ကျွန်မတို့ တည်းတဲ့အခန်းကို စားစရာ လာဖို့ပါတော့တယ်။ အဲဒီ ခရစ္စမတ်ကတော့ တကယ်စိတ်ညစ်ရပါတယ်။

ကျွန်မ အဲဒီအချိန်က ရုရှားကိုရောက်တာ သုံးလပ်ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကူမြို့မှာနေခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်အတွင်းမှာပဲ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ တကယ့်ခံစားနေရတဲ့ ဖိတ်ဝေဒနာကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။ အပေါ်ယံ သူ့ဘဝရဲ့ ပြောဆိုနေထိုင်လှုပ်ရှားမှုတွေအောက်မှာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေ ရတယ်ဆိုတာ တစ်စေ့တစ်စောင်း သိခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ ဆိုဗီယက်လူနေမှုစနစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဝေဖန်တဲ့စကားမျိုး တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မကိုလည်း ခေါင်းကိုက်လက်ထပ်တုန်းက မင်းစိတ်ထဲမှာ လဲဝေဖန်လင်ပသားတဲ့ အခြေအနေ မျိုးကို ရောက်အောင် ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိပြီလို့ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆင်ပြေအောင်လှစ်ဖို့လိုတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးခဲ့ဖူး မတူပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မအနေနဲ့လည်း သူ့ဘာကြောင့် ကျွန်မကို

အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောဘဲ နေရသလဲလို့ ဘယ်တော့မှ မမေးခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ သို့သိုသိပ်သိပ်နဲ့ စည်းကမ်းရှိရှိနေတဲ့ကြားထဲက ကျွန်မဟာ သူ့ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်ဆိုတာ တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် အရက်တွေသောက်နေတာဟာ ဒီလို စိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝကို မေပျောက်သွားအောင် လုပ်နေတာဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘေရွတ်မြို့မှာနေကြတုန်းက ဘာကြောင့်မှန်းမသိရဘဲ မကြာခဏ သူ့စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာတွေကို ကျွန်မတွေ့ဖူးကြုံဖူးခဲ့ပါတယ်။ အခု ရုရှားပြည်ရောက် တော့လည်း သူ့မှာ ဒီရောဂါဝေဒနာဟာ လုံးဝပျောက်သွားဟန် မတူသေးပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ရာသီဥတုဟာ တော်တော်လေ ကောင်းသွားပါတယ်။ လေမှန်တိုင်းမရှိတော့ဘဲ ကြည့်ကြည့်လင်လင်သာသာယာယာ ဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်မတို့ဟာ မြို့ထဲကို အနံ့လျှောက်လည်ကြပါတယ်။

ဘာကူမြို့ကမပြန်ခင် မြို့ရဲ့တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းက သွားကြည့်ဖို့ ကျွန်မစိတ်ကူးမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်အ နိုင်ငံတကာ ခရီးသွားလာရေးအဖွဲ့က ကားတစ်စီးလွှတ်ပေးမယ်လို့ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုသွားဖို့လား၊ အားလုံးစီစဉ်ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ အဲဒီ ပင်လယ် ဆိပ်ကမ်းကို သွားလို့မဖြစ်တော့ဘူးလို့ သူတို့က ဖုန်းဆက်ပြောပါတယ်။ အဲဒီလို သွားကြည့်မယ်ဆိုရင် အထူးခွင့်ပြုချက်လက်မှတ်ပါမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အကြီးအကျယ်စိတ်ညစ်ပြီး ကျွန်မတို့တည်းခိုတဲ့ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ဝေါပွဲပွဲနဲ့ ဖစ်လ်ဘီကို ပြောပစ်လိုက်ပါတယ်။ 'အဲဒီလို သွားခွင့်လက်မှတ်တောင်းရမယ်ဆိုတာ အစက ဘာလို့မပြောတာလဲ၊ ဘာဝ သူတို့က သူတို့ရဲ့ရေနံတွင်းတွေ ဘယ်နှုတ်တွင်းရှိတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မကကြည့်ပြီး မှတ်ထားလိမ့်မယ်များ ထင်နေကြလို့လား၊ ဆိုပြီး ဒေါသနဲ့ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီလိုဒေါပွဲမိတာလည်း ခပ်ကျောင်းကောင်းပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ အဲဒီလို ပြောလိုက်တာနဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ အောက်ထပ်ဆင်းသွားပြီး ဟော်တယ်မန်နေဂျာ စကားပြောပါတယ်။ နောက် ဘယ်နေရာကနေပြီး ဘယ်အရာရှိက ဘယ်လိုအာဏာ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်မသိဘူး။ ၁၅ မိနစ်လောက်နေတော့ ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့် ပြုလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ဆိမ်ကမ်းတစ်လျှောက် ကားတစ်စီးနဲ့ ထွက်လာ ခဲ့ကြပါတယ်။

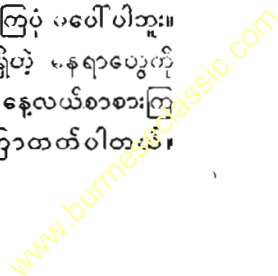
ပင်လယ်ထဲထိုးထွက်နေတဲ့ ကားလမ်းအတိုင်း မရေမတွက်နိုင်တဲ့ ကရိန် မျှော်စင်ကြီးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်လာခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ အပြင်လူတွေလာခွင့်မရှိတဲ့ ရေနံတွင်းတွေရှိတဲ့ ပင်လယ် ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်လာကြပါတယ်။ အဲဒီက တစ်ဆင့်တက်ပြီး သုံးလေးမိုင်လောက်

မောင်းလာခဲ့ကြလို့ တစ်နေရာရောက်တော့မှ ရုရှားတွေအနေနဲ့ စောစောက ကျွန်မတို့ကို ဒီနေရာ ဘာကြောင့် သွားခွင့်မပြုသလဲဆိုတာ ကျွန်မရိပ်မိပါ တော့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီနေရာမှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ရေဒါ တသံဖမ်းစက်ကရိယာကြီးတစ်ခုဟာ တောင်တွေကြားထဲကနေ ပါရှားပင်လယ်ကွေ့ ဘက်ဆီကို ထိုးထွက်နေတာ တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။ ခဏနေတော့ ကျွန်မတို့ကို လိုက်ပို့တဲ့ ဒရိုင်ဘာက 'ကြည့်ပြီး အားရရင်လည်း ပြန်ကြရအောင်'လို့ စိုးရိမ်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ပြောလာတာနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ ဘာကူမြို့ကတစ်ဆင့် ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်က ရှေးဟောင်း မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ တီဘလစ်စီမြို့ကို မီးရထားနဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ ရောက်တော့ ကျွန်မတို့ဟာ ဘာကူမြို့မှာတုန်းကနဲ့မတူဘဲ သာသာယာယာနဲ့ အပြောင်းအလဲဖြစ် သွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဂျော်ဂျီယန်လူမျိုးတွေဟာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်ပြီး အစားအသောက်နဲ့ ဝိုင်အရက်ကိုလည်း သိပ်ကြိုက်ကြ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့တည်းတဲ့ ဟော်တယ်ကလည်း တော်တော်လေးခမ်းနားပြီး မဟော်တယ်ဘေးနားမှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လက်မက်ရည်ဆိုင်ကလေးတွေလည်း ရှိပါတယ်။

တီဘလစ်စီမြို့မှာ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးကတော့ အဲဒီပြည်နယ်က ဝီသုကာအတတ်ပညာတွေကို ကျကျနနမြထားတဲ့ ပြတိုက်ပါပဲ။ ဒါလောက် ပုံစံ ကောင်းကောင်း လက်ရာကောင်းကောင်းနဲ့ ပြထားတဲ့ပြတိုက်မျိုးကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။

တစ်ညနေတော့ ကျွန်မတို့ စားသောက်ဆိုင်သေးသေးလေး တစ်ဆိုင်မှာ ညစာဝင်စားကြပါတယ်။ ညစာစားနေတုန်း ကျွန်မတို့ဘေးနားက စစ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ယောက်ဟာ သီချင်းဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ မယ်ဒလင်လို တူရိယာတစ်ခုကို ဟိုးပေးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ သီချင်းဆိုသံနဲ့တီးသံကို နားထောင်ရင်း ဆူဆူညံည ဖြစ်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို ဆူညံနေကြတုန်း ဖြုန်းဆို စစ်ဗိုလ်ကလေး တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မတို့စားပွဲရှိရာကို ထုလာပြီး ကျွန်မတို့ဆီ ရှန်ပီနံတစ်ပုလင်းနဲ့ အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ ဧရာမချောကလက်ကြီးတစ်ခု လာပေးပါတယ်။ ပြုကိုတတွေဟာ ဒီဆိုင်ကလေးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းက ဟော်တော်လေးအဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဗိုလ်လောင်းကျောင်းသားကလေးတွေပါ။ အဲဒီက ကျွန်မတို့ ဘယ်လူဘယ်ဝါဆိုတာ သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားကြပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီလို မဟ်ရှတ်ယသု ယူဆူညံညရှိတဲ့ နေရာပွေ့ကို မဟော်တော်များများ ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဂျော်ဂျီယန်လူမျိုးတွေ နေလယ်စားစားကြ ပြာကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ညနေခြောက်နာရီအထိ ကြာတတ်ပါတယ်။

၉၈

အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့ စားပွဲတိုင်းစားပွဲတိုင်းရဲ့ ခြေရင်းကြမ်းပေါ်မှာ ပုလင်းတွေ တစ်ပုံကြီးတွေ ရတော့တာပါပဲ။

တစ်ခါကလည်း ညနေဘက်မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီး ညစာစားဖို့ အစားအသောက်စာရင်းစာရွက်ကို ကြည့်နေတုန်း ကျွန်မတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ဆူညံနေတဲ့စားပွဲဆီက စုန်းခနဲကြောက်စရာအသံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရပါတယ်။ နောက်မှသိရတာက အဲဒီစားပွဲမှာ စားသောက်နေကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားများကြရင်းနဲ့ တစ်ယောက်က သစ်သီးတွေထည့်ထားတဲ့ မြေလှေ့ကြီးကို ကြမ်းပေါ်ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်တာကို တံစီတုန်းက လှေ့အကျိုးအပြဲတွေဟာ ကံကောင်းလို့ ကျွန်မကိုမှန်တော့မလို့ သိသိကလေး လွဲသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဆိုင်မန်နေဂျာက ကျွန်မတို့ကို လာတောင်းပန်ရှာပါတယ်။

အဲဒီလို တီဘလစ်စီမြို့မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးသွားလာလည်ပတ်ရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့မှာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ် လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မ မှတ်မိပါသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်က ဖစ်လ်ဘီဟာ စပိုင်ဘဝနဲ့ ဘေရွတ်မြို့မှာ နောက်ဆုံးနေခဲ့တဲ့ရက်တွေတုန်းက ရေချိုးခန်းထဲမှာ အချက်မပြု လဲခဲ့တာ ပြေးပြီးသတိရမိပါသေးတယ်။

ဖစ်လ်ဘီရဲ့ မွေးနေ့မှာ ရုရှားပြည်မြေပုံတစ်ခုကို မွေးနေ့လက်ဆောင် အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမြေပုံဟာ မကြာခင်ကမှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့ မြေပုံဖြစ်ပြီး ရုရှားပြည်နဲ့ပတ်သက်လို့ တုံ့ကြွစရာကောင်းလောက်အောင် အသေးစိတ် ဖော်ပြထားတဲ့ မြေပုံပါပဲ။ ကျွန်မပေးတဲ့ တံစီမြေပုံကို ဖစ်လ်ဘီကလည်း အမြတ်တနိုး သိမ်းထားပါတယ်။ သူဟာ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်သွားရင် တံစီမြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးမြေပုံကို ရှာဝယ်တတ်ပြီး မြို့ထဲကိုလည်း ခြေကျင်လျှောက် နိုင်သမျှ အနှံ့လျှောက်ပြီးကြည့်တတ်တဲ့ဝါသနာ ရှိပါတယ်။

ကျွန်မတို့ မော်စကိုကို မီးရှုထားနဲ့ပဲပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြန်မှာတော့ ကျွန်မတို့ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မရှိတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့စီးတဲ့တွဲထဲမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကလေးပေါက် စကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ပါလာလို့ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက 'ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ အတွက် သပ်သပ် အခန်းမရတယ်'လို့ ဖစ်လ်ဘီကိုမေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုမေးလိုက် ပိတာနဲ့ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မနဲ့ရတဲ့အချိန်ကစပြီး ဝိမနအထိ တစ်ပါးစု ဖိတ်မဆိုးဖူးဘဲနဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ်ကျွန်မကိုဖိတ်ဆီးပြီး အဲဒီညက ရထားတွဲထဲမှာမအိပ်ဘဲ အပြန်စီကြိုမှာ ထွက်အိပ်ခဲ့ပါတယ်။ အခန်းထဲက သူ့အိပ်ရာကိုတော့ ကလေးအမေက

ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အဲဒီညက မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရပါဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ဟာ စိတ်ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ မော်စကို ပြန်ရောက်ခဲ့ကြတာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့

သူ့စိတ်ထဲက ဘယ်လောက်ပဲသဘောကျကျ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဒီဆောင်းတွင်းရဲ့ အစားအစာကို မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူဟာ မကြာခင် နဖူးနိုးယားဆီတဲ့ အဆုပ်အစားမိတဲ့ရောဂါ ပြန်ပေါ်လာတာပါပဲ။ ဒီရောဂါဟာ ဘေရွတ်မြို့မှာ နေတုန်းကလည်း နှစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖူးပါတယ်။ သူဒီလို အစားမိတဲ့ရောဂါ ဖြစ်လာ ပြန်တော့လည်း ဆာဂီဟာ အကြီးအကျယ်စိတ်ပူပြီး ဖစ်လ်ဘီကို ဝိတာမင်ထိုးဆေး တွေထိုးဖို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်နဲ့ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို နေ့တိုင်းလွှတ်ပေး ပြန်တော့တာပါပဲ။

ဖစ်လ်ဘီဟာ အဲဒီဆောင်းတွင်းတုန်းက ငြိမ်ချမ်းရေးစကားတွေ တော်တော်များများ ပြောပါတယ်။ ရုရှားတွေဟာ ငုံးတွေလုပ်ဖို့ထက် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတဲ့အကြောင်း၊ တကယ်လို့သာ ဒီအခြေအနေကို အနောက်နိုင်ငံ တွေက အမှန်အတိုင်း သဘောပေါက်နားလည်ကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့သားသမီး တွေဟာ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာနဲ့ နေနိုင်ကြမယ်အကြောင်း စတဲ့စကား မျိုးတွေကို အဆက်မပြတ်နဲ့ တတွတ်တွတ်ပြောခဲ့ပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဖစ်လ်ဘီနဲ့သူမိတ်ဆွေ ရုရှားတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ 'လက်ချာ'ပေးတာတို့ 'ဦးနှောက်ဆေး'တာတို့ တစ်ခါမှ မလုပ်ကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ သဘောတရားအယူအဆတွေကိုလည်း ကျွန်ုပ်မရဲ့လည်ချောင်းထဲ လောင်းမထည့်ခဲ့ ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဖစ်လ်ဘီဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆ သဘောထားကို ပြောတာကလွဲလို့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ပြောကြတဲ့စကားတွေဟာ ပျော်စရာရွှင်စရာ ကြည်နူးစရာတွေပါပဲ။ ဟိုတုန်းက ဘေရွတ်မြို့မှာ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့တုန်း ကလို စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။

ဒါပေမယ့်ရှင် . . . တဖြည်းဖြည်း ရက်တွေ လတွေ ညောင်းလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ခြားနေတဲ့ အတားအဆီးကြီးဟာ ပိုပိုပြီး ကြီးမားလာ သလို ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အရင်က တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ထားခဲ့ကြတဲ့ လုံးဝဥသံ ယုံကြည်မှုမျိုးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပြန်မရ နိုင်ကြတော့ဘူးဆိုတာ တစ်စတစ်စနဲ့ ကျွန်ုပ်မရိပ်မိလာပါတယ်။

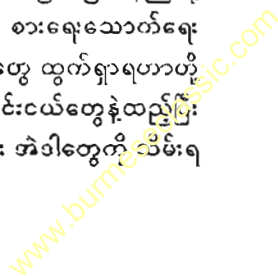
ဒီကြားထဲမှာ အင်မတန်ဆိုးဝါးကြမ်းတမ်းလှတဲ့ ရာသီဥတုနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် သပ္ပာယ်မဖြစ်တဲ့ ရုရှားပြည်ကြီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတွေကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လင်မယားဟာ အရင်ကလို တရင်းတနှီးနဲ့ စကားတပြောပြောနေကြလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နေ့ရှိုသရွေ့ နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေး . . . စွဲတွေနဲ့ပဲ ဖျာများနေပြာရပါမယ်။ စားမရမှယောက်စရာတွေ ထွက်ရှာရဟာဟို ပျာလို့ရပြန်တော့လည်း အဲဒီပစ္စည်းတွေကို တောင်းကြီးတောင်းငယ်တွေနဲ့ထည့်ပြီး အိမ်အရောက်သယ်လာရတာတို့၊ အိမ်ရောက်ပြန်တော့လည်း အဲဒါတွေကို သိမ်းရ

ဒုက္ခအပုံပုံ ဆောင်းတွင်းမှာကြုံ

သူတို့စုံတွဲကတော့ မော်စကိုမှာ အပျော်ဆုံး စုံတွဲပါပဲလို့ မယ်လင်ဒါ မက္ကလင်းက ကျွန်မနဲ့ ဖစ်လ်ဘီတို့ကိုကြည့်ပြီး ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ နားလည်သလောက်ကတော့ သူ့ပါးစပ်က ခဏခဏထွက်လာတဲ့ ဒီစကားဟာ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျတဲ့ လေသံနဲ့ သူ့ယောက်ျား ဒေါ်နယ် မက္ကလင်းကို အခြောက်တိုက် ရန်လုပ်တဲ့သဘောကလွဲလို့ တခြားအဓိပ္ပါယ် မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့လည်း အဲဒီဆောင်းတွင်းတုန်းက ကျွန်မတို့လင်မယားကိုကြည့်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်က အဲသလို တိတိကျကျ ကောက်ချက်ချမယ်ဆိုရင် အမှားကြီး မှားတော့မပေါ့ရှင် . . .

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အရင် ကထက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိကြတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဘဝမှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။ မကြာခင်ကလေးက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ တင်းမာမှုတွေဟာ တော်တော်နဲ့ ပြေပျောက်စရာမရှိတဲ့အပြင် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သည်းခံခွင့်လွှတ်တဲ့ စိတ်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်မုန်းမသိ ပျောက်လာ နေပါပြီ။

ဒါထက် အဲဒီနှစ်က ရုရှားဆောင်းတွင်းဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းလောက်လောက် အေးအေးညှိုးညှိုးလှပါတယ်။ ဆိုက်ဘေးရီးယားကလွဲလို့ တခြားဟာနေရာမှာ ဒီမဟာမာရာယံဥတုအေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ဖစ်လ်ဘီကတော့ သူ့မိတ်ဆွေ ရုရှားတွေလိုပဲ ဒီဆောင်းတွင်းကို တော်တော်သဘောကျလှပါလား။ ဒါပေမယ့်

ဆည်းရ ချက်ရပြုတ်ရတာတို့ ဒါတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရတာပါပဲ။ ပြီးတော့ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်မှာ သုံးကြိမ်လေးကြိမ်လောက် မြေအောက်ရထားစီးပြီး ဗဟိုစာတိုက်ကြီးကို စာသွားယူရတာနဲ့ ဈေးဝယ်ရင် ဘယ်ဈေးမှာဝယ်တာဟာ အကောင်းဆုံးလဲဆိုတာ မေးရမြန်းရ စုံစမ်းရတာတို့နဲ့ပဲ အလုပ်များနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အငြင်းပွား စရာ အလေးအနက်စကားမျိုးတွေကို မီးခိုးမဆုံးမိုးမဆုံး မပြောမိအောင် ရှောင်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလို နေ့စဉ်ဗဟိုစာတိုက်စွဲကလေးတွေကို တမင်အချိန်ကုန်ခံပြီး လုပ်နေကြတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးဟာ အခြေခံကစပြီး ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ ဆိုတာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရိပ်မိနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ ကတော့ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုက ဘယ်လို စကိုင်ပြီး ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲ။ ဖြေရှင်းရဲတဲ့သတ္တိမျိုးလည်း ကျွန်မမှာမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မတို့လင်မယား အခုလို ဘေရွတ်မြို့ကနေပြီး မော်စကိုမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြတာဟာ လန်ဒန်ကနေ နယူးယောက်ကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြတာ မျိုးနဲ့ အတူတူပဲလို့ သဘောထားရင်လည်း အမှားကြီးမှားပါလိမ့်မယ်။ ဒါ့အပြင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ တော်တော်ကြာအောင် အချိန်ယူပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အလေးအနက်ဖြေရှင်းတာမျိုးတွေ မလုပ်ဘဲနဲ့ အရင်ကလို စခန်း သွားလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာလည်း သေချာနေပါတယ်။

ကျွန်မ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်မဟာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာဆိုတာမှ နားမလည်ခဲ့ပါဘူး။ ဂရုလည်းမစိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီဟာ ဒီဝါဒအပေါ်မှာ အရိုးစွဲအောင်ယုံကြည်ပြီး တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိနဲ့ လုပ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီထဲက ကျွန်မဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မမျှော်လင့်ရဲ့ မျှော်လင့်ရဲ့နဲ့ တစ်ဝက်တစ်ယှက် မျှော်လင့်ခဲ့မိတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မကို သူ့ဘေးနားမှာထားပြီး ကျွန်မပခုံးကိုဖက်ထားရင်းနဲ့ 'အချစ်ရယ်... ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ်ကွယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ကိုယ် ဒါတွေဒါတွေလုပ်ခဲ့ တာဟာ ကိုယ့်မှာ ဒီလိုဒီလို ယုံကြည်ချက်တွေရှိနေလို့ပါ။ ဒီယုံကြည်ချက်တွေ ဟာလည်း ကိုယ့်ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ကိုယ်ခံယူထားတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ လုပ်ခဲ့ရတာပါလို့' ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်စကားမျိုး ပြောစေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစကားမျိုးကို လုံးဝ မပြောဘူးရှင်။

သူ့အတွက်တော့ မော်စကိုမှာ နေရတဲ့ဘဝဟာ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြော စရာမရှိဘူး။ ဖြစ်သလို နေနေတာပဲ။ အို... ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်ရှင်၊ ရာသီဥတု ကအဝ ဘာမဆို မော်စကိုမှာ နေရတာ သူ့အတွက် 'အားလုံးကောင်းပါသည်'ပဲ။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့တော့ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီဧည့်သည်ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ ဧည့်ခန်းတံခါးမကြီးကို လုံးဝမဖွင့်ဖို့နဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေနားမှာလည်း မနေဖို့ နောက်ဆုံး ဧည့်သည်နဲ့စကားပြောနေတုန်း လုံးဝ အနှောက်အယှက် မပေး ပါနဲ့လို့ သူက ကျွန်မကို မှာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ အထိတ်တလန့်နဲ့ ပျာပျာသလဲဖြစ်နေတာ သိပ်ထင်ရှားနေပါတယ်။ အဲဒီနေ့က လာတဲ့ဧည့်သည်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလူဟာ သူတို့ရဲ့အထက်အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ဒီလူကို သူ့စိတ် ထဲက အင်မတန် လေးစားချီးကျူးမိတဲ့အကြောင်းလောက်သာ ပြောပြပါတယ်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မဘာသာ ဆက်စပ်ပြီးတွေးကြည့်ရသလောက် အဲဒီလူဟာ အဲလက်ဇင်ဒရာ ရှယ်လီပင် ဆိုတဲ့လူဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ (ရှယ်လီပင်ဟာ ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလက စပြီး ၁၉၆၂ ခုနှစ်အထိ ကေဂျီဘီ ဆိုတဲ့ ရုရှားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကြီးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပါပဲ။)

ဖစ်လ်ဘီဟာ အဲဒီလူအပေါ်မှာ ပါးစပ်က လေးစားလှပါတယ်လို့ပြောပြီး အမူအရာက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်နေပုံဟာ အချိုးအစားမမျှမတနဲ့ သဘာဝမကျဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲရှိသလောက်ပြောရရင် ဒီလိုဖြစ်နေတာဟာ သူ့အတွက် သိက္ခာကျတယ်လို့ လူဆည်း သူ့အပေါ်မှာ အထင်တောင်သေးမိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မအတွက် ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ထပ်ပြီး ဆိုးလာသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဝါနဲ့ပဲ အဲဒီဧည့်သည်လာတဲ့နေ့က ကျွန်မဟာ အပြင်ကို ဈေးဝယ်ထွက်သွားပြီး မြေအောက်မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေ့ရတဲ့ ရုရှားစာနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ကြိုပြီးစားပြီးဖတ် ရင်း ကျွန်မစိတ်ကိုကျွန်မ သက်သာအောင် ထိန်းမနေလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့အိမ်ဖော် ဇီနာနေရာကို လူစားရဖို့အတွက် တစ်လ ကျော်လောက် စောင့်ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ကျွန်မတို့စားဖို့အတွက် များသော အားဖြင့် ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ချက်လှေ့ပြုတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်မတန် ကရိုကထများပြီး အချိန်လည်း သိပ်ကုန်ပါတယ်။ ပေါင်မုန့်အတွက် သီးသန့်ဆိုင် ယွားရတာနဲ့ တစ်ခါ နို့နဲ့ဒီနီချင်ဝယ်ဖို့ တခြားဆိုင်တစ်ဆိုင်သွားရ နောက်ပြီးတော့ ဝင်းလီးဟင်းရွက်ကွေဈေးဝယ်ပြေးဝယ်ရနဲ့ အလုပ်များသလောက် သိပ်ပင်ပန်း ပါတယ်။

ဈေးဝယ်တဲ့နေရာမှာ ဦးနှောက်ခြောက်စရာအကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို အလေးချိန် ဂရမ်နဲ့ယူမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကီလိုနဲ့ယူမှာလား

ဆိုတာ တွက်တဲ့နေရာမှာပါပဲ။ အဲဒီလို ကိုယ့်ဘာသာတွက်ချက်ပြီးရင် ငွေလက်ခံတဲ့ နေရာမှာတန်းစီပြီး ကိုယ်ဘာပစ္စည်းလိုချင်တယ်ဆိုတာ ရှုရှားလို့ပြော၊ အဲသလို ပြောပြီး ကျသင့်တဲ့ငွေကိုထုတ်ပေး။ အဲဒီကမှတစ်ခါ ငွေရတဲ့ပြောစာစာရွက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး နောက်တစ်နေရာမှာ ပစ္စည်းထုတ်ဖို့ တန်းစီရပြန်တာပါပဲ။

ကျွန်မအနေနဲ့ အပြင်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ အဲဒီအချိန်အထိ ရှုရှားအကွာရာတွေကို မဖတ်တတ်သေးပဲ ဖြစ်နေပြီး စာရေးပုံရေးနည်း ပြောင်းလဲတာတွေလည်း ကျွန်မမဖတ်စိတ်မှာ မရှင်းသေးဘဲ ရှုပ်ထွေးနေပါသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လမ်းနာမည်တွေနဲ့ မြေအောက်မီးရထားဘူတာရုံတွေရဲ့ နာမည်တွေမှတ်ရတာလည်း တော်တော်လေး ခက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မအတွက် အမြဲတမ်း 'လမ်းပြ' တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သူ့အစားမိပြီး နမိုးနီးယားဖြစ်နေတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်မဟာ တစ်ချို့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ပြီး ဝယ်ရတာမျိုး ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မဟာ နွားနို့ပုလင်းအလွတ်နှစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး နို့ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ နို့တစ်ပုလင်းသွားဝယ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ အဲဒီ နို့ရောင်းတဲ့ဌာနမှာ အရောင်းအမျိုးသမီးကိုသာ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ တွေ့ရပြီး နို့လည်းဝယ်လို့မရ၊ ကျွန်မပေးတဲ့ပိုက်ဆံလည်း ဘယ်သူမှ လက်မခံဘဲဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအရောင်းအမျိုးသမီးတွေအားလုံးက 'မသိဘူး၊ မရှိဘူး' ဆိုတဲ့ စကားလုံးပဲ တွင်တွင်ပြောနေကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခဏနေတော့ ဆိုင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ လူတွေအားလုံး ကျွန်မရိုရာကို တအံ့တဩနဲ့ ဝိုင်းအုံလာကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြဆိုကြ ခြေတန်လက်ဟန်ပြုကြတော့မှ ကျွန်မလည်း အဖြစ်မှန်ကို သိရပါတော့တယ်။ ဖြစ်ပုံကတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါပဲ။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အခု ကျွန်မအိမ်ကယူလာပြီး ပြန်သွင်းတဲ့ပုလင်းခွဲနှစ်ခုဟာ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ နို့တစ်ပုလင်းထက် တန်ဖိုးများနေလို့တဲ့ရှင်။ ကဲ... အမှန်ကလည်း မော်စတီမှာ ပုလင်းဈေးဟာ သိပ်ကြီးနေပြီး တစ်ချို့ဆိုင်တွေဆိုရင် တခြားဘာမှမရောင်းဘဲ ပုလင်းလွတ်တွေချည်း ပြန်ဝယ်တဲ့ဆိုင်တွေ အများကြီး တွေ့ရပါတယ်။

မော်စတီမြို့က ဈေးဆိုင်တွေနဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ မြင်ရတွေ့ရတဲ့ ပြင်ကွင်း ဘာ သိပ်ပြီးပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာ မကောင်းလှပါဘူး။ ရှုရှားလူမျိုးတွေနဲ့ အထူးသဖြင့် လေးလုံးခြောက်ဖက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ခန္ဓာကိုယ် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီး တွေ့ရတဲ့ ကျေးသိုင်းတွေမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ ရှုရှားလူမျိုးသမီးတွေနဲ့ လမ်းသန့်ပျဉ်းမရ လုပ်နေကြတဲ့ ရှုရှားအမျိုးသမီးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မရှိကြပါဘူး။ အမြဲတမ်း လူတွေပြည့်ကြပ်နေတဲ့ မြေအောက်မီးရထားတွေကိုလည်း အမျိုးသမီး

ကျွန်မချစ်အေး စပိုင် တွေပဲ လက်မှတ်ရောင်းကြ၊ စက်မောင်းကြပါတယ်။ အဲဒီ မြေအောက်မီးရထားတွေ ကတော့ ပြောင်လက်တောက်ပနေပြီး အကောင်းဆုံးနဲ့ အခန်းနာဆုံး မွမ်းမံပြင်ဆင် လားကြပါတယ်။ ကျွန်မ ဟိုအရင်က စီးသွားတဲ့ မြေအောက်မီးရထားတွေထက် အဖက်ဖက်က အစစအရာရာ သာပါတယ်။

လမ်းမကြီးတွေနဲ့ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေထဲမှာ တွေ့ရတဲ့လူအုပ်ကြီးဟာလည်း သူနဲ့သူနဲ့မူနဲ့မူနဲ့နဲ့ မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတောင်းစား ကိုတော့ လုံးဝ မမြင်ခဲ့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ရာသီဥတုနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ အဝတ်အထည် လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ဆင်ထားတာတွေ့ရပြီး အစားအစာနဲ့ အာဟာရ ချို့တဲ့တဲ့ လူရယ်လို့ မရှိသလောက်ပါဘဲ။ ကျွန်မ မြင်ရတွေ့ရသလောက်ဆိုရင် မော်စတီတစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ မြေအောက်မီးရထားပဲ စီးကြတာနဲ့ ဝါမှမဟုတ် လမ်းတွေပေါ်မှာလျှောက်ပြီး ပစ္စည်းဝယ်နေကြတာနဲ့ပဲ အချိန်ကို ပြုန်းနေကြတယ်လို့တောင် ထင်ရပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ သွားလာ နေကြတာချည်းပါပဲ။ ရိုးရိုးသားမန် လူ့ဗညိုကျေးမှုနဲ့ သိမ်မွေ့မှုမျိုးကို တွေ့ရတာ တော်တော်နည်းပါတယ်။ မြေအောက် မီးရထားပေါ်မှာ ကျွန်မကို နေရာဖယ်ပေးတဲ့ အခါမျိုးကို တွေ့ရကြရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးချိုလားတဲ့ သားသည်အမေ တွေကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး နေရာပေးကြတာကိုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားမိပါတယ်။

မော်စတီမှာ ရပ်ကွက်တိုင်း ရပ်ကွက်တိုင်း သူ့ဟာနဲ့သူ ရပ်ကွက်ဈေးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် မြို့လယ်မှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဗဟိုဈေးကြီးရယ်လို့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီဗဟိုဈေးကြီးမှာ ပစ္စည်းကတော့ မျိုးစုံပြီး ဘာမဆို လိုတာရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဈေးကို သွားဖို့နဲ့ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဝယ်ဖို့ဆိုတာက တယ်မလွယ် လှပါဘူး။ ဒါနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ ဈေးဝယ်ရင် ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ အနီးဆုံးရပ်ကွက်ဈေးမှာ တနင်္ဂနွေနေ့မနက်တိုင်း ဈေးဝယ်ရတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်း ကျွန်မ ရှုရှားမြို့ကိုရောက်တဲ့ ပထမဆုံး ဆောင်းရာသီ မှာပဲ ဂျုံရှားတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ဆိုင်တွေမှာ ဂျုံကို တစ်ခါတလေမှပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ပေါင်မုန့်ကိုလည်း တော်တော်လေး ကြပ်ကြပ် မက်မတ်နဲ့ ရာရှင်လုပ်ပြီးတော့ ရောင်းပါတယ်။ ခရုရှက်ရဲ့ တောရိုင်းမြေချဲ့ထွင်ရေး မှီကို သဘာဝမကျတဲ့ စီမံကိန်းကြီးဟာ အကောင်အထည်မပေါ်ဘဲ မျောနေပြီး ပါးပူ ခုနှစ် သီးနှံထွက်တာလည်း ကျဆင်း ပြီးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို အကျပ်အတည်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆာဂီဟာ ကျွန်မတို့ကို ပစ်ထားပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဆီကို လာတဲ့အခါတိုင်း ဂျုံမှုန့် တစ်ပေါင်စ နှစ်ပေါင်စ မကြာခဏ ယူလာ ကက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကြိတ်ခွဲထားတဲ့ ဂျုံစေ့တွေလည်း ယူလာတတ်ပါတယ်။

အဲဒီ ဂျုံစေ့ဟာ စွတ်ပြုတ်ထဲ ထည့်ချင်ထည့်၊ သူ့ချည်းပဲ ချက်စားချင်စား၊ စားလို့ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ ဆာဂီလို ထောက်လှမ်းရေးဌာနက အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဟာ အခုလို ဗဟိုရအသေးအဖွဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်များနေတာတော့ သိပ်မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအနေနဲ့တော့ သူ့အခုလို ဂရုတစိုက်နဲ့ ကျွန်မတို့ကို ကူညီစောင့်ရှောက် တာကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူးရှင်...။

ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် ကြာလာတော့ ကျွန်မတို့လည်း ဈေးဝယ် ရခြမ်းရတဲ့ အလုပ်ကို တော်တော်လေးငြိမ်းငြိမ်း စိတ်ပျက်လာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မတို့အတွက် ရုရှားမိတ်ဆွေတွေက ခေါ်ခေါ်လာတဲ့ အိမ်ဖော်လုပ်မယ့် အမျိုးသမီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး မေးရမြန်းရ 'အင်တာဗျူး' လုပ်ရတာ ကတော့ တော်တော်လေး ဖျော်စရာကောင်းပါတယ်။

ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကတော့ အခန်းလေးခန်းပါတဲ့ ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းကို ကြည့်ပြီး ကျယ်လွန်းတယ်၊ ကြီးလွန်း တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဒီလောက်ကြီး ကျယ်တဲ့အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမှာ သိပ်မသက်သာလှဘူးဆိုတဲ့သဘောနဲ့ အလုပ်လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မလည်း သူတို့နားလည်သဘောပေါက်အောင် တော်တော်လေး ကြိုးစားပြီးရှင်းပြပါသေးတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်အလုပ်တွေကို ကူညီပြီး လုပ်ကိုင်ပေးမယ့် အကြောင်း၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မယောက်ျား ဖစ်လ်ဘီဟာ အချက်အပြုတ်ဝါသနာပါတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စလုံး မီးဖိုချောင်မှာ ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး ချက်မယ်ပြုတ်မယ့်အကြောင်း သူတို့ကို ရှင်း ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရပါဘူး။

ဒီကြားထဲမှာ တချို့အိမ်ဖော်တွေပြောတဲ့စကားကို ကြားရတော့ ကျွန်မဖြူ လန့်တောင်သန့်မိပါတယ်။ သူတို့က နေ့တိုင်းဈေးသွားတဲ့အလုပ်နဲ့ အဝတ်လျှော် ရတဲ့အပြင် ကြမ်းပြင်နဲ့ ကြမ်းခင်းတွေကို အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သန့်ရှင်း ရလုပ်ရမယ်ဆိုတာ များလွန်းလို့ မလုပ်နိုင်ဘူးတဲ့ရှင်...။

တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်မတို့ ရုရှားမိတ်ဆွေတွေ အနေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အကြီးဆုံးအခက်အခဲက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်အဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အိမ်ဝင်တစ်ယောက်ကို ရအောင်ရှာရတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ အဲဒီအိမ်ဖော်အမျိုးသမီးဟာ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အတောအတွင်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရေငံ့နှုတ်ပိတ် နေရမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရုရှားစကား မဟောင်းကောင်းမပြောတတ်သေးတဲ့ နိုင်ငံခြားသားအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့စိတ်လည်း ရှိရမယ်ပေါ့ရှင်...။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒါတိုင်းလုပ် ရုရှားစကားပြန်တစ်ယောက်

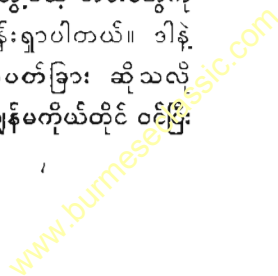
အကူအညီနဲ့ 'အင်တာဗျူး' လုပ်ပြီးတဲ့နောက် ချစ်ခင်စရာကောင်းတဲ့ ရုရှား အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ရဲ့တိုက်ခန်းကိုရော ကျွန်မတို့လင်မယား ကိုပါ သဘောကျပါတယ်ဆိုပြီး အိမ်ဖော်အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကို သူကသဘောကျသလို သူ့ကိုလည်း ကျွန်မတို့က သဘောကျတဲ့ အကြောင်း မှန်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မတို့က ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း သူ့ကို နိမ့်ပေါင်မုန့်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်တော့ သူကလည်း နောက်တစ်နေ့မနက် ဆက်ဆက်အလုပ်ဆင်းပါမယ်လို့ပြောပြီး ပြန်သွား ပါတယ်။

အဲဒီ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးရုရှားမကြီးဟာ အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ သူဟာ အစိုးရက လစဉ်ထောက်ပံ့တဲ့ ပင်စင်နဲ့ပဲ နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့က တစ်လကို ရှစ်ပဲလဲလို့ သုံးဆယ်ပေးပါတယ်။ ဒါဟာ တော်တော်လေးကောင်းတဲ့ လခလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မတို့သိရတာက အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ သမီးတစ်ယောက်ဟာ ရုရှားလေကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဌာနမှာ လေယာဉ် မောင်းတဲ့ 'ပိုင်းလော့' တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကိုသိရတဲ့အတွက် ဖစ်လ်ဘီ ကတော့ တော်တော်လေး ကျေနပ်သွားပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အခုလို သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးလေကြောင်းဌာနမှာ အမျိုးသမီးတွေကိုယ်တိုင် 'ပိုင်းလော့' အဖြစ်နဲ့ လေယာဉ်တွေကို မောင်းနေကြတာဟာ ဆိုပီယက်နိုင်ငံရဲ့ ထူးခြားပြောင်မြောက်တဲ့ တိုးတက်မှုတစ်ခုပဲလို့ သဘောထားဟန် တူပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေ ငါးပတ်ခြောက်ပတ်လောက်နေတော့ အင်နာဆိုတဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးဟာ ဆိုင်းမဆင်ဝဲမဆင်ဘဲ ဖြုန်းကန် အလုပ်ကထွက်ပါမယ်လို့ လုပ်ပါ ရောရှင်။ ဖြစ်ပုံက အင်နာဟာ မျက်စိမုန့်နေပြီး မျက်မှန်တပ်ဖို့ကျတော့လည်း မတတ်ချင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ဒီလို မျက်စိမုန့်နေတဲ့အတွက် ကြမ်းတိုက်တဲ့နေရာမှာ ငှက်မွေးတွေနဲ့ ငှက်စာတွေကို ပြောင်အောင် မလှဲမကျင်း နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလို့ အလုပ်ကထွက်မယ် လုပ်တာကို...။ (ကျွန်မတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ငှက်တိရိစ္ဆာန်တွေကို ချစ်တတ်ကြလို့ အိမ်မှာ ငှက်ကလေးတွေကို လျှောင်ချိုင်နဲ့ မွေးထားကြပါတယ်။)

တကယ်တော့ အင်နာဟာ နေ့စဉ်ဈေးသွားပြီး ဝယ်ရခြမ်းရတာတို့ အဝတ်တွေ လျှော်ရဖွဲ့ပုံရတာတို့၊ ကျွန်မတို့အတွက် ခံတွင်းတွေမယ့် ဟင်းတွေကို နှက်ရပြုတ်ရတာတို့ ဒါတွေနဲ့ပဲ တော်တော်လေး ပင်ပန်းရှာပါတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်တော့ ကျွန်မလည်း တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခြား နှစ်ပတ်ခြား ဆိုသလို ကြမ်းတိုက်တဲ့အလုပ်နဲ့ ကြမ်းခင်းတွေသန့်ရှင်းတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီး ကူညီညာ လုပ်ကိုင်ပေးပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဆီက သူ့အလုပ်ထွက်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ဆာဂိက သူ့ကို မေးကြည့်တော့ သူ့အိမ်ရှင်သခင်မဟာ အလုပ်တွေ သိပ်လုပ်လွန်းတယ်လို့ သူက ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဒီကိစ္စအတွက် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ပြီး နောက်ကို ဒီလိမ္မော်ပင်ပေါ်သို့ သူ့ကို တတိယပေးရပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မလည်း တာနင်နွေနေ့တွေမှာ အပေါ်သန့်ရှင်းရေးတွေလောက်ပဲ လုပ်ပါတော့တယ်။ အဲဒီကျမှပဲ သူနဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေသွားပါတယ်။

အင်နာဟာ ကျွန်မတို့ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်တဲ့ အစားအသောက်တွေကို တော်တော်ပဲ သဘောကျပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မလုပ်တဲ့ လိမ္မော်ရေခဲမုန့်ကို သူ့သိပ်ကြိုက်ပါတယ်။ အဲဒီရေခဲမုန့်လုပ်နည်းကလည်း ရိုးရိုးလေးပါ။ လိမ္မော်ရည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို မလိုင်အများကြီး ထည့်ပြီးလုပ်တဲ့ ရေခဲမုန့်ပါပဲ။ အင်နာဟာ အဲဒီ ကျွန်မလုပ်တဲ့ရေခဲမုန့်ကို စားရပြီဆိုမှဖြင့် ကျွန်မပါးနပ်ဖက်စလုံးကို အားရ ပါးရကြီး တအားဖိပြီး နမ်းတော့တာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်ခါတလေ သူ့အင်မတန် ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစာတစ်ခုခုကို ဖစ်လဲဘီကိုယ်တိုင် လုပ်တဲ့အခါမျိုးကျရင် 'က... ဒီမုန့်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် မီးဖိုထဲသွားပြီး ဖစ်လဲဘီကို နမ်းချေပါဦး'လို့ ကျွန်မက သူ့ကို နောက်ရပြောင်ရ ပါသေးတယ်။

ကျွန်မစောစောကပြောခဲ့တဲ့ အခက်အခဲ ခိုးလို့ခံလုကလေးတွေကလွဲလို့ ကျွန်မတို့ဟာ အခွင့်အရေးတွေ တော်တော်များများရပါတယ်။ မော်စကိုမှာ ရှိနေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသား သံတမန်အသိုက်အဝန်းနဲ့ အနောက်နိုင်ငံက သတင်းစာ ဆရာတွေနဲ့ လုံးဝ အဆက်ပြတ်နေတာကလွဲလို့ နိုင်ငံခြားသားတွေအတွက် ရသင့် ရထိုက်တဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေစားလုံး သုံးစွဲခဲစားခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ကျွန်မတို့နဲ့ မတွေ့ရတဲ့ နိုင်ငံခြားသား သံတမန်တွေနဲ့ သတင်းစာ ဆရာတွေဟာ မော်စကိုမြို့တော်ရဲ့ နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ ခြောက်နေရာ ခုနစ်နေရာ လောက် တကွတပြားစီရှိနေတဲ့ 'သံတမန် ရပ်ကွက်'လို့ခေါ်တဲ့ ရပ်ကွက်တွေမှာ နေကြရပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီ နိုင်ငံခြားသားရပ်ကွက်တစ်ခုနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ နေပါတယ်။ သူတို့ နေရထိုင်ရတဲ့ဘဝဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ လုံးဝ တခြားစီပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အင်မတန်အဖိုးတန်တယ်လို့ ဆိုရတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး တွေကလွဲ သူတို့ရသလို ကျွန်မတို့လည်း ရနေပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ နိုင်ငံခြား သံရုံးအဖွဲ့ပင်တွေသာ ဝယ်နိုင်ခွင့်ရှိကြတာပါ။ ရကုန်တိုက်ကြီးမှာ နိုင်ငံခြား ပစ္စည်း လိုချင်တာလို့ ဝယ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရုရှားမိတ်ဆွေတွေရဲ့ စီစဉ်ပေးချက်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ကြောင့် ကျွန်မတို့ဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းသင်္ကြန်ကြီးမှာလည်း

ကုန်ပစ္စည်း ဝယ်နိုင်ခွင့် ရထားပါတယ်။ အဲဒီ ကုန်ပစ္စည်းသင်္ကြန်ကြီးကတော့ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ဟားရော့ကုန်ပစ္စည်းသင်္ကြန်ကြီးထက်တောင် ကြီးပါသေးတယ်။ ခရစ်မလင်နန်းတော်ကနေ ရင်ပြင်နီကို ဖြတ်လိုက်ရင် အဲဒီဆိုင်ကြီးကို ရောက်တာ ပါပဲ။ အဲဒီဆိုင်ကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးကတော့ အဖက်ဖက်က လိုလေသေးမရှိအောင် အမျိုးအမည် စုံလင်လှတဲ့ စားကုန်သောက်ကုန် အရောင်း ဌာနကြီးပါပဲ။ မော်စကို တစ်မြို့လုံးမှာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ စားကုန်သောက်ကုန် မှန်သမျှ ဒီဌာနမှာ ရနိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရုရှားလက်မှုအနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အကြီးကျယ်ဆုံးနဲ့ အလှဆုံးပစ္စည်းတွေရောင်းတဲ့ ဌာနလည်း ရှိပါတယ်။

ကျွန်မနဲ့ဖစ်လဲဘီဟာ မယ်လင်ဒါမက္ကလင်းကိုယ်တိုင် လမ်းပြအဖြစ်နဲ့ လိုက်ပြတဲ့အတွက် မော်စကိုမြို့တော်ရဲ့ နေရာအနှံ့အပြားကို တော်တော်များများ လျှောက်ကြည့်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့လိုက်ပြတဲ့အတွက် ဂေါ်ကီလမ်းမကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုင်တွေကိုလည်း ရောက်ဖူးခဲ့ကြပါတယ်။ ဟိုရှေးတုန်းက နန်းတော် ဆောင်တွေအဖြစ်နဲ့ ထင်ရှားခဲ့ပြီး အခုတော့ အစိုးရရုံးတွေနဲ့ လူငယ်ကလပ်အသင်း တွေဖြစ်နေတဲ့ အဆောက်အဦတွေကိုလည်း အများကြီး ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တဲ့ ဆေးရောင်စုံတွေနဲ့ ကြက်သွန်ခဲကြီးတွေလို ဆောက်ထားတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ရှိတဲ့နေရာတွေကိုလည်း ကားနဲ့ တကူးတကန့် သွားကြည့်ခဲ့ ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့ဟာ အင်မတန်လှပကောင်းမွန်တဲ့ ပြတိုက်တွေ အပြောက်အမြားကို ခဏခဏရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကြည့်ရတာ အင်မတန်မျက်စိပသာဒရှိတဲ့ ခရစ်မလင်နန်းတော်ကြီးနဲ့ ဒုဒယ်ကြီးမားပြီး ဆေးရောင်ခြယ်ထားတဲ့ စိန့်ဘက်စီးလ်ဘုရားကျောင်းကလွဲရင် ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ မော်စကိုဟာ အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့လွန်းတယ်လို့ ထင်ရပြီး သာယာကြည်နူးမှု မရှိဘဲဖြစ်နေပါတယ်။ အခုထက်ထိ မပျက်မစီးဘဲ ကျန်နေတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတချို့နဲ့ တော်တော်များများ ပျောက်ကွယ်သွားကြတဲ့ ရှေးဟောင်း လက်ရာဖြစ်တဲ့ သစ်လုံးအိမ်တွေကလွဲလို့ မော်စကိုမြို့ကြီးဟာ ကြည့်ရတာ ညိုမှိုင်းမှိုင်း ညစ်ထိုင်းထိုင်းနဲ့ ဝိသုကာလက်ရာတွေကလည်း ထူးခြားမှု ပြောင်မြောက်မှု သိပ်မရှိလှပါဘူး။ အင်မတန်ရှည်လျားပြီး အလွန်အမင်းကျယ်လှတဲ့ လမ်းပကြီးတွေနဲ့ အကန့်လိုက်အကန့်လိုက် ခွဲထားတဲ့ မော်စကိုမြို့တော်ဟာ ပြားချပ်နေပြီး ပေါ်လှင်ကင်ရှားတဲ့ လက္ခဏာမရှိပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီထဲက ယူးသူးခြားခြားတွေ့ရတဲ့ ပြတိုက်တွေကို လိုက်ကောက်ကုန်းပေါ်မှာ စတာလင် ခေတ်က ဆောက်ခဲ့ပြီး ကောင်းကင်ကို ထိုးထွက်နေတဲ့ မော်စကိုတက္ကသိုလ်ကြီးနဲ့ အရပ်ရှည်တဲ့ အဆောက်အဦကြီးတွေ လို့ သူတို့ခေါ်လေ့ရှိကြတဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဌာန

အဆောက်အဦမျိုးတွေပဲ ရှိပါတယ်။

မော်စကိုမှာရှိတဲ့ တက္ကဆီအငှားကားတွေဟာ ပြင်သစ်လုပ် ရေးနေတဲ့ ဒေါမင်ကားပုံစံမျိုးနဲ့တူပြီး နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင် မီးရထားဘူတာရုံနဲ့ မြို့လယ်ခေါင်က ဟော်တယ်ကြီးတွေရှေ့မှာ အများကြီးတွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ညဘက်ဆိုရင်တော့ ကားတော်တော်ရှားသွားတတ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အင်မတန်အေးတဲ့ညတွေဆိုရင် တက္ကဆီကားတွေကို မတွေ့ရသလောက်ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ညဘက် ကျွန်မတို့ဟာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကလာနေတဲ့ မော်တော်ကားရဲ့ ရှေ့မှန်ညာဘက်ခေါင်းမှာ မီးစိမ်း အမှတ်အသားကလေးကို မြင်တာနဲ့ အဲဒီအငှားကားကို လက်ပြပြီး တားကြည့် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တားလို့မရတာဘဲ များပါတယ်။ 'အဲဒီဘက်ကို မသွားဘူး' ဆိုပြီး အပြတ်ပြောရင်း မောင်းပြေးတတ်ကြပါတယ်။

ဖော်လီဘီရဲ့ ရုရှားမိတ်ဆွေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေထဲမှာ ဆာဂီအပြင် ဗစ်တာနဲ့ အခြားတစ်ယောက် ရှိပါသေးတယ်။ ဗစ်တာဟာ ဆာဂီရဲ့လက်ထောက် အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အသက်ငယ်လွန်းပြီး ထက်ထက်မြက်မြက် သိပ်ရှိပုံ မရပါဘူး။ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ တတိယမိတ်ဆွေကတော့ ဂျာမန်စကားကို ကောင်းကောင်းကြီး ပြောတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူနာမည်ကိုတော့ ဝံ့ချွန်မ မသိခဲ့ ပါဘူး။

သူတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာတော့ တော်တော်လေး ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မော်စကိုမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ နေရထိုင်ရတာ အဖက်ဖက်က အဆင်ပြေအောင် ဘာမဆို ယူဖွဲ့ပေးသလောက် ကူညီတတ်ကြပါတယ်။ ဝိတ်နဲ့ အနုပညာဆောင်းပါးတွေပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေကိုလည်း ကျွန်မဖတ်ဖို့ အမြဲတမ်း ယူယူလာကြပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မကို ဘယ်ပြဇာတ်တွေ ကြည့်ချင်တယ်၊ ဘယ်ပဒေသာကပွဲမျိုးတွေ ကြည့်ချင်တယ် ဆိုတာလည်း မကြာခဏ မေးတတ်ကြ ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ခပ်စောစောပိုင်းကတည်းက သူတို့ဟာ ဖော်လီဘီအတွက် လန်ဒန်တိုင်းသတင်းစာနဲ့ ကျွန်မအတွက် နယူးယောက်ဟာရယ်ထရီဗြိန်း သတင်းစာတွေ ဖတ်ရအောင် စီစဉ်ပေးထားကြပါတယ်။ မက္ကလင်းတို့လင်မယား ကလည်း ကျွန်မတို့ဖတ်ရအောင် 'အော့ဘ်ဆားဗား' ဂျာနယ်ကို မကြာခဏ ပို့ပို့ပေး ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရုရှားစကားမတတ်လို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတာတို့ အင်မတန် အေးလွန်းလှတဲ့ ရာသီဥတုကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာတို့ ပြီးတော့ မရှောင်မလွဲသဘဲ ကျွန်မတို့ရဲ့ နေထိုင်သွားလာပုံစံတွေမှာ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ် မှုတွေ ရှိနေတာတို့၊ ဒီအခြေအနေတွေအားလုံးကြောင့် ကျွန်မဟာ မော်စကိုမှာ မပျော်ဘူးဆိုတာ ရုရှားတွေက ရိပ်မိကြပါတယ်။ အမှန်ကတော့ သူတို့အနေနဲ့

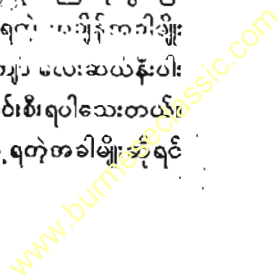
ဖော်လီဘီကို ပထမဦးစားပေးပြီး စဉ်းစားကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်မချမ်း သာဘဲ တကျီကျီလုပ်နေတာနဲ့အမျှ ဖော်လီဘီမှာ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ပြီး သူ့အလုပ်ကို ထိခိုက်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကျန်းမာရေးပါ ထိခိုက်လာနိုင်တယ် ဆိုတာ သိလာကြပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ကေဂျီဘီဆိုတဲ့ ရုရှားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ကြီးဟာ ကျွန်မကိုစွဲကို ဂရုတစိုက်နဲ့ စဉ်းစားလာရတော့တာပါပဲ။

တစ်မနက်တော့ ဖော်လီဘီရဲ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး ဖော်လီဘီနဲ့ သူ့ရုရှားမိတ်ဆွေတွေဟာ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မသိရသလောက် အဲဒီတံခါးပိတ်ဆွေးနွေးပွဲဟာ အဓိတအားဖြင့် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ဆောင်းရာသီကုန်ခါနီးကျတော့ ဖော်လီဘီနဲ့ကျွန်မဟာ မော်စကို တက္ကသိုလ်က အမျိုးသမီးပါမောက္ခတစ်ယောက်ဆီမှာ ရုရှားဘာသာစကားနဲ့ ရုရှားစာ သင်ကြပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးပါမောက္ခကိုယ်တိုင် ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းကို တစ်ပတ် သုံးကြိမ် အချိန်မှန်လာပြီး သင်ပေးပါတယ်။ တစ်ချိန် တစ်ချိန်ကို နှစ်နာရီလောက် ကြာအောင် သင်ပါတယ်။

ပထမတော့ ကျွန်မတို့လည်း တော်တော်ကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ သင်ကြာ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဖော်လီဘီအတွက် ရုရှားစာဟာ လွယ်ပေမယ့် ကျွန်မ အတွက်တော့ သင်လို့မရအောင်ဖြစ်ပြီး ပါရမီမရှိဘူးလို့ ဆိုရမလိုတောင် ဖြစ်နေတာ ပါပဲ။ ဒါနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ ဖော်လီဘီဟာ ကျွန်မထက်အများကြီး ရှေ့ရောက်သွားပြီး ကျွန်မမှာတော့ သင်ရင်းသင်ရင်းနဲ့ တစ်နေ့တခြား ပိုပြီး ဉာဏ်ထိုင်းလလို့ ဖြစ်လာ ပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် ဖော်လီဘီနဲ့အတူတွဲပြီး သင်ရတာကိုပဲ လန့်လာပါတယ်။ အဲဒီလိုလန့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျတာနဲ့ပဲ သင်တဲ့စာတွေကို ကောင်းကောင်းမလိုက် နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မဟာ ရုရှားစကား ရုရှားစာနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဖော်လီဘီကို အရင်ကထက် ပိုအားကိုးလာရပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်အားကိုးကိုးမယ်၊ ကိုယ်မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ချင်တဲ့လူတွေနဲ့ မိတ်ဖွဲ့လိုက်မယ်၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကလေးတွေ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်မှန်းချက်တွေဟာလည်း အလိုလိုပျောက်ပြီး ခန်းခြောက်သွားတာ ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ခါ စိတ်အားထက်ထက်သန်သန် ဖြစ်ရတဲ့အချိန် ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဝဟိုစာတိုက်ကြီးကိုသွားပြီး ဖော်လီဘီရဲ့ စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၅၀၉ က မေးကွသွားလူရပ်၊ ကျွန်မကားမျိုး အဲဒီစာတိုက်ကြီးကို မြေပောက်ရထားနဲ့ မနမသုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နဲ့ပါး မဟက်ကြာအောင် သွားရပါတယ်။ လမ်းမှာ ရထားတစ်ခါမြောက်ပဲ၊ ရပါသေးတယ်။ ဖော်လီဘီ စာသွားယူကြလို့ စာတိုက်ပုံးထဲမှာ ဘာစာမှ မတွေ့ရတဲ့အခါမျိုးဆိုရင်

နှစ်ယောက်သား အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ စာတိုက်သေတ္တာအမှတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကများ သိသွားရင် ကျွန်မတို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်မှာ ရုရှားတွေက တွေးပြီး စိုးရိမ်လာကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လိပ်စာနဲ့လာတဲ့ စာတွေမှန်သမျှ ကျွန်မတို့အိမ်နံနီးတဲ့ စာတိုက်ခွဲတစ်ခုကို ပို့ပေးဖို့ သူတို့စီစဉ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီအိမ်စာစဉ်ဟာ ပိုစိတ်ချရပြီး ကျွန်မတို့အတွက်လည်း ပိုပြီးသက်သာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီး အင်နာဟာ နေ့စဉ် ကျွန်မတို့တိုက်ကိုလာရင်းနဲ့ လမ်းမှာ စာတိုက်ဝင်ပြီး စာတွေယူခဲ့ရင် ပြီးသွားတာပါပဲ။

ဒါထက် ကျွန်မတို့ရဲ့ လုံခြုံရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မဖြင့် ဘာကိုဆိုလိုမှန်နဲ့ တော်တော်နဲ့ စဉ်းစားလို့မရခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လပေါင်းတော်တော်ကြာတော့မှ ကျွန်မတို့ကို ဘာကြောင့် ဒါလောက်ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ထားတယ်ဆိုတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိရပါတော့တယ်။ တကယ်ကတော့ ရုရှားတွေဟာ ရန်သူကို အလစ်မပေးတဲ့သဘောပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဘာကိုလန့်နေတယ်ဆိုတာ အစက ကျွန်မ မရိပ်မိခဲ့ပါဘူး။ နောက်တော့မှ ဖစ်လ်ဘီအရိပ်အမြွက်ပြောပြလို့ ကျွန်မသိရတာက ငြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ယောက်ကဖြစ်စေ ဒါမှမဟုတ် အမေရိကန် စီအိုင်အေ ကဖြစ်စေ မတော်တဆ ကျွန်မတို့ကို တွေ့သွားရင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားတာမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် အခုလို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ချုပ်ချယ်ထားရတာပါလို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မတို့ကို ဟိုဟိုဒီဒီ သွားတဲ့လာတဲ့နေရာမှ တော်တော်ကို ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ထားတာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ဟာ နိုင်ငံခြားသံတမန် အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့လည်း မတွေ့ရသလို နိုင်ငံခြားသတင်းစာဆရာတွေနဲ့လည်း တွေ့ခွင့် မရခဲ့ကြပါဘူး။ အနောက်နိုင်ငံက ဆိုဗီယက်နိုင်ငံဘက်ကို ခိုလှုံကူးပြောင်းလာကြတဲ့ လူတွေရဲ့ အရေအတွက်ဟာ ဘာမှ ပြောပလောက်အောင် မရှိပါဘူး။ အဲဒီစေ့အင်မတန်အရေအတွက်နည်းတဲ့ လူတွေကိုတောင်မှ ကျွန်မတို့ဟာ အတုန် တွေ့ခွင့် မရခဲ့ကြပါဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင် နောက်ယောင်ခံပြီး တစ်ဖက်လွှတ်ထားတဲ့လူတွေ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ဆီမှာ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ထင်ထင်ရှားရှားအလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေကလွဲလို့ ကျန်တဲ့လူတွေကို နည်းနည်းပါးပါးပဲ တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကျွန်မတို့လူတွေကို တစ်ခါတလေ အမှတ်မထင် ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်မြင်လိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီလူတွေက ကျကျနန တွေ့ ဆုံခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားမိပါတယ်။

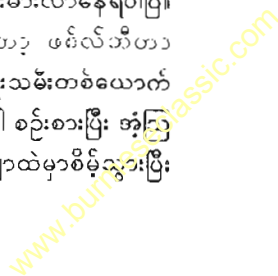
အဲဒီထဲက ကျွန်မတို့နဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးပြီး မော်စကိုမှာ ဘီဘီစီ(ငြိတိသျှ) အသံလွှင့်ဌာန)သတင်းထောက်လုပ်နေတဲ့ အီရစ်ဒီမော်နီကို တွေ့ချင်ပါတယ်။

ဆိုတော့ ရုရှားတွေက 'ဖြည်းဖြည်းနောက်မှပဲ တွေ့တာပေါ့'လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ အဲဒီနေရာမျိုးကျတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးဆက်သွယ်ရတဲ့ ဆာဂီကတောင်မှ စိတ်မချတဲ့သဘောမျိုး ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့နဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာတော့ အလိမ္မာဖက်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စကားလုံးတွေပဲ သုံးလေ့ရှိပါတယ်။ ဘယ်လောက်များလဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်တော့မှ သူ့အိမ်အလည်လာဖို့ မဖိတ်ပါဘူး။ သူ့မိန်းမနဲ့လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးနေ့ အခမ်းအနား သွားကြတုန်းကတော့ သူ့သမီးကလေးနဲ့ တစ်ခါ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒါလောက်ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ အင်မတန်ခြောက်ကပ်နေတဲ့ အထီးကျန်ဘဝကို ရောက်နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မအနေနဲ့ မယ်လင်ဒါမက္ကလင်းကို စိတ်ထဲက တယ်ပြီးသဘောမကျလှပေမယ့် သူနဲ့ပဲ အပေါင်းအသင်းလုပ်နေရတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ရုရှားစာကို နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်တတ်လာပေမယ့် ရုရှားစကားကိုတော့ အမြီးအမောက်တည့်အောင် မပြောတတ်သေးဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်အောင် လုပ်နေမယ် ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့စီမံကိန်းဟာလည်း အရာမရောက်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းလည်း မရှိဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ကျွန်မရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ဟိုအရင် ဘေရွတ်မြို့မှာ နေခဲ့ကြတုန်းကလို တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုနဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေပါပဲ။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဖျောက်ဖျက်လို့မရအောင် စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်နေတဲ့ အချက်ကတော့ ကျွန်မလက်ထပ်ခဲ့တဲ့လူဟာ လက်မထပ်ခင်တုန်းက ကျွန်မထင်ထားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ရိပ်မိလာတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကျွန်မဟာ အရင်တုန်းက တစ်လျှောက်လုံး အလှည့်စားခံခဲ့ရတယ်၊ အလိမ်ခံခဲ့ရတယ်။ ရှေ့လျှောက်လည်း ကျွန်မအပေါ်မှာ သူ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိတော့ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်မကောင်းကောင်းကြီး သိနေရပါပြီ။

တကယ်တော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မကို မော်စကိုလိုက်လာခဲ့ဖို့ ခေါ်တာဟာ ကလောသုံးဆယ်နိုင်လွန်းလှတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အခုတော့ သူနဲ့ကျွန်မတို့ရဲ့ ကြားမှာ ကာရံထားတဲ့ အုတ်တံကိုင်းဟာ တစ်နေ့တခြား ပိုပြီးကြီးမားလာနေရပါပြီ။ ကျွန်မဆုံးကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း သေဆုံးတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ပူအထက်ဆရာကြီးတွေရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့လေသလားလို့တောင် တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားပြီး အံ့ဩမိပါတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မ ကျောထဲမှာစိမ့်သွားပြီး

ကျွန်မကို ကျွန်မ အထိတ်တလန့် ဖြစ်အောင် အမြဲတစေ တစ်ခွေခြောက်သလို ဒီစိတ်က လိုက်ပြီးခြောက်နေပါတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ အသလိုစိတ်နဲ့ ပူပန်သောကတွေ ပြည့်ကြပ်နေတဲ့အချိန် မှာပဲ ဖစ်လ်ဘီတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဘဝသူ့ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ပြီး အခြေကျကျ ဖြစ်နေတာကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး တွေ့နေရပါတယ်။ ကျွန်မဖြင့် သူ့ရဲ့စည်းကမ်းသေဝပ်မှုကို အံ့ဩလို့မဆုံးပါဘူးရှင်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အရင်က လုံးဝစိတ်ကူးမထည့်ခဲ့တဲ့ ဘဝမျိုးမှာ အိန္ဒြေရရနဲ့ ဟန်မပျက်အောင် လက်ခံပြီး နေသွားနိုင်တာကို အံ့ဩလို့ မဆုံးပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ အလုပ်အကိုင်မပျက်၊ ရှုရှားစာလည်း အသင် မပျက်ပါပဲ။ မနက်ပိုင်းမှာ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးနဲ့ တစ်ချောက်ချောက်တစ်ချက်ချက် ရိုက်နေပြီး ညနေပိုင်းကျတော့ ကျွန်မနဲ့အတူ ပဒေသာကပွဲတို့၊ ဘဲလေးကပွဲတို့ကို သွားနေတာပါပဲ။ ဒီကြားထဲက အပန်းဖြေတဲ့အနေနဲ့ စာဖတ်တာတို့ ထမင်းဟင်း ဝင်ချက်တာတို့ ကိုလည်း လုပ်မိအောင် လုပ်လိုက်ပါသေးတယ်။

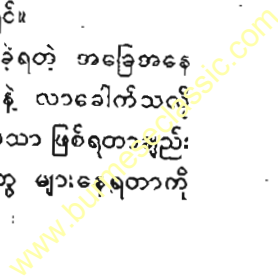
တကယ်ပါပဲ။ သူကတော့ ဆိုဗီယက်စနစ်ရဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံထဲကို အချိန် ကောင်းကောင်းနဲ့ ဝင်သွားသလောက် ကျွန်မမှာတော့ သူ့နဲ့ တခြားစီဖြစ်နေ တာပေါ့ရှင်...။

မလွဲသာ ဇွဲဇွဲရသော်လည်း

ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံး တွေ့ရကြုံရတဲ့ ရှုရှားဆောင်းရာသီကို အဲဒီလို မသတ်မသာနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ လွန်မြောက်လာခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မဟာ အဲဒီအချိန် အထိ ကျွန်မကိုကျွန်မ မော်စကိုမှာ အမြဲနေတဲ့လူတစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင် သေးဘဲ ဧည့်သည်တစ်ယောက်လိုပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ဘဝတူ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေကရှေး ရှုရှားတွေကိုယ်တိုင်ကပါ ကျွန်မကို ခုထက်ထိ အမေရိကန် လူမျိုးတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားနေကြပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံသား တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ယူဖို့တို့ နောက်ပြီးတော့ ဖစ်လ်ဘီလုပ်ခဲ့သလို ကျွန်မ လည်းပဲ အနောက်နိုင်ငံတွေနဲ့ လုံးဝအဆက်ဖြတ်ဖို့တို့ ဆိုတာတွေဟာ တာမှ ပြဿနာ မပေါ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် တဲဒီအခြေခံတွေကိုကျော်ပြီး ကျွန်မအနေနဲ့ စဉ်းစားစရာ ပြဿနာနှစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်။ တစ်ခုကတော့ ကျွန်မဟာ အခုလာမယ့်နေ့ရာသီမှာ ကျွန်မသမီးကလေးကို တွေ့ဖြစ်အောင်လာတွေ့ပါမယ်လို့ ကတိပေးထားတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ လာမယ့်အောက်တိုဘာလ ကျရင် သက်တမ်းကုန်ပါတော့မယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မဟာ မော်စကိုမှာရှိတဲ့ အမေရိကန်သံရုံးမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အသစ်လဲလို့ ဖြစ်နိုင်မယ်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ပြဿနာပါပဲ။ အဲဒါ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲပေါ့ရှင်။

အရင်က ကျွန်မဟာပတ်စ်လျှောက်လုံး နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်တွေဟာ ကျွန်မရဲ့ဦးနှောက်ကို တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လာခေါက်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင် ကျွန်မဟာ နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်ရတာမျိုး ဝါပဲ။ အဲသလို ၁၉၆၀၁၈၀၁ မရေမရာနဲ့ သောကဗျာပါဒတွေ များနေတာကို

အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်မမှာရှိတဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ရဲ့ အတိုင်းအတာဟာ ဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ တိုင်းထွာကြည့်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပြင်းပြလာပါတယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ရုရှားပြည်က ပြန်ထွက်လာနိုင်ခွင့် ရှိမရှိဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တဲ့ သဘောပေါ်ရှင်။ တနည်းပြောရရင် ကျွန်မစိတ်နဲ့ကျွန်မကိုယ် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါတဲ့ အဖြစ်မျိုး ပြန်ရအောင် လုပ်ကြည့်ချင်တဲ့သဘောပါပဲ။

ဖစ်လ်ဘီဟာ အစပထမတည်းက ကျွန်မလာချင်တဲ့အချိန်လာနိုင်ပြီး ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်နိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရှိရာ ရုရှားပြည်ကို ကျွန်မလိုက်ခဲ့ တာဟာ ဒီနားလည်မှုနဲ့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ဒါကို တကယ်ပဲ ယုံကြည်ခဲ့ သလား? ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ သူကလည်း သူ့ပါးစပ်ကပြောတာပဲရှိပြီ။ ဘာမှ အာမခံချက်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒီစကားကို လက်ခံခဲ့တာပါပဲ။ အခုတော့ သူ့စကားနဲ့သူ့ကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်ရတော့မှာပါပဲ။

တကယ်တော့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ကျွန်မ တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ရမယ့်လူ နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ သူတို့တတွေကတော့ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ကျွန်မသမီး ပါပဲ။ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ဟာ အင်မတန်သေးငယ်တဲ့ အိမ်ထောင်စုကလေးပါ။ ကျွန်မမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးလည်း ဆုံးသွားခဲ့ကြပါပြီ။ နီးစပ်တဲ့ဆွေမျိုးရင်းခြာဆိုလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ သားသမီးတွေကို အင်မတန်ပဲ ချစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘေရွတ်မြို့မှာ ကျွန်မတို့နဲ့လာနေခဲ့ကြတဲ့ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ပိုပြီးသယောဇော် ဖြစ်မိပါတယ်။

အခုဆိုရင် ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ အရင်ကလို တစ်ပူးတွဲတွဲလုပ်ဖို့ ခက်လာတာနဲ့အမျှ ကျွန်မသမီးကလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေဟာ တစ်နေ့တခြား ပိုပိုပြီး များလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မသမီးကလေးဟာ အခု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မှာပဲ ပညာသင်နေပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသမီးကလေးဟာ လာမယ့် ဂွမ်လ် ၃၀ ရက်နေ့ကျရင် နယူးယောက်မြို့မှာ တွေ့ကြဆုံကြမယ်လို့ ကတိပေးထားကြ ပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ရက်တွေပြောင်းလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒီကတိ အတိုင်းလိုက်နာဖို့ထက် တခြား ဘာမှအရေးမကြီးဘူးလို့ပဲ ယုံကြည်လာပါတယ်။ ကျွန်မသမီးကလေးကလည်း ကျွန်မလာမယ့်ရက်ကို လက်ချိုးပြီး စောင့်နေရာမှာ သေချာမိတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုစဉ်းစားမိတာက ကျွန်မမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားခွင့်လာခွင့် ရှိတယ်မရှိဘူးဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်ရင် ဒီအချိန်ဟာ စမ်းသပ်လို့အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲလို့ ယူဆမိပါတယ်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်မဟာ အမေရိကန်အစိုးရ ထုတ်ပေးထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဒီလိုနဲ့

သက်တမ်းအကုန်ခံလိုက်မယ်ဆိုပါတော့၊ ရုရှားတွေစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ ဒီမှာပဲ အခြေတကျနဲ့ နေသွားတော့မယ်လို့ ထင်စရာဖြစ်သွားပြီး အမေရိကန်တွေကလည်း ကျွန်မ တစ်ခါတည်းပြန်မလာတော့ဘူးလို့ တထစ်ချယူဆစရာ ဖြစ်သွားတော့မှာပါပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အသစ်တစ်ခု ထပ်ရဖို့ ပိုပြီး မရေမရာနဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြစ်ရုံမကဘူး၊ လုံးဝ မရနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားတော့ မှာပါပဲ။

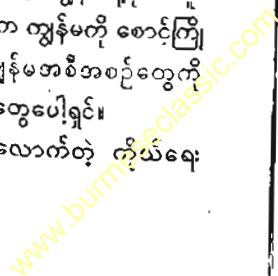
ကျွန်မ ရုရှားပြည်က ပြန်သွားဖို့ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကို ဖစ်လ်ဘီက သဘော မကျပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အမူအရာနဲ့ ပြောပုံဆိုပုံကြည့်ရတာ ခပ်အေးအေး၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပါပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ သူက ကြားနေတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်လို့မဖြစ်သေးဘူးလို့ပဲ ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက် အရဆိုရင် ကျွန်မ ရုရှားပြည်က ပြန်သွားဖို့ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စမှာ ရုရှားတွေက ကန့်ကွက် တာထက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အခက်အခဲပြဿနာတွေက ပိုပြီး ကြီးမားလိမ့်မယ်လို့ ဖစ်လ်ဘီက ထင်ကြေးပေးပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မသမီးကလေးကို ကျွန်မပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိနဲ့ ကျွန်မ သမီးကလေးစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ တစ်သက်လုံးပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်သွားပြီး သောကရောက်နေရာမှာပဲ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပစ်လိုက်မိ ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ကျွန်မဟာ ကျွန်မနိုင်ငံကို ပြန်ဖြစ်အောင်ပြန်ပြီး တွေ့သမျှကြုံသမျှ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါပြီ။

အဲဒီအချိန် အထိ ရုရှားတွေဟာ ကျွန်မအစီအစဉ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောဘဲ ရေငံနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂွမ်လ်ဆန်းလောက် ကျတော့ တစ်နေ့မှာ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဆာဂီနဲ့တွေ့ပြီး အကြာကြီးဆွေးနွေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖစ်လ်ဘီပြောပြသလောက် အတိုချုပ်ကတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဗုက္ခရာသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်မသွားမယ့်အစီအစဉ်ကို ရွှေ့ဆိုင်းဖို့ ရုရှားတွေက အလေးအနက် တိုက်တွန်းတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဘာဗုက္ခရာသလို ဖြစ်မှာလဲလို့ ကျွန်မက ဖစ်လ်ဘီကို ပြန်မေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကိုသူက ရေရေရာရာ ပြန်မပြောပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ ဆင်ခြေဟောင်းကြီးတွေကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြန်ရွတ်ပြရတာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ် သက်တမ်းကုန်တော့မယ့်အကြောင်း၊ ကျွန်မသမီးက ကျွန်မကို စောင့်ကြို နေမယ့်အကြောင်း၊ ကျွန်မပြီးတော့ ကျွန်မအစီအစဉ်တွေကို ပြန်ဖျက်လို့မရတော့ဘူး၊ နောက်ကျနေပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေပေါ်ရှင်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မမှာ နာမည်ပျက်လောက်တဲ့ ကိုယ်ရေး

ကိုယ်တာ မှတ်တမ်းဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲသလိုမရှိတဲ့အပြင် ကျွန်မဟာ စစ်ဘက်ပြန်ကြားရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ်။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှာလည်း အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ အမေရိကန်ကြက်ခြေနီအသင်းနဲ့ စစ်ဌာနချုပ်မှာလည်း တာဝန်ယူခဲ့ဖူးတယ်။ အဲသလို လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မဟာ 'မိုလာထုပ်' ဆိုတဲ့ စကားကို ရုရှားလိုပြောတတ်အောင် ကြိုးစားပြီးသင်နေတာနဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးကို ထိခိုက်ပျက်ပြားအောင် လုပ်နေပါတယ်လို့ အရမ်းစွပ်စွဲတော့မလား။ ကဲ-ပြောပါဦး။

ဒါပေမယ့် ရုရှားတွေဟာ တော်တော်နဲ့ ဆွဲဆောင်လို့ရတဲ့ လူတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ဖစ်လ်ဘီကိုယ်တိုင်က ကျွန်မအနေနဲ့ ပြန်သွားဖို့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ရုရှားတွေကို ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ 'တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ပြန်ဖို့ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင် သူကတော့ အမေရိကန်သံရုံးကို တန်းသွားမှာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သဘောကျသည်ဖြစ်စေ မကျသည်ဖြစ်စေ သူကတော့ ပြန်မှာပဲ'လို့ ဖစ်လ်ဘီက ရုရှားတွေကို အပြတ်ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဆာဂီက အောင်သက်သက်နဲ့ ပြန်ပြောပါတယ်။ 'ကျွန်တော်တို့ရုရှားမှာ ရှေးဟောင်းစကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဦးခေါင်းတစ်လုံးပဲရှိရင် ပိုကောင်းတယ်တဲ့။ လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားတို့အိမ်ထောင်က ဦးခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ပါလား'လို့ သူကပြောပါတယ်။

အဲဒီရက်ပိုင်းလောက်မှာပဲ တစ်နေ့တော့ မက္ကလင်းတို့လင်မယားက မော်စကိုမြို့ရဲ့ အပြင်ဘက်ဆင်ခြေပုံက ဝက်သစ်ချတောကြီးထဲမှာရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့ တောအိမ်ကလေးကို အလည်အပတ်သဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ဆောင်းဦးပေါက်တုန်းက အဲဒီအိမ်ကလေးတို့ နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးခဲ့ပြီး နွေဦးပေါက်တုန်းကလည်း တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတော့အိမ်ကလေးဟာ ဗီအိုင်ပီ ဆိုတဲ့ ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအတွက် ပေးထားတဲ့ မြေကွက်ကြီးထဲမှာ အိမ်ကလေးတွေအများကြီး ဆောက်ထားတဲ့အထဲက အပါအဝင် မက္ကလင်းတို့ရဲ့ အိမ်ကလေးပါပဲ။ ကျွန်မတို့ အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ ရှိနေကြတုန်း တစ်နေ့တော့ မိုလိုတော့ ကိုယ်တိုင် အဲဒီတော့အုပ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတာ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။

(' ဆိုဗီယက်အစိုးရ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပြန်ဆိုသူ)

အဲဒီတော့အုပ်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ ပေးစမ်းမချို့ယွင်းဘဲ အင်မတန် အင်မတန်လှတဲ့ တော့အုပ်ပါပဲ။ အဲဒီတော့အုပ်ထဲမှာ အနီးအနားတစ်ဝိုက် ဟိုဟိုဒီဒီ ကွေ့ကောက်ပြီး စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုနဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို

တွေ့လိုက်ရတော့ ဒီမြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ဂေါက်ကွင်းလုပ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ကျွန်မစိတ်ထဲ စဉ်းစားမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပွင့်ပြောလိုက်တော့ အဲဒီရုရှားတွေက 'အဲဒီ ဂေါက်ရိုက်တဲ့အလုပ်ဟာ အရင်းရှင်တွေရဲ့ မိုက်မဲတဲ့ ကစားနည်းတစ်နည်းပဲ။ ပစ္စည်းမဲ့တွေရဲ့ကစားနည်းမဟုတ်ဘူး'လို့ ပြောခံလိုက်ရ ပါသေးတယ်။

အဲဒီအခေါက်က ကျွန်မတို့ရောက်သွားပြီးတဲ့နောက် မကြာခင်မှာပဲ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို အနားခေါ်ပြီး ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းက ကျွန်မနဲ့နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောစရာရှိလို့ သူ့အခန်းထဲကိုလာခဲ့ဖို့ မှာတဲ့အကြောင်း ကျွန်မကိုပြောပါတယ်။ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းက ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အနောက် နိုင်ငံကို ကျွန်မပြန်သွားရင် သူ့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ဖြစ်စေ သူ့အိမ်ထောင်စုနဲ့ ပတ်သက်လို့ဖြစ်စေ သူ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ပွင့်မပြောဖို့ မှာတာပါပဲ။

'ခင်ဗျား မပြန်ပါနဲ့။ တကယ်လို့ မပြန်လို့မဖြစ်ဘူး ပြန်ရမှဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဟိုရောက်တဲ့အခါ ကျုပ်မိမှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ပြောမပြ ပါနဲ့'လို့ ဒေါ်နယ်က ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။ အဲဒီစော့ ကျွန်မကလည်း ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒါတွေကို ပြောပြဖို့ တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်ကူးထဲမထည့်မိတဲ့ အကြောင်း ပြန်ပြောမိလိုက်ပါတယ်။

တကယ်တော့ (ကျွန်မစဉ်းစားမိသလောက်) ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ အရေးမကြီး ဘူးလို့ပဲ ထင်မိပါတယ်။ သက်သက်မဲ့ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းဟာ သူ့ကိုယ်သူ တကယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်လို သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အင်မတန်ကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်လာခဲ့တဲ့ သံတမန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်လို အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတဲ့ရောဂါ စွဲကပ်နေတဲ့လူပါပဲ။

သူ့အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ကျွန်မဟာ တော်တော်လေး ဒေါပွဲ နေမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မစိတ်ဆိုးပြေသွားအောင် ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို မြက်ခင်းပြင် ရှိတဲ့ဘက်ကို လမ်းလျှောက်ခေါ်သွားပါတယ်။ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်ကြ ရင်းနဲ့ ဒေါ်နယ်မက္ကလင်းဟာ အင်မတန်ဉာဏ်တူးတဲ့ မြည်းတစ်ကောင်နဲ့တူတယ်လို့ ကျွန်မက ဖစ်လ်ဘီကိုပြောတော့ ဖစ်လ်ဘီက ရယ်နေပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ စိတ်ထိခိုက်စရာ စကား တွေကို ပြောမိကြပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ မခွဲခွာချင်ပေမယ့် မလွဲသာလို့ သူ့ရတော့မယ့်အကြောင်း သူ့ကိုပြောပြပါလား။ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မ မယားကလေးကို သိပ်တွေ့ချင်တာနဲ့အမျှ ကျွန်မရဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံသား အဖြစ် ကိုလည်း အဆုံးမခံနိုင်တဲ့အကြေခန်း နောက်ပြီးတော့လည်း မော်စကိုမှာ ဟစ်သက်လုံး နေထိုင်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ဒါတွေကို ပြောပြ

ပါတယ်။ ကျွန်မပြောပြတာတွေကို သူနားလည်သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာလည်း ဖစ်လ်ဘီဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ကျွန်မပြန်သွားတော့မယ်ဆိုတဲ့အတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို မပြန်ပါနဲ့လို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်မ မုချပြန်ဖို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချထားပြီးပြီဆိုတာ သိသွားကြတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ရုရှားတွေဟာ ကျွန်မသွားဖို့လာဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ကိစ္စတွေကို ပျာပျာသလဲ လုပ်ကိုင်ပေးကြပါတယ်။ ကျွန်မအတွက်လိုအပ်တဲ့ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်နဲ့ လေယာဉ်လက်မှတ်တွေရဖို့အတွက် ဆာဂီဟာ အလုပ်များနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ ဆာဂီဟာ အဲဒါတွေထက်ပိုအရေးကြီးပြီး သိမ်မွေ့တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်က ဘာလဲဆိုတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရောက်ရင် ကျွန်မအနေနဲ့ မရှောင်မလွှဲသာဘဲ မုချရင်ဆိုင်ရမယ့် အက်ဖ်ဘီအိုင် (အမေရိကန် ဝံ့စမ်းထောက်လှမ်းအဖွဲ့)ရဲ့ မေးခွန်းတွေကိုဖြေဖို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံပြင်ဆင်ထားရမယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။

ဖစ်လ်ဘီနဲ့ သူ့ရုရှားမိတ်ဆွေတွေဟာ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် ဆွေးနွေးကြပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မကို ဘာတစ်ခုမှ ချုပ်ချယ်ဟန့်တားမှု မလုပ်ဘဲ ထားတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အကောင်းဖြစ်စေ အဆိုးဖြစ်စေ ကျွန်မကြိုက်သလို ပြောနိုင်တယ်ပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ ချွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်လိပ်စာရယ် ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်ရယ် ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ရုရှားနာမည်ရယ် အဲဒါတွေကိုတော့ လုံးဝ အသိမပေးစေချင်ဘူး။ ကိုယ့်တို့လိုချင်တဲ့ အချက်ကတော့ ဒီအချက်ပါပဲလို့ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေဟာ ဘာကိုလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို ပြောမပြကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အနေနဲ့ ကြိုတင်ပြီး စိုးရိမ်နေကြတာကတော့ ကျွန်မဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ လူဝင်လူထွက်အရာရှိတွေနဲ့ဖြစ်စေ အက်ဖ်ဘီအိုင်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခုစလုံးနဲ့ဖြစ်စေ အနှောင့်အယှက်တွေ လိမ့်မယ်လို့ တထစ်ချယူဆနေကြပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဖစ်လ်ဘီက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက် ကျွန်မကို ပေးပါတယ်။ အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ လက်နှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ထားတာကတော့ နမူနာသံကြိုးစာ လေးစောင်ပါပဲ။ အဲဒီ သံကြိုးစာတွေဟာ ကျွန်မအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သိသာအောင် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဝတ်ပြီး ရေးထားတဲ့ သံကြိုးစာတွေပါပဲ။

အဲဒီထဲက 'ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ပါပြီ' ဆိုတဲ့ သံကြိုးစာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရဘူးဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ 'ချောမောစွာ ရောက်ပါပြီ' ဆိုတဲ့ သံကြိုးစာကတော့ ကျွန်မမှာ အက်ဖ်ဘီအိုင်နဲ့တွေ့ပြီး ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ။ 'ကောင်းမွန်စွာ ဆိုက်ရောက်ပါပြီ' ဆိုရင် ဒါဟာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတွက် အခက်အခဲတွေနေတဲ့ သဘော။ 'ကောင်းစွာ ယုံသန်းခဲ့ရပါသည်' ဆိုရင် ကျွန်မဟာ အက်ဖ်ဘီအိုင်နဲ့ရော နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ထုတ်ပေးတဲ့ဌာနက အရာရှိတွေနဲ့ပါ ပြဿနာတွေနေရပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ။ ကျွန်မဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ရောက်ရောက်ချင်း ဖစ်လ်ဘီဆီကို အဲဒီ သံကြိုးစာလေးစောင်ထဲက ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေကို အမှန်အတိုင်းသိအောင် သံကြိုးစာတစ်စောင် အမြန်ဆုံးပို့ပေးဖို့ပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ မော်စကိုက ထွက်မလာခင် ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ အိပ်မပျော်တဲ့ညတစ်ညကို ကုန်ဆုံးခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အမေရိကန်အစိုးရဟာ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုများသဘောထားပါလိမ့်မလဲ ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ တအံ့တကြဲဖြစ်နေမိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကွန်မြူနစ်ထောက်လှမ်းရေးသမားတစ်ယောက်ကို မစဉ်းမစားနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘေးအန္တရာယ် ပြီး ကျွန်မကို ဘယ်လိုများ အရေးယူကြဦးမှာလဲဆိုတာ တွေးလို့မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့ရှင်။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မတစ်သွားမယ့် နိုင်ငံက ကျွန်မကို ဘယ်လိုဆီးကြိုပါ့မလဲ ဆိုတာ မရေမရာ ဝေဝေခါခါနဲ့ပဲ လေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်ကိုတက်ပြီး လိုက်လာခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ကြိမ်ကတော့ ကျွန်မဟာ ရုရှားတွေထက် ကျွန်မရဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ပိုပြီး ကြောက်သလိုလန့်သလို ဖြစ်နေမိပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း ရုရှားတွေဟာ ကျွန်မကို 'ဦးနှောက်ဆေး'တာတို့ သူတို့လမ်းစဉ်ကို ယုံကြည်လက်ခံလာအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာတို့ ဆိုတာတွေ လုံးဝ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲ တစ်ခုပြောစရာရှိတာကတော့ ကျွန်မကိုပြုစုတဲ့နေရာတို့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာတို့ မှာတော့ ကျွန်မကို ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို သဘောထားပြီး စင်မတန် ခွကျပြီး ကိုးရီးကာရားနိုင်စွဲ ယဉ်ကျေးမှုမျိုးနဲ့ ပြုစုဆက်ဆံခဲ့တာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မဆိုတဲ့ ကျွန်မကလည်း ဖစ်လ်ဘီရဲ့ထောက်လှမ်းရေးနောက်ကြောင်း ရာဝင်တွေနဲ့လည်း မပတ်သက်။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေကြတဲ့ ပျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ အနှောက်နိုင်ငံက ကွန်မြူနစ်တွေလိုလည်း မပျက်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေတာကိုး... ရှင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဟာ အစစအရာရာ အခွင့်ထူးရခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ ကျွန်မလို အင်မတန်နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဆိုဗီယက်စပိုင်တစ်ယောက်ရဲ့မိန်းမကို ဘာတစ်ခုမှ အချုပ်အချယ်အနှောင့်အဖွဲ့မရှိဘဲ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပြန်ခွင့်

ပြုလိုက်တယ် ဆိုတာကိုက ဆိုဗိယက်စနစ်ကြီးအတွက် လေးစားချီးကျူးထိုက်တဲ့ အချက်အချာချက်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့စီးလာတဲ့ လေယာဉ်ရဲ့အောက် မြေပြင်ပေါ်မှာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရုရှားတောအုပ်ကြီးတွေကို ကြည့်လာရင်းနဲ့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မအခုထွက်လာခဲ့တဲ့ ရုရှားပြည်သူတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ကာကွယ်ခုခံချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာနေမိ ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုးလလောက်ကြာအောင် နေခဲ့ရတဲ့ ရုရှားပြည်ကြီးကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို့ သဘောထားမိတဲ့စိတ်ဟာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပထမဆုံး ပြစ်ပေါ် ခံစားလာမိပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မနေခဲ့ထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှိလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုဆိုရင် ကျွန်မဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ဖော် ဖြစ်တဲ့ ရုရှားအမျိုးသမီးကြီး အင်နာကို သိပ်သတိရနေမိသလို ပြည်သူ့ကုန်တိုက် အပေါ်ထပ်မှာရောင်းတဲ့ ရှစ်ပိန်အရက်ကိုရော ဖစ်လ်ဘီနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေကိုပါ အကုန်လုံး ပြန်သတိရပြီး ဒါတွေကို အလွမ်းကြီးလွမ်းနေမိ ပါပြီရှင်...။

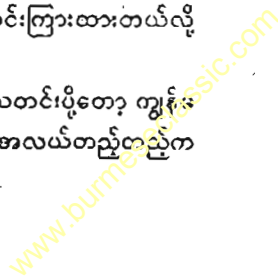
ကံဆိုးမ သွားလေရာ

တကယ်ကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ရုရှားပြည်ကို ပြန်လာဖို့နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုမှ သံသယမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က မော်စကိုလေဆိပ်က ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မဟာ အဲဒီအတွက် ဝေဝေဝါနဲ့ စိတ်လေးနေမိပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့ရဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ပိတ်ဆွေ ဆာဂီနဲ့အတူ ကျွန်မကိုလိုက်ပို့ရင်းနဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပမ်းနေပုံရပြီး ပိန်လည်း တော်တော်ပိန်နေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မဟာ အဲဒီဖလော့လေယာဉ်နဲ့ ကိုပင်ဟေဂင်(ဒိန်းမတ်နိုင်ငံ)ကို လာခဲ့ပြီး အဲဒီကမှတစ်ဆင့် အက်စ်အေအက်စ်(ချက်ကိုစလိုဗက်လေကြောင်းဌာန) လေယာဉ်နဲ့ နယူးယောက်ကို လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ မော်စကိုကထွက်မလာခင် ကျွန်မရဲ့အရင်ယောက်ျားကို ကျွန်မဘယ်လေယာဉ်နဲ့ လိုက်လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သံကြိုးနဲ့အကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မသမီးကလေးဟာ နယူးယောက် လေဆိပ်မှာ ကျွန်မကိုလာပြီး ကြိုနေမှာပဲလို့ တထစ်ချ တွက်ထားမိပါတယ်။

ဒါနဲ့နယူးယောက်လေဆိပ်ကို လေယာဉ်ဆိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မ နာမည်ကို အသံချဲ့စက်ကတစ်ဆင့် ခေါ်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်တာကတော့ ကျွန်မရဲ့အရင်ယောက်ျားဟာ ကျွန်မဆီက သံကြိုးစာရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ပါလာမယ့်အကြောင်းကို ဘီအိုအေစီ လေကြောင်း ဌာနက ပြန်ကြားရေးတာဝန်ခံတွေကို ကြိုတင်ပြီး အကြောင်းကြားထားတယ်လို့ ထင်လိုက်တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် လေဆိပ်က ပြန်ကြားရေးဌာနကို သွားသတင်းပို့တော့ ကျွန်မ ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မကို လေဆိပ်အဆောက်အဦကြီးရဲ့ အလယ်တည့်တည့်က

လေးဘက်လေးတန် မှန်တွေကာထားတဲ့ အခန်းကလေးဆီကို ခေါ်သွားကြပါတယ်။ အဲဒီမှန်ခန်းကလေးထဲမှာတော့ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ ဧရာမလူကြီး တစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်။

အဲဒီလူကြီးက ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို တောင်းယူလိုက်ပြီး ကျွန်မကို စာအိတ်တစ်အိတ် ပြန်ပေးပါတယ်။ အဲဒီစာအိတ်ထဲကတော့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဝင်းရပ်စ်ဆီက စာပါပဲ။ စာထဲမှာမိတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ ဖစ်လ်ဘီကို လက်ထုပ်ခဲ့တဲ့အတွက်နဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာ ကျွန်မလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကြောင့် ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပြန်သိမ်းလိုက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပါပဲ။

အဲဒီအချိန်က ညနေငါးနာရီလောက်ရှိနေပြီ။ အပူရှိန်ကလည်း အရိပ်ထဲ မှာကို ၀၀၄ ဒီဂရီလောက် ရှိနေပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှလည်း လာမကြိုကြပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း တက္ကစိတစ်စီးပေါ်တက်ပြီး ကျွန်မမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အိမ်ကို လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မမိတ်ဆွေကလည်း ကျွန်မကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရလို့ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားပြီး နောက်တော့မှ ကျွန်မသမီး လေးဟာ အဲဒီနေ့က လောင်းတိုင်လင်းဆိုတဲ့ ကျွန်းကလေးကို သွားနေတဲ့အကြောင်းနဲ့ မနက်ဖြန်မှ ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဖစ်လ်ဘီဆီကို ကြေးနန်းတစ်စောင် အမြန်ရိုက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကြေးနန်းကတော့ 'ကောင်းမွန်စွာ ဆိုက်ရောက်ပါပြီ' ဆိုတဲ့ စာကြောင်းကလေးတစ်ကြောင်းပါပဲ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကျွန်မမှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတွက် အခက်အခဲတွေ နေရပြီဆိုတာ ဖစ်လ်ဘီသိအောင် အကြောင်းကြားလိုက်တာပါပဲ။

အဲဒီနောက် နယူးယောက်လေဆိပ်မှာ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အသိမ်းခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စကို အသေးစိတ် စာတစ်စောင်ရေးပြီး ပို့လိုက်ပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မရဲ့ စာကို ဂျူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့မှာရပြီး အဲဒီနေ့ပဲ ကျွန်မဆီချက်ခြင်း စာပြန် လိုက်ပါတယ်။ သူ့စာထဲမှာ အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ လုပ်ပုံတိုင်ပုံကို ဒေါပွပွနဲ့ ရေးထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီစာကတော့

ကိုယ့်အချစ်ဆုံး ဒါလင်ရေ...

မငဲ့ဆီက ပထမဆုံး ဂရုတ်လာတဲ့စာကို ကော်တော်လေး ဂရုစိုက်ပြီး ဖတ်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီစာဟာ အရှင်းဆုံးရေးထားတဲ့ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်း မဟုတ်ဘူးပဲ ထားပါရဲ့တော့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာအရ

ဆိုရင်တော့ အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ လုပ်ပုံတိုင်ပုံဟာ တော်တော်လေး ရေလိုက်လွှဲနေပြီထင်တယ်။

မင်းရေးလိုက်တဲ့စာအရ မင်းရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြန်သိမ်းလိုက် တာဟာ 'ဒီလိုဒီလို လူစားပါလို့ ယုံကြည်ယူဆရတဲ့ မင်းရဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှာ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် တွေကြောင့်လို့ စာထဲမှာ ပါလာပါတယ်။ အဲဒီလုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ ဘာတွေ့တာတွေ့ဆိုတာကတော့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ထင်ချင်သလို ထင်နိုင် ပါတယ်။ ဒါအတွက် ဘာမှမပြောလိုပါဘူး။

ဒါပေမယ့် တကယ့်တကယ်တော့ မင်းဟာ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်က လွဲလို့ တခြားဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းဟာ အိမ်ရှင်မပီပီ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်အမေရိကန် လုပ်စရာရှိလို့ လုပ်ခဲ့တာကိုပဲ 'မင်းရဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကြောင့်' ဆိုတဲ့ စွဲချက်ကတော့ အတွေးခေါင်ပြီး တစ်ဖက်သတ် ကျလွန်းပါတယ်ကွာ...။

တကယ်လို့မင်းဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးရဲ့ အကျိုးစီးပွားနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ပြီးမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပြန်လာတယ်လို့ ယူဆရင် အဲဒီယူဆချက်ဟာ တော်တော်လေးခွကျတဲ့ ယူဆချက်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ တကယ်ကတော့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနဟာ ကြိုတင် ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ လုပ်နေကျအတိုင်း လုပ်တာပါပဲ။ ဒါကိုတော့ လူတိုင်းနားလည်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မင်းဟာ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ကလွဲလို့ တခြားဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူတို့သဘောပေါက်နားလည်တဲ့တစ်နေ့မှာ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို ပြောင်းပစ်ရမှာပါပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းရဲ့ ရှေ့နေဟာ နိုင်ငံခြားရေးဌာနက သက်ဆိုင်တဲ့ အရာရှိ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အရေးဆိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တထစ်ချ ထွက်ထား ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖြစ်သမျှအကြောင်းစုံကို ကိုယ့်ဆီ စာရေးအကြောင်းကြားစေချင်တယ်။ ဒါထက် ဒီအမှုအတွက် ငွေကြေး ဘယ်လောက်ကုန်ကျမယ်ဆိုတာ မင်းအနေနဲ့ ကြိုတင်ပြီးသိရင် ကိုယ့်ကို အချိန်မီအကြောင်းကြားပါ။ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်ရင် သိကြီးရိုက်လိုက်ပါ။ ငွေဘယ်လောက်လိုကယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါရစေ...။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မအမေရိကန်ကို ရောက်ပြီးလို့ နှစ်ရက်လောက်နေတော့ အက်ဖ်ဘီအိုင်က ကျွန်မကို လာတွေ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာလည်း အပူချိန်ဟာ ဒီဂရီ ၁၀၀ ကျော်နေပြန်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း စိတ်က သိပ်ရုပ်နေပြီး

အစစ်အဆေး အမေးအဖြန်းခံဖို့လဲ စိတ်မပါတာနဲ့ ဂျူလိုင်လ ၄ ရက်(အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေးနေ့) ရုံးပိတ်ရက်လွန်မှ တွေ့ပါရစေလို့ တောင်းပန်လွှတ်တော့ သူတို့ ကလည်း ဒါကိုသဘောတူကြပါတယ်။

ချိန်းထားတဲ့နေ့ကျတော့ အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်နှစ်ယောက် ကျွန်မကို လာတွေ့ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ စုံထောက်တွေဝတ်နေကျ ပုံစံမျိုး အတိုင်း ကုတ်အင်္ကျီတောင်းဘီတွေကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်ထားကြပြီး အင်မတန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ စကားပြောရာမှာလည်း ချိုချိုသာသာ ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ သူတို့တို့ ရေခဲစိမ့်လက်ဖက်ရည်ကို ကရားကြီးတစ်လုံးနဲ့ အပြည့်ဖျော်ပြီး ဧည့်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အဲဒီလက်ဖက်ရည်ကို တစ်ဝက်မှ သောက်မသွား ကြပါဘူး။

ဒါဟာ ကျွန်မအနေနဲ့ အမေရိကန်အစိုးရရဲ့ လုံခြုံရေးဌာနတစ်ခုနဲ့ ပထမဆုံး နဖူးတွေ့ဆုံတွေ့ တွေ့ရတာပါပဲ။ ကျွန်မဖြင့် ဒီစုံထောက်တွေရဲ့ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တဲ့ အပြောအဆိုနဲ့ အမှုအရာတွေကြည့်ပြီး တော်တော်ကို အံ့ဩသွားမိ ပါတယ်။ သူတို့တတွေဟာ အင်မတန် နာမည်ကျော်တဲ့ ဂျီမင်းတွေနဲ့ သိပ်မကွာလှ ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ကျွန်မမှာသူတို့ကိုပြောပြစရာ ဘာမှထူးထူးထွေထွေ မရှိဘူးဆိုတာ သူတို့ မကြာခင် နားလည်သဘောပေါက်သွားကြမှာပါပဲ။ ဒါနဲ့ သူတို့လည်း ထုံးစံအတိုင်း မေးနေကျ မေးခွန်းမျိုးတွေ နည်းနည်းပါးပါးမေးပြီး ပြန်သွား ကြပါတယ်။

နောက်နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ကြာတော့ သူတို့ဆီက တယ်လီဖုန်း လာပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ အားလုံး ရှင်းသွားပါပြီတဲ့။ အဲဒီနောက် ကျွန်မကို သူတို့ ဘာမှခုကွဲမပေးကြတော့ပါဘူး။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက်တွေနဲ့ ကျွန်မနဲ့ တွေ့တဲ့ အကြောင်းကို ဖစ်လ်ဘီဆီ အပြည့်အစုံ စာရေးထည့်လိုက်တော့ ဂျွန်လ ၂၅ ရက် နေ့စွဲနဲ့ သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ပြန်လာပါတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ ပါတာကတော့ - အချစ်ဆုံးဒါလင်ရေ . . .

အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်ကလေးတွေဟာ လူတောင်းကလေးတွေဆိုတာ သိရလို့ သိပ်ဝမ်းသာမိပါတယ်။ သူတို့မှာ မင်းကို တာဝန်အရ မေးခွန်းတွေမေးဖို့ ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းမသွားခင်တုန်းက ကိုယ်မင်းကို မှာလိုက်တဲ့အတိုင်း သူတို့နဲ့ အစွမ်းကုန်ပူးတွဲပြီး ဆောင်ရွက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်မျှော်လင့်ပါတယ်။ မင်းရဲ့ ဗဟုသုတနည်းတဲ့ အဖြစ်တို့တော့ သူတို့ စိတ်ဖျက်မယ် ဝေထင်ပါဘူး။

မင်းဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့ ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြန်နိုင်တယ် ဆိုတာ အထင်အရှား နားလည်ထားပြီးသား ဖြစ်နေလေတော့ မင်းသိထားတဲ့

အချက်တွေကြောင့် မင့်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အဲဒီ မင်းသိထားတာတွေဟာ မှန်သည်ဖြစ်စေ မှားသည်ဖြစ်စေ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းရဲ့အနေအထားကို ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သွားနိုင်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ နေလိုက်စမ်းပါ မိန်းကလေးရာ . . .

တတယ်တော့ ကျွန်မဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့ ပြန်လာပြီး အမေရိကန်အာဏာပိုင်တွေနဲ့ ရဲရဲရင့်ရင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့တာဟာ တခြား ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေရှိတဲ့ ကာလီဖိုးနီးယားကို ကျွန်မသမီးတလေးနဲ့ အတူသွားပြီး နွေရာသီမှာ အနားယူ အပန်းဖြေဖို့ ပါပဲ။ ကျွန်မ အမေရိကန်ကို ရောက်ပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်မရဲ့ အရင်လောကွားက သမီးတလေးကို သူ့အုပ်ထိန်းနေရာက ကျွန်မဆီတလှည့် ခေါ်ထားဖို့ ပြောလာပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်မက သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးကို ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ခေါ်သွားဖို့ကျတော့ သူက လုံးဝခွင့်မပြုဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီအတွင်းမှာပဲ ကံဆိုးချင်တော့ နယူးယောက်မှာ ကျွန်မနေတဲ့နေရာကို သတင်းထောက်တွေ သိသွားတဲ့အတွက် ကျွန်မဟာ ကျွန်မရှေ့နေရဲ့အကြံပေးချက် အရ သမီးလေးကိုခေါ်ပြီးတော့ နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ ကာလီဖိုးနီးယားကို ရုတ်တရက် ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်သောကရောက်မှုတွေကြောင့် ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီ ဆီကို စာခဏခဏနေချင်စိတ်ရှိပေမယ့် မနေနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ရပါတယ်။

အဲဒီလို ဖစ်လ်ဘီဆီကို စာခဏခဏမနေနိုင်တဲ့အတွက် သူ့ဆီက စိတ်ပူတဲ့ အကြောင်း စာတစ်စောင်ရောက်လာပါတယ်။ ဂျူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ရေးလိုက်တဲ့ အဲဒီစာထဲမှာ -

မင်းမနေ့က အနောက်သက်ကမ်းခြေကို ခရီးထွက်သွားပြီဆိုတဲ့ ကြေးနန်းကို ဖတ်ရပါတယ်။ အခုလောက်ဆိုရင် မင်းဟာ မင်းရဲ့ တတယ်မိတ်ဆွေ ရင်းခြာတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်တွေ့နေပြီဆိုပြီး တိုယ့်အနေနဲ့ ဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာနှစ်စောင်ပဲ ရသေးတဲ့အတွက် မင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှ ကိုယ့်မှာ လုံးဝ မှောင်ချခဲ့ထားရသလို ဖြစ်နေပြီ။

မင်း ဝါရှင်တန်ကို ရောက်ပြီးရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ပင်းကို မေးစရာမေးခွန်းပဲတူ တစ်ဖြုတ်တစ်ခေါင်းကြီး ရှိနေတယ်။ မင်းရဲ့ရှေ့နေဟာ ဝါရှင်တန်ကို မင်းနဲ့အတူ ပါသွားသလား။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနက အမှုလိုက်အရာရှိနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား။ အဲဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သေးသလဲ။ နိုင်ငံကူးလတ်မှတ်အတွက် လျှောက်ထားတဲ့မင်းရဲ့လျှောက်လွှာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် သလင်းထူး

ကြားရအောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာစောင့်ရဦးမလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဖြေတွေပါတဲ့ မင်းရဲစာဟာ အခုလောက်ဆိုရင် လမ်းမှာ ရောက်ကောင်းရောက်နေ ရောပေါ့။ တကယ်လို့ စာမထည့်ရသေးဘူးဆိုရင်တော့ အခုဒီစာရရှိခြင်း စာတစ်စောင် အမြန်ဆုံးရေးပါဦး။ သတင်းထူးတွေ သိချင်လို့ အမျှော်ကြီးမျှော် နေရတယ်။

အဲဒီအတောအတွင်း ကျွန်မအနေနဲ့ ကာလီဖိုးနီးယားကို ရုတ်တရက် ဖြုန်းစားကြီး ထွက်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မရဲ့အရင်ယောက်ျားဟာ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်သွားပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် မစဉ်းစားတော့ဘဲ သတင်းထောက်တွေကို သတင်းတစ်ခု ပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကတော့ ထခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့သမီးကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲသွားပြီး ရုရှားပြည်ကို တိတ်တိတ်ခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီအထင်လွှဲမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ကြဘဲ ကာလီဖိုးနီးယားမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေပဲ နွေရာသီကို အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မဟာ အခုလို ဖစ်လ်ဘီနဲ့ခွဲခွာနေရတဲ့ရက်တွေမှာ အရင်တုန်းကလိုပဲ သူ့ဆီကို နေ့တိုင်း စာရေးသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကာလီဖိုးနီးယားရောက်နေတဲ့ ရက်တွေအတွင်းမှာတော့ ဒီလို မရေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါကလည်း ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မစာတွေကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေက ဖောက်ဖတ်ကြမှာ စိုးလို့ ပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာလည်း လူသိမခံချင်တဲ့ သဘောလည်း ပါတာပေါ့ရှင်။

ကျွန်မစိုးရိမ်မယ်ဆိုလဲ စိုးရိမ်စရာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အသေးစိတ်အပြည့်အစုံရေးပြီး နယူးယောက်က ထည့်လိုက်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့စာစောင်စောင်ဟာ ဖစ်လ်ဘီဆီကို ထုံးစံ မရောက်ဘူးဆိုတာ နောက်တော့ သိရတာပါပဲ။ အဲဒီစာတွေကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေက သိမ်းလိုက်တယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်မဆီက စာမရတဲ့ အတွက် သိပ်စိတ်ပူနေတဲ့ အကြောင်း ဖစ်လ်ဘီဆီက စာတွေကတော့ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် လာနေတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ရရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ ဘာသတင်းတွေ ထူးသေးသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို စာရေးပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ မေးနေ တော့တာပါပဲ။ ကျွန်မဆီက အကျိုးအကြောင်းသိဖို့ပဲ အရေးတကြီးမေးနေပြီ။ ဘာတွေလုပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေပဲ တပေးထဲပေးနေခဲ့ပါတယ်။ အကျိုးအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိရတဲ့အတွက် သူ့မှာ အနေရအထိုင်ရခက်ပြီး

အကြီးအကျယ် စိတ်ပူနေပါတယ်။

ဂျူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ရေးလိုက်တဲ့ သူ့စာထဲမှာဆိုရင် သတင်းစာ ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပါလာတဲ့သတင်းတစ်ချို့ကို သူဖတ်ရတဲ့အကြောင်း ထည့်ရေးလိုက်ပါတယ်။

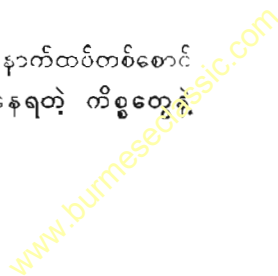
‘မင်းပျောက်နေတဲ့အကြောင်းကို သတင်းစာတွေက တစ်ဆိတ် တစ်အိတ် လုပ်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်အောင် ပြုပြီးပြတ်နဲ့ ရေးကြတာကို ကိုယ်ဖတ်ရပါတယ်။ အဲဒီသတင်းတွေဟာ လူတစ်ယောက်ကို သက်သက်မဲ့ သိက္ခာကျအောင် အရှက် ကွဲအောင် လုပ်တာပဲဆိုတာ ကိုယ်ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပါတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့။ ယူပီအိုင်သတင်းဌာနကို ကိုးကားပြီး ရေးလိုက်တဲ့ ဟာရဲလ်ထရီဇွန်း သတင်းစာရဲ့ သတင်းအရဆိုရင် မင်းဟာ မင့်သမီးကလေးကို မော်စကိုခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်နေတဲ့အကြောင်း ‘သတင်းရရှိသည်’လို့ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ကဲ... အဲဒီ သတင်းကို ဘယ်သူကပေးလို့ ရတာလဲ။

အဲဒီလိုသတင်းစာတွေကမဟုတ်တရက်ရေးကြတဲ့အတွက် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရောက်နေတဲ့မင့်မှာ ဘယ်လိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ်တော့ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ အရှေ့ဘက်ကို ခရီးထွက်သွားတာမဟုတ်ဘဲ အနောက်ဘက်ကို ခရီးထွက်သွားတယ်ဆိုတာ သေချာပေါက်သိသွားကြရင်တော့ အခြေအနေ အားလုံးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွားမှာပါပဲ။ ဒါထက် ဒီကိစ္စ အတွက် မင်းရဲ့ရှေ့နေက အသရေပျက်မှုနဲ့ တရားစွဲဖို့များ ပြောသေးသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း အသိပေးပါကွယ်။ စာကလေး နှစ်ကြောင်းသုံးကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့တိုင်းရေးပို့မယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ကိုယ့်အတွက် အင်မတန်အဖိုးတန်တဲ့ လက်ဆောင်လိုပါပဲ။ အခုဆိုရင် ကိုယ့်အနေနဲ့ မင်းဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာတောင် မသိရဘဲဖြစ်နေတော့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ ကိုထည့်ဖို့ ရေးတဲ့စာတွေကို နယူးယောက်ကိုပါထည့်ဖို့ မင်ခံစက္ကူခံပြီး ရေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

ဒါထက် နေသိပ်ပူပြီး မိုးခေါင်နေရာက မနေညပိုင်းကစပြီး လေမုန်တိုင်း ရုတ်တရက်ကျလိုက်တာဟာ အခု စာရေးနေတဲ့အချိန်အထိ အချိန်မသေချင် သေးဘူး။ မနေညကဆိုရင် ကိုယ်အိပ်ရာထဲရောက်မှ မိုးရွာပြီး ပြတင်းပေါက်က မှန်တံခါးကို မိုးစက်တွေ တဖျောက်ဖျောက်နဲ့ လာမှန်တဲ့အသံတွေ ကြားရတာ ကိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲကွယ်။

အဲဒီစာရေးပြီးတဲ့နောက် ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက်နေ့စွဲနဲ့ နောက်ထပ်တစ်စောင် မရက်လာပြန်ပါတယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ ကျွန်မရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီလိုရေးထားပါတယ်။

မင်းရဲ့သမီးကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ တွေ့နေရတဲ့ အခက်အခဲကို ကျော်လွှားဖို့ဆိုရင် ကိုယ်မြင်သလောက်ကတော့ မင်းဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသားအဖြစ် အမြဲတမ်းခံယူသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားတဲ့အကြောင်း အတိအလင်း ကြေညာလိုက်တာဟာ မင့်အတွက် အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အခုလောက်ဆိုရင် မင်းဟာ မင့်သမီးလေးကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက တခြားကိုခေါ်သွားဖို့ လုံးဝ အကြံအစည် မရှိတဲ့ အကြောင်း သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေ သိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီးပြီလို့ ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း စီလိုလုပ်ဖို့ ဘာမှမခက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးကလေးရဲ့ ပညာရေးတို့ နောက်ကြောင်းရာဝင်တို့ စတဲ့ အခြေခံတွေဟာ အားလုံး အမေရိကန်ပြည်မှာပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ ဒါတွေအားလုံးကို ပစ်ပယ်ပြီး သမီးကလေးကို ဘာသာစကား ချင်းလည်းမတူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ချင်းလည်းမတူ၊ အခြားအခြေအနေချင်းလဲမတူတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက် ခေါ်လာမယ်ဆိုရင် မိုက်ရာကျတော့ မခံပါကွယ်။ . . .

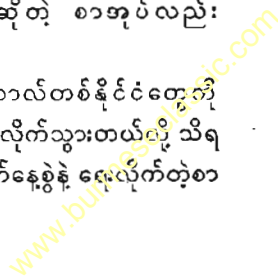
သူ့စာတွေထဲက သူ့အကြောင်း

ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ပေးလိုက်တဲ့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့စာထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ တစ်သိကြီးမှာတော့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ်နဲ့ ဖတ်ရပါတယ်။ နွေရာသီတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မ အမေရိကန်မှာ ရှိနေတုန်း ရုရှားပြည်မှာ ဝယ်လို့မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူနဲ့ မက္ကလင်းတို့လင်မယားအတွက် မှာတာပါပဲ။

ဒါထက် မယ်လင်ဒါက သူ့အတွက် ပင်စိမ်းမျိုးဓနရယ်၊ ဆံညှပ်ရယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့အတူစက်ရယ် ဝယ်ခဲ့ဖို့ မှာနေတယ်။ ပြီးတော့ စခရက်ဘဲလ် ကစားနည်းစာအုပ်လည်း လိုချင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဒါအပြင် ကိုယ်တို့အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ပျော်ပွဲစားထွက်ရင် ပစ္စည်းတွေထည့်သွားတဲ့ခြင်းတောင်းမျိုး တစ်ခုကိုလည်း ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ သူတို့ဖို့ ဝယ်လာနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ သူတို့ ဘောလ်တစ်ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ခရီးထွက်ကြတုန်းက ကိုယ်တို့အိမ်က ခြင်းတောင်းကို ငှားလိုက်ရသေးတယ်။ အဲဒီခြင်းတောင်းကို သူတို့က သိပ်သဘောကျ နေကြတယ်။

အော်. . . ဒါထက် ကိုယ့်ဖို့လည်း ပူရှကင်ရဲ့ 'ယူဂျင်း အိုနီဂျင်' ကို ဘာသာ ပြန်ထားတဲ့စာအုပ် (အတွဲ ၄ တွဲရှိတယ်) လိုချင်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်အကြောင်းကို ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့က တိုင်းမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပီဂျီဂုဒ်ဟောက်စ် ရေးတဲ့ 'ဘစ်ဖင်းစ်မီလီယန်' ဆိုတဲ့ စာအုပ်လည်း ဝယ်ခဲ့စေချင်တယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ မက္ကလင်းတို့လင်မယားနဲ့ ဘောလ်တစ်နိုင်ငံတွေကို ဩဂုတ်လ ၅ ရက်နေ့ကစပြီး သုံးရက်ကြာတဲ့အထိ အလည်လိုက်သွားတယ်လို့ သိရ ပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဩဂုတ်လ ၁၂ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ပေးလိုက်တဲ့စာ

ထဲမှာ ပြည်သူ့ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ သူတွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ထည့်ရေးထားပါတယ်။

ကိုယ်တို့ဟာ အဲဒီဗုဒ္ဓဟူးနေ့က သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ထက် နာရီဝက်ပဲနောက်ကျပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ လမ်းမှာပဲ ယျော်ပွဲစားသွားကြပြီး နောင်ဂိုရော့ဒ်မြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးဒေသကို အဲဒီညနေဘတ်မှာပဲ ရောက်သွားကြတယ်။

အဲဒီနေရာမှာပဲ ရွက်ထည်တဲတွေထိုးပြီး အဲဒီမှာ စခန်းချခဲ့ကြတယ်။ ညစာကိုလည်း မီးဖိုလေးနဲ့ စုပေါင်းချက်ကြပြီး ကိုယ်ကြိုက်သလို ထည့်စားတဲ့ ဘူပေး ညစာစားပွဲ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီညက မက္ကလင်းတို့ လင်မယားနဲ့ သူ့သမီးတို့က အိပ်ခန်းသုံးခန်းပါတဲ့ တဲတစ်လုံးရပြီး ကိုယ်ကတော့ အိပ်ခန်းလေးခန်းပါတဲ့ တဲတစ်ခုမှာ အိပ်ရာတစ်ခုရတယ်။

ဒါပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ ကိုယ်နဲ့ တဲတစ်လုံးတည်း အတူကျတဲ့ လူတွေက အရက်တွေမူးပြီး တဲကို အထဲက ပိတ်ထားကြတာနဲ့ အဲဒီညက ကိုယ်အပြင်မှာပဲ အိပ်ရတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ညကြီးမင်းကြီး ဆူညံညံနဲ့ တခြားလူတွေ နိုးကုန်မှာစိုးတာနဲ့ ကိုယ့်အဖော်တွေကို နှိုးမနေတော့ဘဲ မီးဖိုထဲက စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာပဲ ဖြစ်သလို မေးခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ မနက် သုံးနာရီလောက်ကျမှ လွတ်နေတဲ့ တဲတစ်လုံးတော့ ရှိကောင်းရှိမှာပဲလို့ သတိရပြီး လိုက်ရှာတော့ လူမရှိဘဲ အားနေတဲ့ တဲတစ်လုံးတို့ သွားတော့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ တဲထဲဝင်ပြီး အိပ်ရာအလွတ်တစ်ခုပေါ် တက်အိပ် ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အိပ်ရာခင်းကလည်းမရှိ၊ ချမ်းလိုက်တာကလည်း ရက်ရက်စက်စက်ဆိုတော့ ကောင်းကောင်းအိပ်လို့ မရပါဘူးကွာ...။

နောင်ဂိုရော့ဒ်မြို့ရဲ့ အလှူကတော့ ပြောလို့ကုန်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်လည်း နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ကြိုးစားပြီး အနံ့လျှောက်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ကိုယ်တို့အဖွဲ့ဟာ ညနေစောင်းမှ စခန်းကို ပြန်ရောက်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီညကျတော့ ကိုယ်ဟာ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့အတူ အိပ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီညကျတော့လည်း ကံဆိုးပြန်တာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ အတူအိပ်တဲ့လူသိုက်ထဲမှာ အင်မတန် လေပေါ့တဲ့လူတစ်ယောက် ပါနေပြန်တယ်။

အဲဒီလူက ပနက် ၅ နာရီလောက် ကိပ်ရက်ထပြီး သူ့အဖော် တစ်ယောက်ကိုနှိုးပြီး စကားပြောလိုက်တာဟာ မနက် ၇ နာရီခွဲအထိ မနားတမ်း တောက်လျှောက်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း သူ့လေပန်းနေတုန်း

ကြားဖြတ်ပြီး နည်းနည်းပါးပါးအိပ်ပါရစေလို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ တောင်းပန်တော့ သူလည်း စကားပြော ရပ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး နှစ်မိနစ်လောက်နေတော့ ထပ်ပြီး ပြောပြန်တော့တာပါပဲ။

ကိုယ်ပြန်မယ့်ညက တော်တော်လေး အကုန်အကျများတဲ့ ညစာ စားပွဲနဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်လိုက်သေးတယ်။ အဲဒီမှာ ရှမ်းပိန်တို့ ကော့ညက်တို့ ပါတာပေါ့။ ညစာစားပြီး ကိုယ်ဘူတာဆင်းတော့ မက္ကလင်းတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ဖို့ကြတယ်။

အဲဒီရထားမှာ ကိုယ်နဲ့တစ်ခန်းထဲအတူစီးလာတဲ့ အဖော်ကတော့ အင်မတန် သပ်သပ်ယပ်ယပ်ဝတ်စားပြီး ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန်ပြန်ရှိတဲ့ အဖွားကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ။ အဲဒီအဖွားကြီးဟာ စကားလည်းမများဘူး၊ အိပ်တဲ့အခါ ဟောက်လည်းမဟောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲက အံ့ဩစရာတွေထဲမှာ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အံ့ဩစရာကတော့ အဲဒီ အဖွားကြီးဟာ ဆေးလိပ်အရမ်းသောက်တာပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြန်ခရီးကတော့ လမ်းမှာ ၁၇ နာရီကြီးများတောင် ကြာပေမယ့် ငိမ်ကျကျပဲ ပြန်ခဲ့ရတယ်။

ကဲ... ကိုယ့်ဆီလည်း စာများများရေးစမ်းပါဦး။ အခု တနင်္ဂနွေ ၆ ပတ်မှာမှ စာ ၄ စောင်ထဲ ရေးတယ်ဆိုတော့ သိပ်နည်းတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ဩဂုတ်လတစ်လလုံး ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသမီးကလေးနဲ့ နှစ်ယောက်သား ကာလီဖိုးနီးယားမှာ အနားယူအပန်းဖြေနေကြတုန်း ဖစ်လ်ဘီလာ မော်စကိုကနေပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ စာတွေကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရေးပို့နေတော့တာပါပဲ။

စာတိုက်ကိုသွားကြည့်တိုင်း ကျွန်မဆီက စာမလာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတော့ 'ကိုယ်ဖြင့် အဲဒီသွားရတာ အင်မတန်ပျင်းရိပြီး ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ ဘုရားဖူး သွားရသလို ဖြစ်နေပြီ'လို့ သူက ရေးလိုက်ပါသေးတယ်။

ဒါနဲ့ ဩဂုတ်လ ၂၃ ရက်နေ့က ရေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ ကျွန်မဆီက သူ့ဆီရောက်လာတဲ့ စာတွေကို ဘယ်နေ့က ဘယ်နှစ်စောင်ရတယ်ဆိုတာ စာရင်းလုပ်ပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါကတော့ ဘယ်စာတွေတော့ သူရပြီး ဘယ်စာတွေတော့ သူမရသေးဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိအောင်လို့ပါပဲ။

မော်စကိုက «စိတ်ကိရေလိုက်တဲ့စာတွေဟာ သူ့အကြောင်းကို ဖော်ထုတ် ပြီးပြောနေတဲ့ စာတွေပါပဲ။ ပညာတတ်အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ဟာသူ နိုင်ငံခြားကိုနယ်နှင်ပြီး သွားနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဘဝနဲ့ သူ့ခံယူချက်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ သူ့စာထဲမှာ အထင်သားပေါ်နေတာပါပဲ။

ဖစ်လ်ဘီရဲ့ စာတွေထဲမှာ ခရုရှက်နဲ့ ဂိုးလ်ဝါးတားအကြောင်းလည်း ပါပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်စာရေးဆရာ လီကာရေးရဲ့ အရောင်းရဆုံးဖြစ်တဲ့ 'စပိုင်' ဆိုတဲ့ စာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်ချက်ရေးထားတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မယ်လင်ဒါနဲ့ သူနဲ့ တော်တော်လေး ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းလည်း ပထမဆုံးအနေနဲ့ အရိပ်အမြွက်ရေးထားပါတယ်။ သူ့အဝတ်အစား တွေအကြောင်း သူ့ချက်တဲ့ ပြုတ်တဲ့ ဟင်းတွေအကြောင်း၊ သူနဲ့ ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေနဲ့ ညစာစားကြတဲ့အကြောင်း၊ ဆိုးဝါးလှတဲ့ မော်စတိုရာသီဥတု အကြောင်း စတဲ့အကြောင်းမျိုးစုံ ထည့်ရေးထားပါတယ်။

မော်စကို

ဩဂုတ်လ ၁၄၊ ၁၉၆၄

'ဒီနေ့ဆိုရင် မင်းပြန်သွားတာ ၄၆ ရက်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ထဲ မှာတော့ ဒီထက်မက အကြာကြီးကြာလှပြီလို့ ထင်နေမိတယ်ကွယ်။

မော်စကိုမှာ ဩဂုတ်လရောက်ရင် မိုးဟာ ညဘက်ကျမှ ရွာလေ့ရှိပေမယ့် မိုးအများဆုံးလလို့ သတ်မှတ်ထားကြတဲ့အတိုင်း အခုဆိုရင် တော်တော်လေးရွာနေပြီ။ ဒီနေ့ပဲ အေးလွန်းလို့ ကိုယ် စာတိုက်ကိုသွားတော့ လည်ပတ်ဆွယ်တာနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ပြီး မိုးတာအင်္ကျီနဲ့ သွားခဲ့ရတယ်။

သစ်ရွက်တွေက အစိမ်းရောင် မပျောက်သေးပေမယ့် ဆောင်းဦးပေါက် အနံ့အသက်ကလေးတွေကတော့ လေထဲမှာ ပါလာနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဂျွန်လနဲ့ ဂျူလိုင်လီတုန်းက ရာသီဥတု သာသာယာယာရှိခဲ့တဲ့အတွက် ဒီလမှာ အခုလို စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းနေတာကို ဘယ်လိုမှ အပြစ်တင်လို့ မရဘူးပေါ့။

ကိုယ်လည်း နေ့လယ်စာနဲ့ပတ်သက်လို့ အမြဲတမ်း ဘာတွေလုပ်ပေးပါ ဆိုတာ အင်နာကို မှာတတ်နေပြီ။ ဒါတွေကတော့ ခါတိုင်းလို အသားများများပါတဲ့ ဆွတ်ပြုတ်နဲ့ နောက်ပြီးတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် တစ်ပန်းကန်မောက်မောက် ပါပဲ။ ဒါထက် ကိုယ်လည်း မင်းပြန်မရောက်ခင် ကြက်ဥကော်ပြန်လိပ်ကြော်ကို ကြော်တတ်အောင်သင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အခုထိတော့ မတတ်သေး ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ သိပ်ခက်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။

မော်စကို

ဩဂုတ်လ ၁၆၊ ၁၉၆၄

တကယ်တော့ စာတိုက်ကို သွားရတာ အလဟဿတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုမီးဘုရစ်တက္ကသိုလ်တ ထုတ်တဲ့ ဗားနတ်စကီးရဲ့ 'ရုရှားနိုင်ငံသမိုင်း' စာအုပ် လေးတဲ့

ရခဲ့တယ်လေ။ အမှန်ပြောရရင် အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ သမိုင်းစာအုပ်တွေထဲမှာ ဒီစာအုပ်ဟာ အရေးအသားရော တင်ပြထားပုံရော အညံ့ဆုံးစာအုပ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုထူးခြားတာက တခြားစာအုပ်တွေမှာမပါတဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ အချက်အလက်ကို ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အများကြီး တွေ့နေရတယ်။

ဒါထက် စကားမစပ် စာအုပ်အကြောင်း ပြောရင်းနဲ့ သတိရလို့ မှာရဦးမယ်။ ကိုယ့်မှာ တော်လ်စတိုင်းရဲ့ စာအုပ်တွေ တချို့လို့နေတယ်။ အခုကိုယ်ဆီမှာ 'စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး' ရှိတယ်။ 'အင်နာ ကရီနီနာ' ရှိတယ်။ 'ရီဆာရက်ရှင်း'နဲ့ 'ဆီပတ်စ် တိုပို ပုံပြင်များ'လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေအပြင် တခြားစာအုပ်တွေကို ကိုယ့်အတွက် ရှာဝယ်ခဲ့ပါဦး။ ဒါတွေကလွဲလို့ တခြား ဘာစာအုပ်ဖြစ်ဖြစ် ရရင် ကောင်းတာပါပဲ။

မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့တော့ အရမ်းအေးတာပဲ။ ကိုယ်ဖြင့် အေးလွန်းလို့ မင်းဖွက် ထားခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အနွေးထည်တွေကို လိုက်ရှာဖို့တောင် စဉ်းစားနေရပြီ။

* * *

မော်စကို

ဩဂုတ်လ ၁၈၊ ၁၉၆၄

တနင်္ဂနွေနေ့ကဆိုရင် ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ပထမဆုံး အကြိမ် မနက် ၁၁ နာရီမှာ စပြတဲ့ ဘဲလေးကဇာတ်ကို ကြည့်ခဲ့ရတယ်။ ကဇာတ် နာမည်ကတော့ 'အက်စ်မာရဲလ်ဒါ'တဲ့။ ကိုယ်တို့အနေနဲ့ ဆက်ဆက်ကြည့်ဖို့လိုတဲ့ ကဇာတ်ပါပဲ။ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဟူးဂိုးရဲ့ 'နော်တာဒိမ်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းက ခါးကုန်းကြီး' ဇာတ်လမ်းကို အခြေခံထားတာပါပဲ။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းပြီး မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်ရတဲ့ ဇာတ်မြူးတစ်ခုပါပဲ။

* * *

မော်စကို

ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်၊ ၁၉၆၄

အော်. . . ဒါထက် ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်မှာပဲစွဲသွားစာရင်းထဲမှာ နောက်ထပ် ကစ်ဥလောက် ထပ်တိုးပေးပါဦး။ သိပ်များ များနေပြီလား။ ကိုယ်မှာချင်တာကတော့ ကခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကနေရီဂင် သီချင်းဆိုတဲ့အသံကို အသံသွင်းထားတဲ့ ဓာတ်ပြား ပြန်လောက် ဝယ်ခဲ့ဖို့ပါပဲ။ အဲဒါဖြစ်လို့လားလို့ ဘာ အိမ်မှာပေးထားတဲ့ ကနေရီ ဂွက်ဟာ မနေ့ညက သီချင်းသံလိုလိုနဲ့ အသံထွက်လာပြီး နောက်တော့ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ တိတ်သွားတယ်။ အဲဒါခတ်ရတာကတော့ သူဟာ သီချင်းဆိုဖို့ ကြိုးစား

ရင်းနဲ့ ဘယ်လိုဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး ဆက်မဆိုတော့ဘဲ ရပ်သွားတယ်ထင်တာပဲ။

*

*

*

မက္ကလင်းတို့လင်မယားဟာ ဘော်လံတစ်နိုင်ငံတွေကို အလည်အပတ် သွားနေကြရာက ဩဂုတ်လကုန်လောက်မှ ပြန်ရောက်ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ရှည်လျားထွေပြားပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ စာတွေကတော့ အဆက်မပြတ် ရောက်နေတာပါပဲ။ သူ့စာတွေထဲမှာ မက္ကလင်းတို့ လင်မယားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေလည်း တော်တော်များများ ပါလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့ကဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ မက္ကလင်းနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ ပထမဆုံးအကြိမ် နေ့လယ်စာ အတူစားကြတဲ့အကြောင်း သူ့စာထဲမှာ ဖတ်ရပါတယ်။

ဒီအချိန်အထိ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကလည်း ပြန်မရသေးဘဲ ဖြစ်နေပြီး ကျွန်မဟာ ရုရှားပြည်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရမှန်းမသိသေးဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဖစ်လ်ဘီဟာ တစ်ယောက်ထဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ လူဖျိုလို တစ်ကိုယ်ရေတကာယ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။

ဒါနဲ့ မယ်လင်ဒါနဲ့ နေ့လယ်စာအတူစားဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့အကြောင်း အဲဒီ မတိုင်ခင် တစ်ရက်က သူ့ရေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ ပါလာပါတယ်။

မင့်ဆီကို နောက်ထပ် ပစ္စည်းနှစ်ခုလောက်တော့ မှာချင်သေးတယ်။ အဲဒါ တွေကတော့ ရာဘာသားခေရကွင်း တစ်ထုပ်နှစ်ထုပ်လောက်နဲ့ ပင်အပ်အသေး လေးတွေရအောင် ရှာပြီးဝယ်ခဲ့စမ်းပါ။

နက်ပြန်ကျရင် ကိုယ်နဲ့မယ်လင်ဒါနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး နေ့လယ်စာစားကြဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းတဲ့အနေနဲ့ အရက် နည်းနည်းပါးပါး သောက်ကြမယ်လေ။ နေ့လယ်စာအတွက် ကုန်ကျသမျှကိုတော့ မယ်လင်ဒါက တာဝန်ယူထားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အပြောင်းအလဲကလေးတစ်ခု ရတာပေါ့။ ကိုယ်လည်း မင်းပြန်သွားကတည်းက မော်စကိုစားသောက်ဆိုင်တွေမှာ တစ်ခါမှ မစားဖြစ်တော့ဘူး။

*

*

*

မော်စကို

စက်တင်ဘာ ၄ ရက်၊ ၁၉၆၄

ဒီမှာတော့ အခုထက်ထိ ချမ်းတုန်းပဲရှိသေးတယ်။ ချမ်းလွန်းလို့ ဆွယ်တာကိုတောင် ထုတ်ဝတ်ရတယ်။ အခုဒီစာရေးတဲ့အချိန်မှာ ဆွယ်တာအကဲ

နဲ့ပေါ့။ အရေးထဲ အင်နာက ကိုယ်ဝတ်ထားတဲ့ဆွယ်တာကို သဘောကျလို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဆွယ်တာအကဲဝတ်ထားတဲ့ ကိုယ့်လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး နူးညံ့တဲ့သိုးမွှေးကို အံ့ဩလို့ မဆုံးတော့ဘူး။

ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ဒီနှစ်ဆောင်းတွင်းဟာ ၁၈၁၂ ခုနှစ်က နပိုလီယံကိုယ်တိုင် အအေးမိခဲ့ရတဲ့ဆောင်းရာသီနောက်ပိုင်း အရှည်လျားဆုံး ဆောင်းရာသီဖြစ်မှာ သေချာတယ်။

မနေ့က ကိုယ်နဲ့ မယ်လင်ဒါနဲ့ အာရာရက်စားသော်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာစားခဲ့ကြတယ်။ တော်တော်လေး စားလို့ကောင်းပါတယ်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရုရှားသစ်ထွင်းပန်းချီပြပွဲကို သွားကြည့်ကြတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဓာတိုက်ကို နှစ်ယောက်အတူ လမ်းလျှောက်သွားကြတယ်။

*

*

*

မော်စကို

စက်တင်ဘာ ၈ ရက်၊ ၁၉၆၄

ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ မယ်လင်ဒါတို့ရဲ့ တောအိမ်ကလေးကနေပြီး မှီရာ ထွက်ကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဒေါ်နယ်ဟာ ကိုယ်တို့တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့ ဧရာမမြို့ကြီးတွေ ရလာခဲ့တယ်။ ကိုယ်ဖြင့် အဲဒီမြို့ကြီးတွေစားရင် တုံးခနဲ လဲသေသွားမလားလို့တောင် ထင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အထင်ကတော့ ဒီမြို့မျိုးဟာ ကျကျနနပြုတ်ပြီးစားရင် စားလိုရတဲ့ မြို့မျိုးထဲကနဲ့ တူပါတယ်။

မှီရာထွက်ပြီးလို့ ပြန်လာတော့ သူတို့တတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ စကားများ နေကြတုန်း ကိုယ်ကတော့ သတင်းစာဖတ်နေလိုက်တယ်။ ညဘက်ကျတော့ ထုံးစံ အတိုင်း စခရက်ဘဲလ် ကစားကြရင်းနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာပါပဲ။

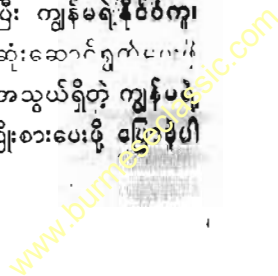
*

*

*

ကျွန်မလည်း စက်တင်ဘာလထဲကျမှပဲ နယူးယောက်ကို ပြန်ရောက် ပါတယ်။ ကျွန်မပြန်ရောက်ပြီးလို့ ကျွန်မသမီးလေးကို သူ့အပေဆီပြန်ပို့ပြီးတော့မှပဲ ကျွန်မလည်း ကျွန်မရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ရရေးကို လုံးပမ်းရပါတော့တယ်။

ဂျူလိုင်လ စောစောပိုင်းတုန်းက ကျွန်မရဲ့ရှေ့နေကတစ်ဆင့် ဝါရှင်တန်မှာ ရှိတဲ့ နာမည်ကျော်ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်ကို ဆက်သွယ်ပြီး ကျွန်မရဲ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနက အမြန်ဆုံးဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒါအပြင် ဝါရှင်တန်နဲ့အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့ ကျွန်မပို့ မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ချဉ်းကပ်ပြီး တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပေးဖို့ ပြောခဲ့ပါ

သေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ နယူးယောက်မြို့နယ်က ပြည်သူ့အခွင့်အရေးကော်မတီ နဲ့လည်း တွေ့ပြီး ကျွန်မကိစ္စကို အကူအညီတောင်းခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး ကျွန်မ နယူးယောက်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မကိစ္စဟာ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲပြီးမှပဲ သက်ဆိုင်ရာက အမိန့်ချပေးလိမ့်မယ် ဆိုတာ တိတိကျကျ သိလာရပါတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် သမ္မတရွေးကောက်ပွဲကျင်းပ ဖို့က နောက်ထပ် တနင်္ဂနွေခြောက်ပတ်(တစ်လခွဲ)လောက် လိုပါသေးတယ်။ ဂျွန်ဆင်နဲ့ ဂိုးလ်ဝါးတား အပြိုင်အရွေးခံကြတဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့အနိုင်ရမယ်ဆိုတာ မသေချာသေးသမျှ ဝါရှင်တန်မှာရှိတဲ့ သတ်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေဟာ ကျွန်မကိစ္စ မျိုးလို နိုင်ငံရေးနဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စပတ်သက်နေတဲ့အမှုကိစ္စတွေကို လုံးဝ အဆုံးအဖြတ် မပေးရဲသေးဘဲ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မဟာ အကုန်အကျများလှတဲ့ နယူးယောက်ဟော်တယ်တစ်ခုမှာ ပျင်းပျင်းယိုယိုနဲ့ နေခဲ့ရပြီး ကိစ္စကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်မယ့်နေ့ကို စောင့်နေခဲ့ရပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်း ဖစ်လ်ဘီဆီက စာတွေကတော့ အဆက်မပြတ် တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် လာနေတာပါပဲ။ သူ့စာထဲမှာ ကျွန်မရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ရရေးအတွက် အခက်အခဲတွေ နေရတာကို ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ အမြန်ဆုံး ဖြေရှင်းပြီး မော်စကိုကို အမြန်ဆုံးပြန်လာဖို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်။ 'မင်းသွားတာ ကြာလှပြီ... အကြာကြီးကြာလှပြီ' လို့ သူကရေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို လာခွင့်ပြုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ပြည်ဝင်ခွင့် လက်မှတ်ကလည်း ဩဂုတ်လ ၃၁ ရက်နေ့က သက်တမ်းတုန်သွားပြန်တော့ ကျွန်မမှာ ပြဿနာတစ်ခု ထပ်ပြီးတိုးပြန်တာပေါ့။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံးစတွေ့ကြတဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့ဖြစ်တဲ့ စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ရေးလိုက်တဲ့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့စာ ထဲမှာ ဒီလိုပါလာပါတယ်။

ကိုယ်အချစ်ဆုံး ဒါလင်ရေး...

ကဲ... ဒီနေ့ဆိုရင် တိုက်တိုနှစ်ယောက် စပြီးတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ရှစ်နှစ်မြောက် အထိမ်းအမှတ်နေ့ ရောက်ပြန်ပြီ (၈ နှစ်မြောက်နေ့နဲ့...)။ အဲဒီတော့ ဒီနေ့မနက် ကိုယ်ရဲ့ ပထမဆုံး အလုပ်အဖြစ်နဲ့ မင်းဆီပို့လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းကို အခုလောက် ဆိုရင် မင်းရပြီးရောပေါ့။ ကိုယ်ဖြင့် အဲဒီတုန်းက စိန့်ဂျော့ဟော်တယ်မှာ ကိုယ်နဲ့ ပင်းနဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း စပြီး မိတ်ဖွဲ့ခဲ့ရတာကို အခုထက်ထိ မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် ပြန်ပြီးမြင်ယောင်မိသေးတယ်။

မင်းရဲ့ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ရေးလိုက်တဲ့ စာလည်း ရပြီးရောပေါ့။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ အတိုချုပ်ပြောရရင် အဲဒီပြည်ဝင်ခွင့်

လက်မှတ်ကို ဝါရှင်တန်မှာရှိတဲ့ ဆိုဗီယက်သံရုံးကပဲဖြစ်ဖြစ် စတော့ဟုမ်းလေဆိပ် မှာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးဒီရောက်မှပဲဖြစ်ဖြစ် ယူလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စတော့ဟုမ်း လေဆိပ်နဲ့ မော်စကိုမှာယူချင်တယ် ဆိုရင်တော့ မင်းဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ ဘယ်လေယာဉ်နဲ့လိုက်လာမယ်ဆိုတာ ဆယ်ရက်လောက်ကြိုတင်ပြီး အကြောင်း ကြားမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်မှာ စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်ဖို့ ကောင်းကောင်းကြီး အချိန်ရတာပေါ့။

မကြာလင်းတို့လင်မယားလည်း အခုလာမယ့်စနေနေ့မှာ တော်လ်စတိုင်းရဲ့ ဇာတိဖြစ်တဲ့ ယာစ်နာယာပိုလ်ယာနာကို အလည်သွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီခရီးစဉ်ဟာ သူတို့ဌာနကစီစဉ်တဲ့ခရီးမို့ ကိုယ်လိုက်လို့မဖြစ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ နောက်လာမယ့်အခါနဲ့ကျရင် ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့မွေးနေ့အတွက် မင်းကိုယ်စား သူတို့ကို မွေးနေ့ပါတီတစ်ခုလုပ်ပြီး ဧည့်ခံဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ မွေးနေ့ ပါတီလုပ်မယ့်နေရာကတော့ ဘာလင်ပျော်ပွဲစားရုံပေါ့။ အစားအသောက် ကောင်းကောင်းနဲ့ လွှဲလှုပ်ရှုပ်ရှုပ် ပျော်ပွဲစားရုံလေ... မင်းမှတ်မိတယ်မှတ်လား။ အဲဒီတော့ အဲဒီနေ့ကျရင် နယူးယောက်စံတော်ချိန် နေ့ ၁ နာရီတိတိမှာ ကိုယ်တို့ အားလုံး မင်းအတွက် ဆုမွန်ကောင်းကောင်းတဲ့အနေနဲ့ ရုရှားရုန်ပိန်သောက်ကြ မယ်လေ...။

စက်တင်ဘာလ ၀၆ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ရေးလိုက်တဲ့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့စာထဲမှာတော့ ဒီအရင်တစ်ရက်က မော်စကိုမှာကျင်းပတဲ့ ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့ပါတီအကြောင်းကို ရေးထားတာ ဖတ်ရပါတယ်။

... အဲဒီနေ့က ကိုယ်တို့အားလုံး ထုံးစံအတိုင်း မင်းအတွက် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းတဲ့အနေနဲ့ အရက်သောက်ကြတယ်။ ဒီလိုအခမ်းအနားမျိုးမှာ လုပ်နေကြအတိုင်းပါပဲ။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ်တို့ပြောကြဆိုကြတာတွေဟာ မင်းအတွက် မျက်နှာလှုပ်စရာတွေပေါ့။

အဲဒီမွေးနေ့ပါတီမှာ မယ်လင်ဒါတို့ရဲ့မိတ်ဆွေ ရုရှားအမျိုးသမီး တစ်ယောက်က (မင်းနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးလို့) မင်းဟာ ဘယ်လိုနေသလဲလို့ ကိုယ်ကို မေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်က ဒီမေးခွန်းကို မယ်လင်ဒါပဲ ဖြေပါလိမ့်မယ်လို့ ယူပဲလိုက်ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မယ်လင်ဒါက ခပ်ကည်တည်နဲ့ မင်းဟာ အရပ်ရှည်ရှည် ပဲနီပိန်ပါးပါး ဆဲပဲနက်နက် မျက်လုံးပြာပြာနဲ့ သံပဲပြီးယဉ်တာပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါကို ရုရှားအမျိုးသမီးက 'ယဉ်တယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးကို ကောင်းကောင်း နားမလည်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ... အဲဒီနောက် ရုရှားအမျိုးသမီးကပဲ မင်းဟာ

အချက်အပြုတ်ကောင်းသလားလို့ မေးတာနဲ့ ကိုယ်တို့အားလုံးက တတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြရတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မယ်လင်ဒါက သူတွေဖူးသမျှ လင်မယားတွေထဲမှာ ကိုယ်တို့စုံတွဲတစ်တွဲပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိတာ တွေ့ဖူးတယ်လို့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြောနေကျစကားကို ပြောတော့တာပါပဲ။ ရုရှားအမျိုးသမီးဟာ အဲဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ရှေးဟောင်းပြတိုက်ထဲက ခပ်မှောင်မှောင် ချောင်ကျတဲ့ တစ်နေရာမှာ ထူးဆန်းတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို သွားခနဲတွေ့လိုက်ရသလို ကိုယ့်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်တော့တာပါပဲ။

အဲဒီတော့ အခုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ အဲဒီနေ့ကဆိုရင် မင်းဟာ ကိုယ်တို့ အားလုံးရဲ့ အာရုံအစိုက်ခံရဆုံး ရုပ်ပုံလွှာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါနဲ့ အချိန်တန်တော့ ကိုယ်လည်း နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ မြေအောက်ရထားနဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီညက ကိုယ်တို့အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြတာမှန်ပေမယ့် ရထားပေါ်မှာ ဝမ်းအနည်းဆုံးဖြစ်ရတဲ့လူကတော့ ကိုယ်ပါပဲကွယ်။ . . .

စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ တခြား အိုင်ယာလန် အမေရိကန် ကပြားတွေလိုပဲ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့ကျင်းပတာကို တော်တော်သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု နယူးယောက်မှာတော့ အင်မတန်အရေအတွက်နည်းလှတဲ့ ကျွန်မရဲ့စိတ်ခေတ္တတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေဟာ အလုပ်များနေကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတုန်း ဖြုန်းဆို မမျှော်လင့်ဘဲ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းမကြီး ၅၂ လမ်းထောင့်မှာ တက္ကစိတစ်စီးပေါ်က လူတစ်ယောက်ခုန်ဆင်းလာပြီး ကျွန်မတို့ ပျာပျာသလဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီလူဟာ အာရေဗီးယားမှာတုန်းက အင်မတန်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး။

သူကလည်း ပျာယိးပျာယာနဲ့ 'ကဲ... ဟစ်လ်တန်ဟော်တယ်ကိုပြန်ပြန် တစ်ခုခုသောက်ရအောင်' ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့နဲ့ အဲဒီလိုက်သွားပြီး နည်းနည်း ပါးပါး သောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါတင်မကပါဘူး။ အဲဒီမှာသူက ကျွန်မကို ဝေါ်လဲ တစ်ထောင် ချေးလိုက်ပါသေးတယ်။

အမေရိကန်သမ္မတရွေးကောက်ပွဲရဲ့အဖြေက နိုင်အာလကျမှ သိရမယ့် ဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ရရေးအတွက် ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင် အဲဒီ တနင်္ဂနွေခြောက်ပတ်လောက်အတွင်း ကျွန်မဟာ ဘာမှအကြောင်းထူးမရှိဘဲ ဟိုသွား ဒီသွားနဲ့ မအားအောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ညနေဘက်တွေမှာတော့ ဘယ် မသွားဘဲနေတာ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ရုပ်မြင်သံကြားစက်တစ်လုံး ခဏငှားထ

ပါတယ်။ ညနေတိုင်း အဲဒီရုပ်မြင်သံကြားစက်တို့ ဖွင့်ပြီး ရွေးကောက်ပွဲနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေ နားထောင်ရတော့တာပါပဲ။ အမေရိကန်သမ္မတရွေးကောက်ပွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ သမ္မတရုစဉ်အရွေးခံရတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲရဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အခုလို ကျကျနန ရွေးကောက်ပွဲကို စိတ်ဝင်စားမိတာဟာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

ဒီအတောအတွင်းမှာ ဖစ်လ်ဘီရဲ့စာတွေကတော့ အံ့ဩစရာကောင်း လောက်အောင် မှန်မှန်ကြီးလာနေပါတယ်။ သူ့စာတွေဟာ အသက်ဝင်နေပြီး သူ့ဘဝရဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်ကို ရှေးခြယ်ပြထားသလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ သူ့စာတွေဟာ အာမခံခံနေရတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ စာတွေနဲ့ သိပ်တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဒီလိုမထင်ရအောင် ရေးထားပါတယ်။

နောက်ထပ် သတင်းထူးတာတွေ ပြောရဦးမယ်။ ကိုယ်မနေညနေက တောအိမ်ကလေးကပြန်ရောက်တော့ ကိုယ်တို့ရဲ့ငှက်မလေးဟာ ဥတစ်လုံးဥထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း အင်နာကို အခုအချိန်ကစပြီး အဲဒီလျှောင်ချိုင့်ကို ဟိုဟိုဒီဒီမရွေ့ဖို့နဲ့ ကိုင်ရင်တွယ်ရင်လည်း ဂရုစိုက်ပြီးကိုင်ဖို့ မှာထားရတယ်။

မိုးစုံလိမ့်မယ်လို့ မိုးလေဝသဌာနက ခန့်မှန်းထားပေမယ့် ကိုယ်တို့ဟာ တောအိမ်ကလေးမှာ နှစ်ရက်စလုံး သာယာလှပတဲ့ဆောင်းဦးပေါက်အဖြစ်နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ရပါတယ်။ ဒေါ်နယ်က သူ့အိပ်ခင်အဟောင်းတို့ ပြန်ပြင်ပြီး အသစ်လုပ်တယ်။ အဲဒါနဲ့ စနေနေ့က ကိုယ်နဲ့မယ်လင်ဒါနဲ့ မှီရှာထွက်ကြတယ်။ အပြန်ကျတော့ ကိုယ်တို့လူသိုက်တွေအားလုံး စားလောက်အောင် မှီတွေတော်တော် များများ ရခဲ့ကြတယ်။

* * * * * ဒီနေ့မနက်စောစော ဝိုင်အရက်တစ်ပုလင်းနဲ့ ဆာဂီပေါက်ချ လာတယ်။ ကိုယ်အလုပ်က ခွင့်ယူထားတဲ့ရက်မှာသောက်ဖို့ လာပေးတာတဲ့။ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့သူနဲ့ အတူသောက်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ မနက် ၉ နာရီလောက်ကြီးမှာ ပုလင်းဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်သား မော့လိုက်ကြတယ်။ သူက လာမယ့်သောကြာနေ့ ကျရင် ဘော်လုံးပွဲသွားရအောင်ဆိုလို့ ကိုယ်လည်းလိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီလိုမှမသွားရင်လည်း အလုပ်တွေများတာနဲ့ သွားဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီကြားထဲ မင်ဆိကကြေးနန်းကိုလည်း အမြဲမျှော်နေရသေးတယ်လေ။ . . .

မော်ဂကိုတစ်ခါက ခရောက်ရပြန်ပြီ

၁၉၆၄ ခုနှစ် အမေရိကန်သမ္မတရွေးကောက်ပွဲကတော့ ကျွန်မအတွက် အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဆောင်နေပါတယ်။ အဲဒီရွေးကောက်ပွဲမှာ ကျွန်ဆင်ဟာ ဂိုးလ်ဝါးတားကို မုချနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ခဲ့ပါတယ်။ နိုင်လည်းနိုင်တာပါပဲ။ အဲဒါအပြင် ဒီရွေးကောက်ပွဲမပြီးမချင်း နိုင်ငံခြားရေးဌာနဟာ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သိထားရတဲ့အတွက် ကျွန်မဟာရွေးကောက်ပွဲကို ပိုပြီး အာရုံစိုက်မိပါတယ်။

အဲဒီ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုကြီးကြောင့် အစိုးရရဲ့လုပ်ငန်းတွေ ရက်တော်တော် ကြာအောင် ရပ်ဆိုင်းနေတဲ့အတွက် အဲဒီကိစ္စကြီး လုံးဝပြီးစီးသွားတဲ့အထိ ကျွန်မဟာ နယူးယောက်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရပါတယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပတ်သက် နေတဲ့အတွက် အုပ်ချုပ်ရေးသစ် စနစ်တကျ ထူထောင်မပြီးမချင်း ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကိစ္စကို ဘယ်သူမှ လုပ်မပေးရဲကြဘဲဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကြီးပြီးသွားလို့ ဂိုးလ်ဝါးတား ရှုံးသွားတော့မှပဲ လူတွေ တော်တော်များများဟာ သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့တယ်။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ ဖစ်လ်ဘီလည်း ပါပါတယ်။

ရွေးကောက်ပွဲပြီးသွားတဲ့နောက် ကျွန်မဟာ နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ လုပ်ငန်း ကိုင်ပုံအတိုင်း တော်တော်သည်းခံပြီး စောင့်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မကိစ္စဟာ မကြာခင် ရှော့ရှော့ရှု၍ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ တထစ်ချ ယူဆထားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဖစ်လ်ဘီ ပွာလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် အပြင်ကို နေ့ပိုင်းထုတ်ပြီး အပြေးအလွှားဝယ်နေ ရပါတယ်။ ရှုံးသုံးပစ္စည်းတွေ၊ စာအုပ်ချုပ်တဲ့ ပင်အပ်တွေ၊ စာရွက်ညှပ်တဲ့ ကလစ်တွေ အပြင် ရာဘာကွင်းတွေရော ဘောလ်ပင်တွေရော ပြီးတော့ မယ်လင်ဒါအတွက်

ကြက်သွန်ဖြူနွားတဲ့စက်ပါ ရှာဝယ်ပါတယ်။

အဲဒါတွေတင်မကပါဘူး။ ကျွန်မအတွက် အသုံးဝင်မယ့် အနုပညာ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း နှစ်နှစ်စာလောက် မှန်းပြီး ဝယ်ပါသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းမျိုးစုံနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အနွေးထည်တွေကိုလည်း လိုလိုမယ်မယ် ဝယ်လိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို ရောမ သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးနဲ့ထည့်ပြီး မော်ဂကိုကို လေကြောင်းနဲ့ ပို့ဖို့ စီစဉ်ရပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မအတွက် ကသိကအောက်နဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ စာတစ်စောင် ဖစ်လ်ဘီဆီက ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ စဉ်းစား မိတာကတော့ ဒါလောက်ကြာတဲ့အထိ ကျွန်မပြန်မလာတာနဲ့ပတ်သက်လို့ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ရာက ကျွန်မမရှိဘဲနဲ့လည်း နေလို့ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောထား သက်ရောက်သွားဟန်တူပါတယ်။ သူ့စာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာပါတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို အဲသလိုကောက်ယူရင်းနဲ့ ကျွန်မဟာ အိုင်ယာလန်သွေးပါတဲ့ မိန်မပီပီ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် စိတ်ညစ်ရတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မမြောတဲ့ အဲဒီစာကတော့ . . .

မော်ဂကို

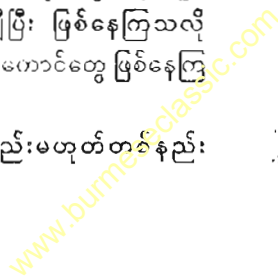
နိုင်ငံဘာ ၆ ရက်၊ ၁၉၆၄

. . . . ကိုယ်ဟာ အတွေးအခေါ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သဘောထားတစ်ခုကို စောင့်ထိန်းနေရတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အခုတွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေဟာ စောစောကတည်းက ကြိုတင်သိထားပြီးသားမို့ ပြသနာအားလုံးပြေလည်သွားတဲ့ အထိ သည်းခံနေရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောထားပဲ။ ဒီသဘောထားအတိုင်း ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခဏခဏ သတိပေးနေရတယ်။

တကယ်ဆိုတော့ မင်းပြန်သွားတဲ့အတွက် မင်းကို အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းမှာ မင်းသမီးနဲ့ စကားလွန်ထားပြီးသား ဖြစ်နေတာကိုး။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တင်လို့မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကိုယ့်နောက်ကို လိုက်မလာခင်ကတည်းက ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်နိုင်တယ်လို့ အာမခံထားတာကိုး . . .

နောက်ပြီးတော့ မင်းမှာ ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး နေရေးထိုင်ရေးအတွက် အခက်တွေ့နေတာကို ကိုယ်က ဇွတ်ဆက်ပြီး ဒီမှာနေဖို့ မတိုက်တွန်းချင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ တခြားလူတွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ဖြစ်နေကြသလို "ဟိစ္စမှာလည်း ကိုယ်ပြန်မလာဘဲဟာ ပြောပြအနေရဲ့သားကောင်တွေ ဖြစ်နေကြ တာပါပဲ အချစ်ရယ် . . .

ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို တချိန်ချိန်မှာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း

ပြေလည်အောင် ပြောရှင်းဖို့ လိုတယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ်တို့ နားလည်သဘောပေါက် ထားမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှလည်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝကို ဖန်တီးနိုင်မယ်မဟုတ်လား။

ဖစ်လ်ဘီရဲ့စာထဲက 'တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း' ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ကျွန်မအတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် အစဖော်ပေးလိုက်တာပါပဲ။ သူ့စိတ် ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ ပြန်ရစရာအကြောင်း မရှိတော့တဲ့အတွက် ရုရှားပြည်ကို ကျွန်မပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ သေချာပေါက်ယူဆစရာ အကြောင်း အချက်များ ရှိနေသလားမှ မပြောတတ်တာရှင်။

မော်စကို

နိုဝင်ဘာ ၁၁ ရက်၊ ၁၉၆၄

... မယ်လင်ဒါက ကိုယ့်ကိုပြောတယ်။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်ဆိကို အတိုင်းအကြောင်းစာရေးဖို့ သူတို့ကို မှာတယ်တဲ့။ တကယ်တော့ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရေးတာထက်ပိုပြီး သူတို့အနေနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးနိုင်မယ်မထင် ဝါဘူး အချစ်ရယ်...။ ဘာလဲ မင်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်ဖျားဖျားနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်နေသလားဆိုပြီး စိုးရိမ်လို့ ရေးလိုက်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား။

ကိုယ့်အနေနဲ့ ယုံတုန်းက အဖေအမိတို့ဧည့်သည် ပျောက်သွားပြီးတဲ့အချိန်က စပြီး ကျန်းမာရေးက ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းကောင်းနေပါတယ်။ အခုဆိုရင် ရာသီဥတုဟာ သိပ်အေးပြီး သိပ်ခြောက်သွေ့လာပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းနေတယ်။ ကိုယ်မဖျားပါဘူး။ တကယ်မဖျားပါဘူး။ လုံးဝ မဖျားပါဘူး။ က... သိပြီလား။

ဒါထက် ကိုယ်ဒီနေ့ည မယ်လင်ဒါနဲ့အတူ တော့စ်ကာ ဘဲလေးကပွဲကို သွားကြည့်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒေါ်နယ်ကတော့ မလိုက်ချင်ဘူးလို့ပြောတယ်။ သူက အဆိုအကတွေပါတဲ့ အော်ပရာကိုမှ ပိုပြီး သဘောကျပုံရတယ်။ နောက်ပြီး တော့လည်း ဒီလူက သူ့ဌာနဆိုင်ရာအလုပ်တွေ လုပ်နေရရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ လူစားမျိုးနဲ့တူပါတယ်။

* * *

ကျွန်မ အမေရိကမှာရှိနေတုန်း ဖစ်လ်ဘီ နောက်ဆုံးရေးလိုက်တဲ့စာဟာ နိုဝင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့စွဲနဲ့ပါ။ အဲဒီစာထဲမှာလည်း သူဟာ ကျွန်မကို တတ်နိုင်သမျှ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့နဲ့ သူ့စိတ်လည်း အကျိုးအကြောင်း အပြည့်အစုံ စာရေးဖို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနဟာ ကျွန်မမျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲပြီးသွားလို့ သုံးလေးရက်

ယဉ်ကျေးစာပေ

လောက်ကြာတော့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနက ကျွန်မဆီကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။ စာထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံခြားရေးရုံးမှာ အချိန်မရွေး လာယူနိုင်ပါပြီလို့ ပါလာပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကြာကြာဆိုင်းမနေတော့ဘဲ နိုဝင်လာလ ၁၃ ရက် သောကြာနေ့မှာပဲ ချက်ချင်းသွားယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ၁၃ ရက်နေ့ဟာ ကျွန်မ အတွက်တော့ ကံကောင်းတဲ့နေ့လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

နောက်တစ်ခု ကျွန်မလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ ဩဂုတ်လတုန်းက သက်တမ်းတုန်သွားတဲ့ ကျွန်မမဲ့ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို အသစ်ပြန်လဲဖို့ ဝါရှင်တန် မှာရှိတဲ့ ရုရှားသံရုံးကို သွားရတဲ့အလုပ်ပါပဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲက အဲဒီပြည်ဝင်ခွင့် လက်မှတ်အသစ်လဲတဲ့ကိစ္စဟာ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ပြီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ အကြီးအကျယ် တုံ့ပြန်ရာဖြစ်ရုံတ အဲဒီရုရှားကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်သူမှ မကြားဖူးကြဘူး တဲ့ရှင်... ကံ ကြည့်ပါဦး။

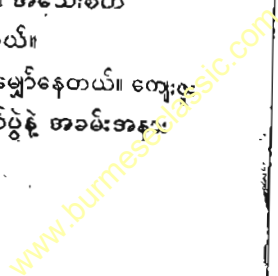
ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဖစ်လ်ဘီဆီကို ချက်ချင်းသံကြီးရိုက်ရတော့တာပေါ့။ ဒီမှာရှိတဲ့ ရုရှားသံအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ကျွန်မနာမည်ကိုတောင်မှ မကြားဖူးကြဘဲ ဖြစ်နေလို့ ကျွန်မရဲ့ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို အဲဒီကပဲ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ပေးပါလို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ စိတ်ထဲက သိပ်ဘဝင်မကျတာနဲ့ ရုရှားကောင်စစ်ဝန်တစ်ယောက်ကို ဝင်တွေ့ပြီး ကျွန်မရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ရုရှားသံအမတ်ကြီးဆီ စုံစမ်းကြည့်ပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ အဲဒီနေ့ညနေပိုင်းမှာ ကောင်စစ်ဝန်ကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်တော့ ကျွန်မရဲ့ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို နက်ဖန်မနက်ကျရင် လာယူပါလို့ ပြောပါတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖြစ်ပျက်တဲ့အကျိုးအကြောင်းတွေကို အပြည့်အစုံ ဖစ်လ်ဘီဆီ အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်။ သူကလည်း အားရဝမ်းသာနဲ့ ကျွန်မဆီကို ကြေးနန်းတွေ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် တသိကြီးရိုက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကြေးနန်းတွေကတော့ -

- နိုဝင်ဘာ ၁၇ - သိပ်တော်တဲ့မိန်းကလေးပါပဲ။ အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေကို မျှော်နေတယ်။
- နိုဝင်ဘာ ၁၈ - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကို အကြီးအကျယ် မျှော်နေတယ်။ ကျေးဇူး သိရှိတင်တယ်။ စားပွဲသောက်ပွဲနဲ့ အခမ်းအနား လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။

ယဉ်ကျေးစာပေ

နိုဝင်ဘာ ၁၉ - စကော့တလန်ကို လုံးဝမမေ့ပါနဲ့။ အတောင်တစ်ဖက် တည်း ဖွဲ့မလာပါနဲ့။

ပဟေဠိဆန်ဆန်နဲ့ နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ သံကြိုးစာကို ကျွန်မဖြင့် ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိပါတယ်။ နောက် အချိန် တော်တော်ကြာအောင် စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းနဲ့မှ သူ့ဆိုလိုတာကို ရိပ်မိပါ တော့တယ်။ အဲဒီသံကြိုးစာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ သူ့အတွက် စကော့ဝီစကီနစ်ပုလင်း ဝယ်လာခဲ့ဖို့ မှာတာပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်မ ပထမဆုံးအခေါက် မော်စကိုရောက်သွားတုန်းက ဝီစကီပါမသွားလို့ သူ့မှာ အကြီးအကျယ် ချောက်ကျ သွားတာကို ကျွန်မပြေးပြီး သတိရမိပါသေးတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကိုမင်ဟောဂင်မှာ လေယာဉ်ပြောင်းစီးတော့ လေဆိပ်က အကောက်လွတ်တဲ့ဆိုင်မှာ ဝီစကီနှစ်ပုလင်း ပြေးဝယ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျွန်မကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုကြလိမ့်မယ် ဆိုတာ စိတ်ချပြီး မော်စကိုကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ဟာ ၁၉၆၄ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့ပါပဲ။

* * *

ကိုပင်ဟောဂင်လေဆိပ်မှာ အဲရီဖလော့လေယာဉ်ပေါ်ကို ကျွန်မတက် လိုက်တော့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ခရီးသည်လုံးဝမရှိသလောက် ရှင်းနေပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကျွန်မမိတ်ထံ ကျွန်မနောက်ကို တစ်ထောက်ကောက် နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေသလိုလို ခံစားနေမိပါတယ်။ ကျွန်မမိတ်မယ့်လေယာဉ်ပေါ်မှာ အမေရိကန် စီအိုင်အေအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့များ တွေ့နေမလုံလို့ စိတ်ထဲက မသိုးမသန်နဲ့ပေါ့ရှင်။

ဒါပေမယ့် လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပထမတန်းခရီးသည်တွေစီးတဲ့ အခန်းထဲကို ကျွန်မရောက်သွားတော့ အခန်းထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်အနားယူရင်း မှိန်းနေကြတဲ့ လေယာဉ်အမှုထမ်းတချို့ပဲ တွေ့ရပြီး တစ်ခန်းလုံးဟာ ရှင်းနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ လေယာဉ်စတင်ပြီး လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်က စတက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မလည်း ဧည့်ခံပွဲတွေမှာသောက်လေ့ရှိတဲ့ ဗော့ဒ်ကာအရက်နဲ့ စားစရာအဖြည်း နည်းနည်းပါးပါး မှာလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျသင့်တဲ့ငွေကို အမေရိကန် ဒေါ်လာနဲ့ပဲ ရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီထဲက ပိုတဲ့ငွေအကြွေကိုတော့ ရုရှားဇာယာဉ်တွေပေါ်မှာ အမာခံငွေနဲ့ဝယ်တဲ့ အခါတိုင်း အမ်းလေ့ရှိတဲ့ ချောကလက်အဝိုင်းတွေနဲ့ပဲ အမ်းပါတယ်။

ဘောလ်တစ်ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကျော်လာတဲ့အခါကျတော့ ညဘက်ရောက် နေပါပြီ။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဘိုင်လီရုရှားရဲ့တော့အုပ်တွေကို ဖြတ်ပြီး ဝှိုအိုင်ပီတွေ ဆင်းတဲ့ ဗနကိုဗီလေဆိပ်ကို ဆိုက်ပါတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ နှင်းတွေသိပ်ကျနေလား မသိဘူး။ လေယာဉ်ဟာ လေဆိပ် အဆောက်အဦနားထိအောင်သွားပြီး ဆိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုက်ပြီးတဲ့နောက် လေယာဉ်မှူးဟာ ကျွန်မဆီလာပြီး ကျန်မရဲ့နီင်င်ကူးလတ်မှတ်ကို တောင်းကြည့် ပါတယ်။ ပြီးမှ ခဏစောင့်ပါဦးဆိုပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားပါတယ်။

ခဏနေတော့ လေယာဉ်ပေါ်ကို လူတစ်ယောက် တက်လာပါတယ်။ ပထမဆုံးတက်လာတဲ့ အဲဒီလူကတော့ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဆာဂီပါပဲ။ ဆာဂီဟာ ကျွန်မကို အားရဝမ်းသာနဲ့ပွေဖွတ်ပြီး နှုတ်ဆတ်ပါတယ်။

'ဖစ်လ်ဘီကော ဘယ်မှာလဲ'လို့ ကျွန်မက ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်တော့ 'ကားထဲမှာ စောင့်နေတယ်လေ'လို့ ဆာဂီက ဖြန်ဖြေပါတယ်။ ဆာဂီရဲ့အဖြေက ကျွန်မမိတ်ထဲမှာ ဆန်းသလိုလိုဖြစ် သွားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မော်တော်ကားဟာ လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ကပ်ပြီး ဘေးချင်းယှဉ် ဆိုက်ထားတာပါ။ ဒါတောင် ဖစ်လ်ဘီဟာ ကားပေါ်မှာပဲနေပြီး ကျွန်မကို ဆင်းမကြိုဘူးဆိုတော့ ထူးဆန်းနေတာပေါ့။

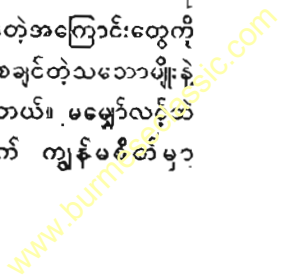
ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ဆာဂီနဲ့ လေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပြီး ဖစ်လ်ဘီရဲ့ထဲ ကားပေါ်ကို တက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီကျမှ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မကို ဆီးကြိုပွေဖွတ်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ကျွန်မထိုင်လိုက်တော့ သူက ပြောလိုက်ပါတယ်။

'မင်းတကယ်ပဲ ပြန်လာပြီနော်...'

'ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့များ ထင်နေလို့လားရှင်...။ ကျွန်မဖြင့် ငါးလလုံးလုံး ဝုက္ခရာကလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီပြန်ရောက်လို့ စိတ်အေးရပါပြီ'

ကျွန်မ သူ့ကိုပြောစရာတွေကတော့ တစ်ပုံကြီးပါပဲ။ အဲဒီထဲက ကျွန်မ သမီးကလေးနဲ့ ခွဲလာရပုံကိုလည်း ပြောပြရပါသေးတယ်။ ကျွန်မသမီးကလေးနဲ့ ခွဲရခါနီးမှာ အခုတစ်ခေါက် ကျွန်မ ရုရှားပြည်က ထွက်လာတာ သိပ်ကြာသွားတဲ့ အတွက် နောက်နှစ်နေ့ရာသီဆိုရင် အခုလိုလာလို့ မဖြစ်တော့တဲ့အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် နောက်ထပ်တစ်နှစ်လောက်နေပြီးမှ ကျွန်မတို့သားအမိ ပြန်တွေ့ရမယ့် အကြောင်း ကျွန်မသမီးကလေးကို ပြောပြတော့ သမီးလေးဟာ တော်တော်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ရှာပါတယ်။

ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနေတုန်းမှာပဲ ကသိကအောက်တစ်ခု ဖြစ်သွား ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မပြောနေတဲ့အကြောင်းတွေကို ရှေ့က ဝရိုင်ဘာဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာတဲ့ ဆာဂီမကြားစေချင်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို တတောင်နဲ့တွတ်ပြီး ဆက်မပြောဖို့ တားလိုက်ပါတယ်။ မမျှော်လင့်သ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို အဲသလိုလုပ်လိုက်တဲ့ အတွက် ကျွန်မမိတ်မှာ

အောင်သက်သက် ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်မဟာ သူ့အတွက် အလိုက်မသိတတ်တဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားပါတယ်။

သူ့ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တဲ့အပြုအမူကြောင့် အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ကျွန်မ မော်စကိုပြန်လာဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာတွေ၊ နယူးယောက်မှာ ဘယ်လို တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေ၊ ဒါတွေပြောပြနေလို့လည်း ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိတော့ သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီအကျိုးအကြောင်းတွေဟာ ရုရှားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ အထက်တန်းအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူ့မိန်းမ တို့ယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရတာတွေ မဟုတ်လားရှင်။

အခုတော့ ဒီအကြောင်းတွေပြောမိတာနဲ့ပဲ ကျွန်မဟာ လူရှေ့သူရှေ့မှာ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားပြီး ဖော်လီဘီဟာ အိမ်ရှေ့ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါဟာလည်း ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ရဲ့ မှုမမှန်တဲ့ အပြုအမူတစ်ခုလုံးပဲ ထင်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီညက ဖြူပတ်လမ်းကပတ်ပြီး ကျွန်မတို့တိုက်ခန်းရှိရာကို လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုလာခဲ့ကြရာမှာ ကျွန်မတို့နောက်က ကားတစ်စီး နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသေချာပေါက် သိလိုက်ပါတယ်။ ရုရှားတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးကဖြစ်စေ၊ စီအိုင်အေကဖြစ်စေ၊ ကျွန်မတို့နေတဲ့နေရာကို အနံ့ခံပြီး လိုက်မှာစိုးရိမ်နေပုံရပါတယ်။

ဒါနဲ့ တွန့်မဟာ ဖော်လီဘီဝမ်းသာသွားအောင်ဆိုပြီးတော့ သူ့နောက်ဆုံး ရိုက်လိုက်တဲ့ ပဟေဠိကြေးနန်းကို ကျွန်မ တယ်လိုအဖြေမှန်ရှာပြီး ကိုပင်ဟေဂင် လေဆိပ်မှာ စကော့ဝီစတီနှစ်လုံး ဝယ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကားပေါ်မှာပဲ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ အဲသလိုပြောလိုက်တော့ ဆာဂီက ကျွန်မ အဲဒီဝီစတီ ပုလင်းတွေကို ဘယ်နေရာက ဘယ်ဆိုင်မှာဝယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မေးနေ ပြန်ပါရောရှင်။ အဲဒီတော့ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ဖြစ်စရာရှိတယ်လို့များ ယူဆထားကြသလား မသိဘူး။ ခက်တာက ရုရှားတွေဟာ ဖော်လီဘီကို ဘာပဲယောက်ယောက်က လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ကြံစည်နေကြတယ်လို့ ခုထက်ထိ ထင်နေကြတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်ရှင် ကျွန်မဘက်က စဉ်းစား ကြည့်ပြန်တော့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် အဆိပ်ခတ်သတ်ဖို့အတွက် ဒီလောက်ဝေးဝေးလဲလဲ လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားရှင်... စဉ်းစားပဲ ကြည့်ပါဦး။

မိနေရာမှာ ဖော်လီဘီကိုယ်တိုင်က ကျွန်မဝယ်လာတဲ့ ဝီစတီပုလင်းတွေကို သေသေချာချာ ဖင်ပြန်အောင်ပြန် စစ်ဆေးကြည့်ပြီး လေဆိပ်က ကျွန်မ ဒီပုလင်းတွေ ဝယ်လာတဲ့ဆိုင်အကြောင်း ခရေစေတွင်းကျ အသေးစိတ်မေးနေပြန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့

ကျွန်မလည်း ဒီမိန်းမတစ်ဦးက ဝီစတီပုလင်းထဲကို တစ်ယောက်ယောက်က အဆိပ် ပါတဲ့ ဆေးပြားတွေ ခပ်လွတ်လိုက်လိမ်မယ် ဆိုတဲ့အတွေးအခေါ်ဟာ တော်တော် အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့နေတဲ့အတွက် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တောင်ရယ်လိုက်မိပါတယ်။

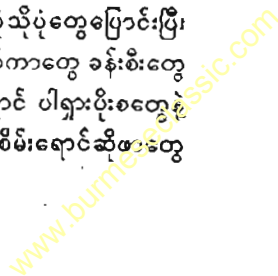
ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့နေတဲ့ တိုက်ခန်းလည်းရောက်ရော ဖော်လီဘီဟာ ဝီစတီ တစ်ပုလင်းကို ချက်ချင်းဖောက်ပြီး တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက်တိုက်သောက်တော့ တာပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနေ့က ဖော်လီဘီဟာ ကျွန်မကို လေဆိပ်လာကြိုရာမှာ သိပ်ပြီးအားရပါးရနဲ့ စိတ်ပါလက်ပါ ရှိသင့်သလောက် မရှိတာနဲ့ သူ့ရဲ့မှုမမှန်တဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့် ကျွန်မရဲ့စိတ်ဟာ တော်တော်လေး မကြည်မသာဖြစ်နေမိ ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ တကယ်အဖြစ်မှန်တွေကို ဘာမှမသိရပါကလားဆိုတဲ့ အရင်က ခံစားချက်မျိုး ပြန်ပေါ်လာပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ရင်နာရပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ အကောင်အထည်ဖမ်းလို့မရတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေ၊ အခြေ အမြစ်မရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုတွေနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့စိုးရိမ်မှုတွေ များလှတဲ့ လောကကြီးထဲကို စိတ်မသက်မသာနဲ့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အမေရိကမှာ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာတွေဟာ ဖော်လီဘီအတွက် စိတ်ဝင်စား စရာရယ်လို့ မရှိသလောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်ဆုံးတုန့်ပြောလိုက်မယ်ရှင်၊ ကျွန်မဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကအစ သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘဲဖြစ်နေပါတယ်။ မိနေရာမှာ အင်နာကမှ ကျွန်မနဲ့ ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ပါသေးတယ်။ ဖော်လီဘီကတော့ ဒီလိုမဟုတ် ပါဘူး။

အဲဒီလို မရေရာတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ အစပျိုးခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလလောက်က ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရည်မှန်းထားခဲ့တဲ့ ရုရှားပြည်က ကျွန်မ ဘဝရဲ့ အဆင်ပြေမှုအတွက် လုပ်စရာကိုင်စရာလေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ လေကြောင်းနဲ့ပို့လိုက်တဲ့ ကျွန်မပစ္စည်းတွေ ရောက်လာတဲ့ အတွက် အကောက်ဌာနမှာ သွားရွှေ့ပြီး အဲဒါတွေကို အိမ်သယ်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံး ကျွန်မအတွက်အလုပ်ခန်းကို အာရုံစိုက်ပြီး ပြင်ခဲ့ဆင်ခဲ့ ပါတယ်။ အရင်က ထမင်းစားခန်းကို ကျွန်မအလုပ်လုပ်ဖို့ စတုဒီယို အလုပ်ခန်း အဖြစ်နဲ့ ပြင်လိုက်ပြီး အဲဒီအခန်းထဲမှာ စင်တွေ အဆင့်တွေ လုပ်လိုက်ပါတယ်။ မီးဖိုကိုလည်း ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းဖြစ်အောင် ထားပုံသို့ပုံတွေပြောင်းပြီး နေရာတွေ ပြင်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းအတွက်လည်း လိုက်ကာတွေ ခန်းစီးတွေ အသစ်တာပြီး ထိုင်ခုံကုရှင်တွေကို အင်မတန်လှတဲ့ ရွှေပါရောင် ပါရှားပိုးစတော့နဲ့ အသစ်ပြန်ချုပ်လိုက်ပါတယ်။ အင်မတန်အကြည့်ရဆိုးတဲ့ အစိမ်းရောင်ဆီဖိတွေ

ကိုလည်း ဂေဟဆလင်ကလာတဲ့ အာနားကွပ်တွေနဲ့ ပြန်လဲလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရာသီဥတု သိပ်ဆိုးပြီး နှင်းခဲတွေနဲ့ဥက်တွေဖုံးနေတဲ့ အဖြစ်နဲ့စာလိုက်ရင် ကျွန်မတို့ရဲ့ တိုက်ခန်းကလေးထဲမှာ စိတ်ကြည်နူးစရာနဲ့ မျက်စိပသားဒြပ်စရာ ကောင်းနေပါတယ်။

ဒါထက် ကျွန်မအရင်တစ်ခါ မော်စကိုမှာ နေခဲ့တုန်းကဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ သူ့အလုပ်တွေကို အိမ်မှာပဲလုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်မဟာ သူ့ကို အမြဲလိုလို မြင်တွေ့နေရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ခေါက် ကျွန်မပြန်ရောက်တော့ သူ့အတွက် မြို့ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရုံးခန်းတစ်ခန်းနဲ့ အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက် ရထားပြီလို့ ပြောပါတယ်။

အခု သူ့လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ အလုပ်သစ်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ပြောပြလို့ ကျွန်မ သိရသလောက်ကတော့ သူ့ဟာ ဂေါ်ဒွန်လွန်းစံဒေးလ် ဆိုတဲ့ လူကိုတွေ့ခဲ့ရပြီး အဲဒီ လူကိုလည်း သိပ်သဘောကျတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အခု ဖစ်လ်ဘီဟာ အဲဒီ ဂေါ်ဒွန် လွန်းစံဒေးလ်ရဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ပြန်ပြီး မှတ်တမ်းတင်နေရတယ်လို့ သိရပါတယ်။

လွန်းစံဒေးလ်ရဲ့ နာမည်ရင်းကတော့ ကိုနွန်ဗိုလိုဒီဖြစ်ပြီး သူ့ဟာ ဗြိတိန် နိုင်ငံမှာ ဆိုဗီယက်စပိုင်အဖြစ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဟာ ဆိုဗီယက်စပိုင် အဖြစ်နဲ့ပဲ ပိုတိုလင်းရေအောက်စူးစမ်းရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းမှာ ထိုးဖောက်ပြီး အလုပ်ရအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူ့အလုပ်ရဖို့အတွက် ဟယ်ရီ ဟပ်ဖ်ဘန်နဲ့ အိသယ်ဂီးဆိုတဲ့ ဗြိတိသျှအဖွဲ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ရေတပ်စခန်းတစ်ခုက အမှုထမ်းနှစ်ယောက်က အကူအညီပေးခဲ့ပါတယ်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်ကျတော့ လွန်းစံဒေးလ်ဟာ သူ့အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့အတူ အဖမ်းခံရပြီး သူ့လျှို့ဝှက် ထောင်ဒဏ် ၂၅ နှစ်ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ၁၉၆၄ ခု ဧပြီလ ၂၂ ရက်နေ့ကျတော့ သူ့ကို ဗြိတိသျှအစိုးရက ဝင်နီဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ လူချင်းလဲလိုက်လို့ ထောင်က လွတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဝင်နီဆိုတဲ့လူကလည်း ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နဲ့ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံက ပြေးလာတဲ့ ပင်ကော့စကီးတို့ ကြားမှာ အဓိကအဆက်အသွယ် လုပ်ခဲ့တဲ့ စပိုင်တစ်ယောက်ပါပဲ။

ဖစ်လ်ဘီဟာ အဲဒီလွန်းစံဒေးလ်ကို တော်တော်ပဲ ချီးကျူးပါတယ်။ လွန်းစံဒေးလ်ဆိုတဲ့လူကလည်း ဗြိတိသျှနိုင်ငံမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကနေဒါလူမျိုး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငွေကိုရေလိုသုံးပြီး ဖျော်ဖျော်ပါးပါး ဟေးလားဝါးလား နေသွားတဲ့ လူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကြားဖူးသလောက်ကတော့ အဲဒီလွန်းစံဒေးလ်ဟာ ထူထူးထူးချွန်ချွန် ဘာမှလုပ်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘဲ တစ်ချို့ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်း

နည်းနည်းပါးပါးသာ လုပ်ဖူးတိုင်းဖူးတဲ့ စွန့်စားရေးသမားတစ်ယောက်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မက လွန်းစံဒေးလ်နဲ့ တွေ့နိုင်မယ်ဆိုရင် တွေ့ချင်တယ်လို့ ဖစ်လ်ဘီကို ပြောတော့ ဖစ်လ်ဘီက လုံးဝတွေ့ဖို့မလွယ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

အခုဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ နေ့တိုင်းလိုလို အိမ်မှာမရှိဘဲ အပြင်မှာချည်းပဲ အချိန်ကုန်နေတာ များပါတယ်။ လွန်းစံဒေးလ်ရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်အတွက် သူ့ရုံးမှာ အလုပ်များနေဟန် တူပါတယ်။ အိမ်ကိုပြန်လာရင်လည်း မကြာခဏ အရက်တွေ အလွန်အကျွံ မူးလာတတ်ပါတယ်။

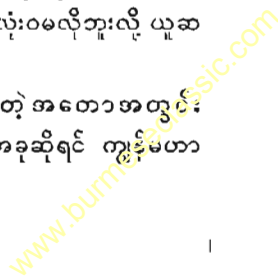
ဖစ်လ်ဘီဟာ လွန်းစံဒေးလ်ရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ရေးနေရတဲ့အပြင် ရုရှားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ အတွက်လည်း လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပေးရတယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲက နားလည်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမရှင်းတာက ကျွန်မ အရင်တစ်ခါ လာနေတုန်းကလိုပဲ သူ့ဟာ အိမ်မှာလည်း လက်နှိပ်စက်ရိုက်တာ တွေတွေ့နေရပြီး သူ့စိတ်ဆွေရုရှားတွေလည်း အိမ်ကိုလာရင်းနဲ့ သူ့နဲ့ တံခါးပိတ် ဆွေးနွေးနေကြတာတွေ မြင်နေရတာပါပဲ။

ဖစ်လ်ဘီဟာ မဂ္ဂဇင်းတွေ တော်တော်များများအတွက်လည်း ဆောင်းပါး အတိုအထွာတွေ မကြာခဏရေးလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတော့ သူက ကျွန်မကို သူ့ ပူပူနွေးနွေး ရေးပြီးကာစ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ပြပေးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ပြော တာကို ကျွန်မမှတ်မိနေပါသေးတယ်။ 'ဟိုအရင် အော့ဘ်ဆားတားဂျာနယ်မှာ ကိုယ်ရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတွေနဲ့ အယူအဆချင်း ဘယ်လောက်ကွာတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား'တဲ့။

ဖစ်လ်ဘီဟာ အခြေခံလစာအနေနဲ့ တစ်လကို ရွတ်လ် ၅၀၀ (စတာလင် ပေါင် ၂၀၀ လောက်) ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါအပြင် အထူးသီးသန့်လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေအတွက်လည်း ငွေတော်တော်များများ ရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ သူ့သားသမီးတွေအတွက်လည်း တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကို စတာလင်ပေါင် ၄၀၀၀ လောက် နိုင်ငံခြားငွေနဲ့ ရုရှားတွေက ထောက်ပံ့ထားပါတယ်။

ကျွန်မတို့နေတဲ့ တိုက်ခန်းလခကလည်း သိပ်သက်သာပါတယ်။ တစ်လမှ ၃၅ ရွတ်လ် (စတာလင်ပေါင် ၂၀) ပဲကျပါတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် သက်သက်မဲ့ အကုန်အကျများတဲ့ စရိတ်ကတော့ အိမ်ဖော်အတွက်ပေးရတဲ့ လခပဲရှိပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ မတူတဲ့အချက်က ကားတစ်စင်း ဒါမှမဟုတ် တောပိုင်းမှာ အိမ်ကလေး ကစ်လုံး ရှိဖို့လိုတယ်လို့ ကျွန်မက ယူဆတယ်။ ဒါကို သူက လုံးဝမလိုဘူးလို့ ယူဆ တားပါတယ်။

အမေရိကမှာ လေးငါးလလောက် သွားနေတဲ့အတောအတွင်း ကျွန်မအနေနဲ့ အာရှတွေပျက်ပြားလာတာကို သတိရပြီး အခုဆိုရင် ကျွန်မဟာ

ရုရှားစာကို ပြန်လင်ချင်တဲ့စိတ်တွေ တော်တော်ပြင်းထန်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဖစ်လ်ဘီကို ကျွန်မတို့ဆရာမ ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမလဲလို့ မေးကြည့်တော့ သူက အဲဒီဆရာမ ပြန်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ ရုရှားစကားကို ကောင်းကောင်းကြီး ပြောတတ်နေပါပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မလည်းအခန်းထဲမှာ ရုရှားစကားသင်တဲ့ ဓာတ်ပြားတွေကို တစ်ယောက်ထဲဖွင့်ပြီး နားထောင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်စိတ်မပါ တဲ့အတွက် တတ်သင့်သလောက် မတတ်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါနဲ့ကျွန်မဟာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မရှိဘဲ ငြီးငွေ့နေတယ်ဆိုတာကို သိသွားတဲ့အတွက် ဆာဂီက ကျွန်မကို ရုရှားကလေးတွေအတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ထားတာ အမှားပြင်ပေးဖို့ ခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်ကို ကျွန်မလေးရက်လောက် လုပ်ရပြီး ကျွန်မကို ရှုဘဲလ်ငွေ ၈၀ ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ်ကလည်း ငြီးငွေ့စရာကောင်းပြီး ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်လှပါတယ်။

တကယ်ကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်စိတ်ပေါက်နေပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မော်စကိုမှာ ကျွန်မဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ကျွန်မအတွက် သားမွေးအနားကွပ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ သွတ်ဘိနပ်ဝယ်လာခဲ့လို့ပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ခွဲကုခံရပေမယ့် မပျောက်ဘဲရှိနေသေးတဲ့ ကျွန်မဗွဲ့ရောဂါကြောင့် ကျွန်မမှာ အရင်ကလို အောင့်တဲ့ဝေဒနာတစ်ခု ကျန်နေပါ သေးတယ်။ အခုလို အင်မတန်အင်မတန်အေးတဲ့ ရုရှားဆောင်းတွင်းမှာဆိုရင် အဲဒီ ရောဂါဟာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပိုပိုပြီး ဆိုးလာပါတယ်။

မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မဟာ ရုရှားပြည်မှာ ကျွန်မရဲ့ဘဝကို အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီးနေမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အမေရိကန်ပြည်က ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့တာပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးမှု အဝန်းအဝိုင်းကိုလည်း ကျယ်နိုင်သမျှ ကျယ်ပြန့်အောင် လုပ်မယ်လို့လည်း ကြံရွယ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအခုတွေ့ရမြင်ရသလောက်ဆိုရင်ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကြံရွယ် ချက်တွေ အကောင်အထည်ပေါ်ဖို့ဟာ အရင်ကထက်တောင် ပိုပြီးခက်နေ ပါကလားလို့ တွေးမိပါတယ်။

မျက်စိအောက်မှာ မသင်္ကာစရာ

ကျွန်မ ရုရှားပြည်ကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင် ဖစ်လ်ဘီကို ပထမဆုံး ကျွန်မ မေးတဲ့မေးခွန်းတွေထဲမှာ 'မက္ကလင်းတို့ လင်မယားကော နေကောင်းကြရဲ့လား' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းလဲပါပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ ဖာရင်းနီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေတဲ့အပြင် သူတို့လင်မယားနဲ့ ကလေးတွေအတွက်လည်း ကျွန်မ လက်ဆောင်တွေ တော်တော်များများ ဝယ်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

ဒါနဲ့ ကျွန်မက 'ဟဲသလိုမေးလိုက်တော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ရုတ်တရက် အလန့် တကြားဖြစ်သွားတဲ့အမူအရာမျိုးနဲ့ 'အော်... အင်း... မယ်လင်ဒါ ဒီမှာမရှိဘူးလေ၊ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ လီနင်ဂရက်ကို သွားတယ်'လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မက 'ဖီလိုဆိုရင် သူ့ယောက်ျား ဒေါ်နယ်ဆီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ဦးမှပဲဆိုတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ မျက်နှာတစ်ချက် ကွက်ခနဲပျက်သွားပါတယ်။

'သူ့ဆီကို ဖုန်းမဆက်ရင် ကောင်းမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိုတလောက် သူတို့ရဲ့တောတိမ်ကလေးမှာ ကိုယ်နဲ့သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ထားကြလို့ အခု ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် စကားမပြောကြတော့ဘူး'

ဒီလိုနဲ့ တစ်အောင့်လောက်နေတော့ ကျွန်မက ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ 'ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဘာအတွက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာလဲ'လို့ ဖစ်လ်ဘီကိုမေးကြည့်တော့ 'ဒေါ်နယ်က ကိုယ့်ကို ခုထက်ထိ တန်ပြန်သူလျှို့လုပ်နေတယ်ဆိုပြီး ပြောလို့ပါ'လို့ သူက ပြန်ဖြေပါတယ်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ မယ်လင်ဒါ လီနင်ဂရက်က ပြန်ရောက် လာပြီလို့ ကြားတာနဲ့ သူ့ဆီဖုန်းဆက်ဖို့ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို တိုက်တွန်းပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း သူတို့ဖိုဝယ်လာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကား

ပြောစရာရှိတာနေတာနဲ့ သူ့ဆီကို တယ်လီဖုန်း သိပ်ဆက်ချင်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ သူနဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့ အရတူစားသောက်ဆိုင်မှာ နေလယ်စားစားရင်း တွေ့ကြုံရအောင်လို့ ချိန်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်က ဂေါ်ကီလမ်းပေါ်မှာ ရှိပြီး မော်စကိုမှာအကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပါပဲ။

ဒါနဲ့ အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ကိုလာကြရင်း ဖစ်လ်ဘီနဲ့ကျွန်မဟာ ရုတ်တရက် မျက်စိလည်ပြီး မြေအောက်မီးရထားဘူတာရုံတစ်ခုမှာ ဘူတာချင်း မှားဆင်းလိုက်မိပါတယ်။ နောက်မှ မှားမှန်းသိတာနဲ့ ခြေကျင်လျှောက်လာကြတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ နှင်းတွေထဲမှာ ကျွန်မရှေ့က ခြေလှမ်းကျကြိုနဲ့ ခပ်မြန်မြန် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားတာနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့နောက်က မပို့မကမ်းနဲ့ မောကြီးပန်းကြီး လိုက်ရပါတယ်။

ဒါတောင် သူက ကျွန်မရှိရာ နောက်ကိုလှည့်ပြီး 'မြန်မြန်လုပ်လေ၊ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ သူ့ခမျာ စောင့်နေရတာ ကြာလှရော့မယ်'လို့ လှမ်းအော်လိုက်ပါသေးတယ်။

မယ်လင်ဒါကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မယ်လင်ဒါဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ သူ့ကို နေလယ်စားစားဖို့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ဆက်ခေါ်တုန်းက မလာချင်ဘူးလို့ အတင်းပြင်းခဲ့တာ တို့လည်း သွားပြီး သတိရမိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းပြောနေတုန်း ဖစ်လ်ဘီကိုယ်တိုင် ကျွန်မနဲ့အတူ တံတောင်ဆစ်ချင်းချိတ်ပြီး သူ့ကို လာအောင် အတင်းခေါ်ခိုင်းလို့ မရမက ခေါ်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သူ့လီနင်ဂရက်ကို သွားပြီး တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သူ့မိတ်ဆွေဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလည်း သိပ်ပြီး ဖွင့်ပြောချင်ပုံမရပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်နေတာကို တခြားလူတွေမသိအောင် ဟန်ဆောင်ပြီး ဖုံးကွယ်နေတယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သံသယဝင်လာမိပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့နဲ့သူ့ယောက်ျား ဒေါ်နယ်ကိုလဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး ဆိုးဝါးတဲ့အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီဆိုတာတော့ ကျွန်မ တထစ်ချပြောနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့က နေလယ်စားစားပြီး ပြန်လာကြတော့ လမ်းမှာ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မတို့ ပြောပါသေးတယ်။ 'မယ်လင်ဒါဟာ သိပ်ကျန်းမာပုံမရဘူး။ ဘယ်နှယ်လဲ သူ့ကြည့်ရတာ။ ရုတ်တရက် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ပုံလဲကျသွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်နေတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား။ ကိုယ်တို့ သူ့ကို တစ်ခုခု အကူအညီပေးရရင် ကောင်းမယ်'လို့ ဖစ်လ်ဘီက ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ဟာ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ သုံးယောက်သား အတူ လျှောက်လည်ကြပတ်ကြတာတွေ လုပ်လာကြပါတယ်။ ဒေါ်နယ်ကိုတော့ ကျွန်မ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ သူကလည်း လုံးဝ ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့သူဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ ကင်းကွာသွားပြီး သူ့ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ပဲ တွဲနေပါတော့တယ်။ အဲဒီလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဆိုတာလည်း ကျွန်မအနေနဲ့ နာမည်တွေသာကြားဖူးပြီး လူတွေကိုတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။

ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘဲလေးကပွဲဖြစ်ဖြစ် အော်ပရာပြဇာတ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်နေရာရာကို ပွဲသွားကြည့်ဖို့ စီစဉ်ရင် မယ်လင်ဒါကိုလည်း အမြဲတမ်း ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ခေါ်သွားကြပါတယ်။ အဲဒီလို ပွဲကြည့်ကြတဲ့နေရာမှာ ဟိုတုန်းကဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မဖေးကထိုင်ခဲ့မှာ ကြွေရရနဲ့ထိုင်ပြီး မတ္တလင်းတို့လင်မယားနဲ့ စကားပြောစရာရှိရင် ကျွန်မပဲ ဒိုင်ခံပြောခဲ့ရပါတယ်။

ခုဆိုရင် ဒီလိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခုဆိုရင် ဒေါ်နယ်မပါတော့တဲ့ အတွက် ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မနဲ့မယ်လင်ဒါတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာထိုင်တတ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ မယ်လင်ဒါအပေါ်မှာ တော်တော်လေး ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ပေးနေတာတို့လည်း ကျွန်မမျက်စိအောက်မှာ မြင်တွေ့နေရပါတယ်။ ကပွဲရုံက အထွက်မှာဆိုရင်လည်း ဖစ်လ်ဘီဟာ မယ်လင်ဒါကိုပဲ ပထမဆုံး ဂရုတစိုက်နဲ့ ကုတ်အကျီဝတ်တဲ့နေရာတို့ ဘွတ်ဖိနပ်စီးတဲ့နေရာတို့မှာ ဖေးဖေးမမနဲ့ တူညီညာလုပ်ပေးတာကို တွေ့နေရပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ တစ်ပတ်ကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် ဖစ်လ်ဘီက 'လုပ်ပါဦး၊ မယ်လင်ဒါဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်စမ်းပါဦး' လို့ ကျွန်မကို ခိုင်းလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ကျွန်မဟာ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မယ်လင်ဒါကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း 'ရှင်ဟာရှင် ဆက်ပါလား'လို့ပဲ ပြောလိုက်မိပါတယ်။

ပြီးတော့ ဖစ်လ်ဘီကိုကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း မအားအောင်ဖြစ်နေပြီး တစ်ခုခု စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေပုံလည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့ဘာတွေဖြစ်နေတယ်၊ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာမှ မသိရပါဘူး။ ဟိုတရင် ဘေရွတ်မြို့မှာ နောက်ဆုံးနေခဲ့ကြတဲ့ရက်တွေတုန်းကလိပ် သူဟာ အရက်သောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ စိတ်သက်သာအောင် လုပ်နေတာတွေ နေရပါတယ်။ မဘာလဲရှိုင်းဇာတ်ရုံမှာ ပွဲသွားကြည့်တဲ့အခါများဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ ပထမအခန်းကိုတောင် ဆုံးအောင် တော်တော်ကြိုးစားပြီး ကြည့်နေရလန် တူပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခေတ္တအားလပ်ချိန်လည်းပေးရော 'လာပါကွာ ပြန်ကြပါစို့' ဆိုပြီး ထိုင်ရာက ဖြုန်းခနဲ ထပြန်တတ်ပါတယ်။ တကယ်ကတော့လည်း အဲဒီဇာတ်တွေ ဘဲလေးတွေဟာ

၁၅၅

ကျွန်မတို့အရင်က ခဏခဏကြည့်ခဲ့ကြပြီးသားတွေပါ။

ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်အလိုမှာ မယ်လင်ဒါကို ပီကင်းဟော်တယ်မှာ ကျွန်မတို့ တွေ့ခဲ့ကြပါသေးတယ်။ အဲဒီဟော်တယ်ဟာ မယ်လင်ဒါ ဆံပင်အလှပြင်နေကျ နေရာပါပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီဟော်တယ်မှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အဲဒီဆိုင်ကို ရုရှားရွှေဟောင်းယွန်းသေတ္တာကလေးတစ်လုံး လိုချင်တာနဲ့ အရင်က ခဏခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်။

အခုတစ်ခေါက်ရောက်တော့ ပစ္စည်းတွေပြထားတဲ့ မှန်ဘီရိုထဲမှာ အင်မတန်လှတဲ့ ယွန်းသေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို သွားတွေ့ပါတယ်။ အဖုံးပေါ်မှာ မြေခွေးရုပ်ကလေးလည်း ပါပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီက အဲဒီမြေခွေးရုပ်ကလေးနဲ့ ယွန်းသေတ္တာလေးကိုမြင်တော့ တော်တော်ကို သဘောကျသွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီလို ဖြစ်နေတုန်း ကျွန်မပါးစပ်က ဘာတစ်ခုနီးမှ မပြောလိုက်ရခင် မယ်လင်ဒါဟာ ပြုန်းခနဲ ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီး အဲဒီယွန်းသေတ္တာကလေးကို ဖုတ်ခနဲဝယ်ပြီး ဖစ်လ်ဘီကို လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါထက် ကျွန်မဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက အသေးအဖွဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်လာခဲ့ပါတယ်။ တချို့ပစ္စည်းတွေကတော့ တကယ်အသုံးဝင်ပြီး တချို့ကတော့ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ အလှသက်သက်ပါပဲ။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေဟာ မက္ကလင်းတို့လင်မယားရယ်၊ ဆာဂီနဲ့သူ့လက်ထောက်အရာရှိရယ် နောက်ပြီးတော့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီး အင်နာရယ် သူတို့တတွေကို ပေးဖို့ပါပဲ။

အဲဒီပစ္စည်းတွေထဲမှာ များသောအားဖြင့် ရုရှားပြည်မှာ လုံးဝဝယ်လို့မရတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါလာပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ မယ်လင်ဒါအတွက် မျက်တောင်အတုတစ်စုံ ဝယ်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ အိတ်ဆောင်ဒိုင်ယာရီလေးတွေရယ်၊ သော့တွဲလုပ်ဖို့ အပေါက်ဖေါက်ပြီး ကြိုးတပ်ထားတဲ့ ကနေဒီရုပ်ပုံနဲ့ ငါးမွှေး(ပြားငါးဆယ်)စေ့ တစ်ခါလင်လည်း ပါလာပါတယ်။ အဲဒီ ကနေဒီရုပ်ပုံပါတဲ့ ငါးမွှေးစေ့ဟာ ရုရှားပြည်မှာ တော်တော်ရှားပြီး ဈေးကြီးပေးဝယ်ကြရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ခရစ္စမတ်နားနီးလာတဲ့ ရက်ပိုင်းလောက်မှာပဲ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မ အတွက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိသေးတဲ့အကြောင်း နေ့တိုင်းလိုလို ကျွန်မအဖို့မှာ ညည်းနေပါတယ်။ ဒါအတွက် ကျွန်မက ဘယ်လိုမှ သဘောမထား ပါဘူး။ ဘာပစ္စည်းမှလည်း ကျွန်မ မလိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ သူ့စိတ်ထား ပြောင်းသွားပုံကို ပထမဆုံး ဖော်ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သူ့နဲ့အတူနေခဲ့တဲ့ အတေခံအတွင် ကြည့်နူးစရာဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ နှစ်ပတ်လည် နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေမှာ အမှတ်တရလုပ်နေကျအလုပ်ကို ချိုးဖောက်

လိုက်တာပဲလို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားမိပါတယ်။

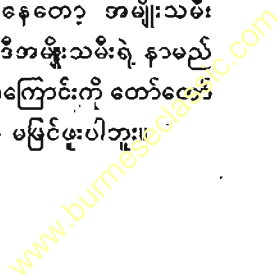
စိန့်လာလင်တိုင်းနေ့တို့ စိန့်ပက်ထရစ်နေ့တို့ စီဝေတာ၊ ခရစ္စမတ်၊ နှစ်သစ်ကူး စတဲ့ နေ့တွေရက်တွေအပြင် ကျွန်မတို့လက်ထပ်တဲ့နေ့၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ မွေးနေ့၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပထမဆုံး စတွေ့တဲ့နေ့ စတဲ့ နေ့တွေနဲ့ တခြားကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ထူးခြားတဲ့နေ့တွေမှာဆိုလို့ ရှိရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ အပြန်အလှန် လက်ဆောင်တွေပေးကြပြီး အဲဒီအတွက်လည်း တကယ်ကြည့်နူးစရာ ဖြစ်ခဲ့ရ ပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ ပန်းတွေပေါ်တဲ့အချိန်မှာဆိုရင် ကျွန်မကို ပန်းတွေ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကြီးဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီနေ့ဒီရက်တွေ ဒီအမှတ်တရ နေ့ရက်တွေဟာ ကျွန်မတို့အတွက် အင်မတန်မှ အရေးကြီးပါတယ်။

အခုတော့ ၁၉၆၄ ခုနှစ် ခရစ္စမတ်နေ့မှာ ဒီလို ရင်နာစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ရ မကြုံခဲ့ရဖူးပါဘူး။ အဲဒီအချိန်က ဖစ်လ်ဘီနဲ့ကျွန်မရဲ့ ဆက်ဆံရေးပျက်ပြားသွားခဲ့ရတဲ့ တကယ်ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ အဲဒီနေ့က အရက်တွေမှူးပြီး ကျွန်မကို ဖုတ်လေတဲ့ငယ် ရှိတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့ပါဘူး။ တကယ်ပါပဲ။ အဲဒီ အားလပ်ရက်တွေတစ်လျှောက်လုံး သူဟာ အရက်တွေ အလွန်အကျွံ မူးနေပြီး နည်းနည်းပါးပါး အမူးပြေတဲ့အချိန်ကျရင်လည်း သူ့စိတ်ဟာ တခြားရောက်နေ ပါတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်တွေမှာ ဘေရွတ်မြို့မှာ ကျွန်မတို့နေခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးရက်တွေ တုန်းတ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီးသတိရမိပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ဒီလိုစိတ်ဆင်းရဲပြီး အောက်ခြေလွတ်နေတာဟာ သူ့အလုပ် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ထင်မိတာပေါ့ရှင်။

ဒီလိုနဲ့ ခရစ္စမတ်နေ့မတိုင်ခင် တစ်ရက်မှာ မက္ကလင်းတို့လင်မယားအတွက် ပါလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေအားလုံးကို ထုပ်ပိုးပြီးသွားပို့ကြရအောင်လို့ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကိုပြောပါတယ်။ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပြီး သွားပို့ကြတော့ လားလားရှင်... မယ်လင်ဒါဟာ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ကောင်းကောင်း ထောင်မကြည့်ပါဘူး။ စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပုံရတဲ့ မယ်လင်ဒါဟာ ဖန်ခွက်ကလေးတစ်ခွက်တောင် ကိုင်ကြည့်ဖော်မရပါဘူး။ အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ သူညီမကို ခေါ်ဖို့ကိစ္စပဲ ပြောပြီးရင်းပြောရင်း ဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒီလို မဆီမဆိုင်တဲ့စကားတွေကို တောင်စဉ်ရေမရ ပြောနေတုန်းမှာပဲ ဧည့်သည်ခေါ်တဲ့ခေါင်းလောင်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ခဏနေတော့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်လာတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ နာမည် ကတော့ နာတာရှည်ညီဆင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သူ့အကြောင်းကို တော်တော် များများ ကြားဖူးနေပေမယ့် သူ့ကိုတော့ အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။

နာတာရှာဂျွန်ဆင်ဟာ အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ သိရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်ကလေးကမှ သူ့ယောက်ျား ဆုံးသွားရှာလို့ မုဆိုးမ ဖြစ်နေရပါတယ်။ သူ့ယောက်ျားကတော့ အာချီဂျွန်ဆင်ဆိုတဲ့ စကော့တလန် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အင်မတန်ထူးချွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဂျွန်ဆင်ဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မော်စကိုမှာ 'ဗြိတိသျှမဟာမိတ်' ဆိုတဲ့ သတင်းစာတစ်စောင် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပြီး အဲဒီကတည်းက မော်စကိုမှာနေလာခဲ့ရင် မော်စကိုမှာပဲ ခေါင်းချသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်မဟာ နောက်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် နာတာရှာဂျွန်ဆင်ကို တွေ့ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်ရုံမကဘူး ပန်းချီဆရာတို့ စာရေးဆရာတို့ ဘာသာပြန် ဆရာတို့ ဆိုတဲ့ အနုပညာသည်တွေရဲ့ လောကမှာလည်း တော်တော်လေး ထက်ထက် မြက်မြက် သွက်သွက်လက်လက် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တယ်ဆိုတာ သိထားလို့ပါ။

ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီအနေနဲ့ကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ နာတာရှာရောက်လာ တာကို သဘောမကျတဲ့အမူအရာမျိုး ပြနေပြီး မယ်လင်ဒါကလည်း ခပ်စောစော ကထက် ပိုပြီး စိတ်မချမ်းသာတဲ့လက္ခဏာမျိုးတွေ တွေ့နေရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ တို့လည်း ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ခပ်မြန်မြန်သောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ခရစ္စမတ်နေ့ကဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ တစ်နေ့လုံးလို့လို့ အိပ်ရာထဲမှာပဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လှဲနေရင်း အချိန်ကုန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မအတွက်လည်း ဘာလက်ဆောင်မှ သူကမပေးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း အခန်းထဲမှာပဲ ဟိုနား ထိုင်လိုက် ဒီနားထိုင်လိုက်နဲ့ အသက်မပါတဲ့လူလို ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့ကုန်သွားပြီး ညနေစောင်းကျတော့ တယ်လီဖုန်း လာပါတယ်။ အဲဒီတယ်လီဖုန်းထဲမှာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ဆိုပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို ကြားရပါတယ်။ အသံကလည်း အာမေရိကန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုထူးဆန်းတာက အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ သူ့နာမည်ကို မေးမရဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ခဏနေတော့ တယ်လီဖုန်းလာပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ယောက်ျား အသံဖြစ်ပြီး ဖစ်လ်ဘီနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ မပြောပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း တယ်လီဖုန်းကို ခြောက်ခါလောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်နေရတော့ တစ်ဖက်က အားနာတဲ့လေသံနဲ့ 'ခင်ဗျား အယ်လီနာမဟုတ်လား' လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကလည်း 'ဟုတ်ပါတယ်' လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တော့ 'ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့လူချင်းတော့ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေဗျာ'လို့ တစ်ဖက်က ပြောသွားပါတယ်။

နောက်မှ ကျွန်မသိရသလောက်က အဲဒီလူဟာ မစ္စတာအာသာရီးလ် ဆိုတဲ့လူပါ။ ရုရှားပြည်မှာ သူမိန်းမနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကတည်းက နေလာခဲ့တဲ့ အမေရိကန်အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ။

အစိုးရလုပ်ငန်းနဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့လုပ်ငန်းသဘောရဲ့ အဟန့်အတား တွေကြောင့် အခုလို တယ်လီဖုန်းနဲ့ကြိုတင်ပြီး မသိမသာစုံစမ်းတဲ့အလုပ်ဟာ အနောက်နိုင်ငံက ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြပြီး မော်စကိုရောက်နေကြတဲ့လူတွေနဲ့ ကျွန်မ တို့ရဲ့ လုပ်နေကြအလုပ်ပဲဆိုပါတော့။ အဲဒီနေ့က အဲဒီအိမ်မှာ မယ်လင်ဒါလည်း ရောက်နေပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ အဲဒီအိမ်ကလူတွေနဲ့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို မသိပါဘူး။

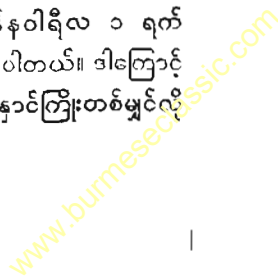
ဖစ်လ်ဘီဟာ အရက်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် အလွန်အကျွံမူးအောင် သောက်နေခဲ့တာဟာ နှစ်ဆန်းတစ်ရက် နှစ်သစ်ကူးတဲ့နေ့အထိပါပဲ။ သူဟာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်ဆိုသလို လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နေပါသေးတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကောင်းကောင်းသတိရနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုကောင်းနေရာက ဖြုန်းခနဲစိတ်ဖောက်သလိုလိုဖြစ်သွားပြီး နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်ကိုပဲ ဖိသောက်တော့တာပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေဖို့ ကျွန်မသတိပေးပေးမယ့် အလကားပါပဲ။ အရာမထင် ပါဘူး။

ကျွန်မအနေနဲ့ ကျွန်မသိရသလောက် သူ့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ဖြစ်စေ ကျွန်မနဲ့ဆက်ဆံရေးကိစ္စတွေပဲဖြစ်စေ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒါတွေအားလုံးကို ပြန်ပြီး သုံးသပ်ကြည့်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်ကိစ္စက မှားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

သူနဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာလည်း ဘာမှပြဿနာမရှိပါဘူး။ လွန်းစံဒေးလီရဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ရေးနေတာလည်း တော်တော်လေး အလုပ်ဖြစ်နေ တာပဲ။ ရုရှားတွေကလည်း သူ့အပေါ်မှာ ခါတိုင်းလိုပဲ လေးလေးစားစားနဲ့ အရေးတယူ ဂရုစိုက်လုပ်နေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ စိတ်သောကရောက်စရာ မရှိပါဘူး။

ဒီလိုဆိုရင် သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာ ကျွန်မနဲ့များ ပတ်သက် နေလို့လား?။

ကျွန်မတို့ အရင်ကဆိုရင် သူ့မူးနေဖြစ်တဲ့ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက် နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ နှစ်ယောက်သား အတူတူပြီး အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့ဟာလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးတစ်မျှင်လို့ သဘောထားခဲ့ရတဲ့ နှစ်ပတ်လည်အမှတ်တရ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီနှစ် ၁၉၆၅ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့မှာတော့ ဖေလ်ဘီဟာ အိပ်ရာက တော်တော်နေပြင်မှ ထပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပြီး နေ့ခင်းမွန်းတည့်ချိန်လောက်မှာပဲ အပြင်ထွက်သွားပါတော့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ လွန်းစံဒေးလ်နဲ့ ချိန်းထားတာရှိတယ်လို့ ကျွန်မကိုပြောသွားပါတယ်။

နောက် သုံးနာရီ လေးနာရီလောက်ကြာလို့ သူပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ သူကြည့်ရတာ တော်တော်ကြီးကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပြီ။ အရက်တွေလည်း အလွန်အကျွံမူးလာတာ တွေ့ရပါတယ်။ သူ ကျွန်မတို့ ပြောပြတာကတော့ ယူကရိန်းနားဟော်တယ်မှာ ရိုက်တာသတင်းထောက်တစ်ယောက်က သူ့ကို မှတ်မိပြီး အတင်းဝင်စကားပြောလိုက်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဘေရွတ်မြို့က ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး ရုရှားပြန်ရောက်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ နိုင်ငံခြားသတင်းထောက် တစ်ယောက်နဲ့ ပက်ပင်းပါတီးတာ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီးယူကရိန်းနားဟော်တယ်ကို ရောက်သွားတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်မကို ပြောမပြပါဘူး။ အဲဒီမှာ လွန်းစံဒေးလ်နဲ့ချိန်းထားလို့ ဖြစ်ခဲ့ပုံ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မော်စကိုမှာ နေရာတွေ အများကြီးရှိရဲ့သားနဲ့ အခုလို နိုင်ငံခြားသတင်းထောက်တွေ ခဏခဏဆုံတတ်တဲ့ ယူကရိန်းနားဟော်တယ်လို့ နေရာမျိုးတို့တော့ ကေကိုဘီက ရွေးမယ်မထင်ပါဘူး။ အဲဒီလိုစဉ်းစားရင်းနဲ့ မတ္တလင်းတို့လင်မယားဟာလည်း အဲဒီယူကရိန်းနားဟော်တယ် နားမှာပဲ နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲသွားသတိရလိုက်မိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဇန်နဝါရီလထဲမှာပဲ တစ်ရက်တော့ မနက်စောစော မယ်လင်ဒါ ဆီက ဖုန်းလာပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ မယ်လင်ဒါက ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောပါတယ်။ 'ကျွန်မအခြေအနေကတော့ သိပ်ဆိုးနေပြီ။ ဒေါ်နယ်ဟာ ပြောမရဆိုမရနဲ့ ကျွန်မ အခု သူနဲ့အတူနေလိုက် မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်မအတွက် အခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်ရိုက် ဆီကို ပြောင်းမှဖြစ်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် တစ်ကီ(ကျွန်မသား)ရဲ့ အခန်းထဲကို ကျွန်မ ပြောင်းနေပြီ။ တစ်ကီက သူ့အဖေနေတဲ့ အခန်းကို ပြောင်းနေလိမ့်မယ်' လို့ ပြောပါတယ်။

မယ်လင်ဒါဟာ ငိုသံပါကြီးနဲ့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေပြီး သူ့ကိုကူညီမယူ လူကလည်း လုံးဝရှိပုံမရပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့ဆီသွားပြီး တတ်နိုင်သလောက် ကူညီဆွေးနွေးပုံပဲလို့ စဉ်းစားပြီး သူ့အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ဟိုရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား စားပွဲ ကုလားထိုင်တွေရွှေ့ပြု သူတို့ရဲ့ အိပ်ခန်းနှစ်ခုကို နေရာချင်းလဲကြပါတယ်။ မယ်လင်ဒါမှာ သူ့အတွက် သီးသန့်ပြောလို့ရတဲ့ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ဓာတ်စက်တစ်ခုရှိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တော်တော်ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်း တစ်ခုနှစ်ခု

အင်မတန်နာမည်ကျော်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချို့လည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီကားတွေဟာ ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် တော်တော်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကားတွေပါပဲ။

နှစ်ဆန်းပြီးတဲ့နောက် ဖေလ်ဘီဟာ အပြင်ကို အရင်ကထက်ပိုပြီး ခဏခဏ ထွက်တတ်လာပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ သူဟာ လွန်းစံဒေးလ် စာအုပ်အတွက် အချိန်တော်တော်လုံးပန်းနေရတယ်လို့ ထင်မိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အိမ်ပြန်လာရင် အရက်တွေမတရားမူးလာတာတွေ့ရတော့ သူ့ရူးက သူ့အတွင်းရေးမှူးဟာ သူနဲ့ဘယ်လိုများ အလုပ်လုပ်နေကြပါလိမ့်ဆိုပြီး အံ့ဩလို့ မဆုံးပါဘူးရှင်။

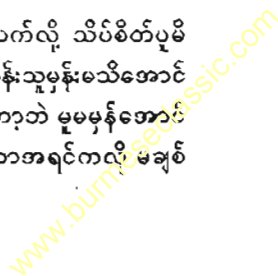
နောက်ပြီးတော့ သူဟာ ကျွန်မတို့အခန်းကနေပြီး တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြာကြီး စကားပြောတာကိုလည်း တွေ့လာရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီလို တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်နေတဲ့အထဲက ရုရှားစကား တစ်လုံးနှစ်လုံးထည့်ပြောတာလည်း အမှတ်တမဲ့ကြားလိုက်ရပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောနေတဲ့ကိစ္စဟာ ဘာအလုပ်ဘာကိစ္စဆိုတာ ကျွန်မကို သူ့ဘယ်တော့မှ ပြောမပြ ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ သူနဲ့အခုလို ကျွတ်ပြီးမကားပြောနေတဲ့ တစ်ဖက်ကလူဟာ စယ်သူဆိုတာလည်း ကျွန်မကိုပြောမပြပါဘူး။

ပထမတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲက သူတယ်လီဖုန်းနဲ့ပြောနေတာတွေဟာ သူ့ အလုပ်ကိစ္စအတွက်ပဲလို့ ထင်လိုက်မိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်နောက်တော့ တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်ရဲ့နောက်က သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်တာနဲ့ပဲ သူ့ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အတိတ်သိလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီမှာလည်း ကျွန်မအနေနဲ့ သူဟာ ကျွန်မ အမေရိကသွားနေတဲ့ အတော့ အတွင်း ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝအတိုင်း ရုရှားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း ဖြစ်နေကြပြီလို့ထင်ပြီး မကြာခင် ဒီကိစ္စဟာ သူ့ဟာသူ အလိုအလျှောက် ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထင်ချွတ်ထွက်ထားမိပါတယ်။

ကျွန်မမှာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ တခြားလည်း ပြောရစရာမရှိတော့ မယ်လင်ဒါကိုပဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရတာပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မက သူ့ကို မပြောပြပါတယ်။

'ဒီမယ် မယ်လင်ဒါ- ကျွန်မတော့ ဖေလ်ဘီနဲ့ပတ်သက်လို့ သိပ်စိတ်ပူမိတာပဲရှင်။ သူဟာ အခုတလော အရက်တွေသိပ်သောက်ပြီး လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးနေတော့တာပဲ။ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေလည်း အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ မှမမှန်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မအပေါ်မှာ သူဟာအရင်ကလို မချစ်

တော့ဘူးလို့တောင် ထင်မိတယ်'လို့ ကျွန်မက မယ်လင်ဒါကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါတယ်။

ကျွန်မက အဲဒါလိုပြောလိုက်တော့ မယ်လင်ဒါဟာ ကျွန်မမျက်နှာကို တော်တော်ကြာအောင် တည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ 'ဟုတ်တယ်။ သူ့ ရှင်ကို မချစ်တော့တာ တော်တော်ကြာ ကတည်းကပဲ'လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မဖြင့် သူက အဲဒီလို ဘွင်းဘွင်းနဲ့ တုံးတံ့ကြီးပြောတာ ကြားလိုက်ရတော့ တော်တော်လေး စိတ်ထဲကအောင် သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သံသယတွေဟာ ပါးစပ်က ထုတ်ပြောရလောက်အောင် ကြီးကြီးမားမား မရှိသေးဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘာမှ မပြောပလောက်တဲ့ မသင်္ကာစိတ်ကလေး နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်မိတာပဲ ရှိပါတယ်။

ဒါထက် ခရစ္စမတ်တုန်းက ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးစရာမရှိဘူးလို့ပြောတော့ ကျွန်မက အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးတဲ့အနေနဲ့ လီနင်ဂရက်ကို လိုက်ပို့ပါလားလို့ ပြောခဲ့တာရှိပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လီနင်ဂရက်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး အလည်သွားခဲ့ကြတာတို့ ပြန်သတိရပြီး အခုလည်း အဲဒါလိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခရီးထွက်ရရင်ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးမိလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မသွားဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါနဲ့ ဇန်နဝါရီလ နောက်ပိုင်းကျတော့ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အနေနဲ့ရော ကျွန်မတို့ရဲ့နှစ်ပတ်လည် လက်ထပ်တဲ့အမှတ်တရနေ့အတွက်ပါ နှစ်ခုပေါင်းပြီး ဇန်နဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့မှာ လီနင်ဂရက်ကို သွားရရင်ကောင်းမယ်လို့ ဖစ်လ်ဘီကို ထိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မတို့ဟာ လီနင်ဂရက်ကိုသွားဖို့ စီစဉ်ပြီး ကျွန်မတို့အတွက် မီးရထားအိပ်ခန်းရဖို့ ဆာဂီက စီစဉ်ပေးပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီနေ့မှာပဲ ကျွန်မတို့ရထားမဆင်းခင် ဆာဂီက ကျွန်မတို့လင်မယားကို နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ဟော်တယ်ကလေးတစ်ခုမှာ နေ့လည်စာကျွေးပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ လီနင်ဂရက်မသွားခင် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ကတည်းက အရက်တွေအလွန်အကျွံသောက်ပြီး နေ့တိုင်းမူးနေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရုရှားမိတ်ဆွေတွေက ထမင်းစားဖိတ်တဲ့ဆီကို သွားရင်းနဲ့ အပြန်မှာ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးပြီး ပြန်လာတတ်ပါတယ်။ သူက အဲဒါလို အလွန်အကျွံဖြစ်နေတော့ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီတုန်းက လီနင်ဂရက်သွားမယ့်အစီအစဉ်တောင် ဖျက်လိုက်ဖို့ ဆာဂီကို ပြောမလို့ စိတ်ကူးမိပါသေးတယ်။ ဒါကတော့ ဖစ်လ်ဘီအတွက် စိုးရိမ်မိလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ကျွန်မအဆိုးဖြစ်သွားမှာစိုးတာနဲ့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အတောင်း

ချည်းပဲလေ ဆိုပြီး ဒီတိုင်းကြည့်နေလိုက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့သွားမယ့်နေ့က စောစောကပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မတို့လင်မယားကို ဆာဂီက ဟော်တယ်အသေးစားကလေးတစ်ခုမှာ နေ့လယ်စာကျွေးပြီး ဧည့်ခံနေတုန်းမှာ အဲဒီဟော်တယ်ထဲကို လူနှစ်ယောက် အမှတ်တမဲ့ ဝင်လာပြီး ကျွန်မတို့နားက စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖစ်လ်ဘီဟာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်မကို တိုးတိုးကလေး ပြောပါတယ်။ 'ဟိုလူဟာ လာရီကောလင်း မဟုတ်လား။ ကိုယ်သူနဲ့ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ်အပြင်ကစောင့်နေမယ်' ဆိုပြီး ထိုင်ရာတပြုန်းစားကြီးထပြီး အပြင်ထွက်သွားပါတယ်။

အဲဒီ လာရီကောလင်းဆိုတဲ့လူကတော့ ကျွန်မတို့နဲ့ ဘေရွတ်မြို့မှာတုန်းက တော်တော်လေး သိခဲ့ကျွမ်းခဲ့တဲ့ အမေရိကန်သမားစာဆရာတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ဆာဂီဟာ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီပဲသောက်ပြီး ဖစ်လ်ဘီကို တခြားစားသောက်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ သွားတွေ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရထားထွက်ဖို့ ကလည်း သုံးနာရီလောက် လိုပါသေးတယ်။ တကယ်လို့သာ အဲဒီတုန်းက ဖစ်လ်ဘီဟာ နောက်ထပ်အရက်တစ်ခွက်လောက်သာ ထပ်သောက်လိုက်ရင် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဘဲ တူတာရုံသွားဖို့တောင် တော်တော်လေး ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်မိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ သူ့ကို တက္ကစိတစ်စီးနဲ့ အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဖစ်လ်ဘီဟာ မယ်လင်ဒါဆီကို ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ သူ့ပြောနေတာတွေ အမှတ်မထင် ကြားနေရတာနဲ့ အဲဒီအချိန်က မယ်လင်ဒါဟာ ဟစ်လ်ဒါတို့အိမ်မှာ တခြားမိတ်ဆွေတွေနဲ့ တစ်စုတစ်ဝေကြီး ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်။

'ကိုယ်တို့ကို ဘူတာရုံလိုက်ပို့ပါအုံး၊ မင်းတို့အကုန်လုံး လာခဲ့ကြပါ။' ဒီမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆုံကြရအောင်'လို့ ဖစ်လ်ဘီက မယ်လင်ဒါကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းမှာပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မတို့လည်း ပျာယံးပျာယာနဲ့ တက္ကစိတစ်စီးခေါ်ပြီး ဘူတာကို သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဘူတာရောက်တော့ တော်တော်လေး စောနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘူတာကို ဘယ်သူမှ မလာကြပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ လီနင်ဂရက်ကို သွားချင်တဲ့စိတ်ဟာ ကုန်သလောက် ခန်းသလောက် ဖြစ်သွားပါပြီ။

'စားသောက်ခန်းထဲသွားပြီး ရှမ်းပိန်သောက်ကြရအောင်' လို့ ဖစ်လ်ဘီက ပြောတာနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ရထားနံရောင်ရင်းနဲ့ ဘူတာရုံက စားသောက်ခန်းကို ရောက်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရောက်သွားလို့ ဘာမှမကြုံပါဘူး။

ရုရှားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မတို့စားပွဲမှာလာထိုင်ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီရုရှားဟာလည်း တော်တော်မှူးနေပါပြီ။ သူက ကျွန်မတို့ကို ရှုနဲ့ပိန် အရက်တစ်ပုလင်းမှာပြီး တိုက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့ကလည်း အပြန်အလှန် တစ်ပုလင်း မှာပြီး အတူသောက်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံး ရထားထွက်ခါနီးမှ ပိုင်းသိမ်းပြီး ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ ရထားပေါ်အပြေးအလွှားတက်ပြီး လိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီတစ်ခေါက် လီနင်ဂရက် ရောက် ခဲ့ရတာတော့ အားလုံး ကသိကအောက်နဲ့ စိတ်ညစ်စရာချည်းပါပဲ။ မှန်ပါတယ်။ လီနင်ဂရက်မှာ နေခဲ့တဲ့ လေးရက်လုံးလုံး ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မနဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ဟန်မဆောင်တန်းပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီလေးရက်အတွင်းမှာ ကျွန်မနဲ့ ဖစ်လ်ဘီဟာ အဆင်မပြေခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖစ်လ်ဘီဟာ အရင် ကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘဲ အံ့ဖြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲနေပါတယ်။ အရင်ကဆိုရင် သူဟာ အရက်မှူးနေတဲ့အချိန်မှာတောင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ အစစအရာရာ စိတ်ရှည်ပြီး သည်းခံတတ်ပါတယ်။ အခုတော့ ဒီလို မဟုတ်တော့ ပါဘူး။ ဒီစိတ်တွေအားလုံးပျောက်ပြီး နေရာတိုင်းမှာ သည်းမခံနိုင်ဘဲ အမြဲစိတ်တို နေတာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်မမှာ အရင်က ဆေးရုံတက်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသပြီးခဲ့တဲ့နောက်ပိုင်း မကြာခင် ကျောထဲကအောင့်တဲ့ရောဂါ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မလိုပဲ ဖစ်လ်ဘီ ကလည်း သူ့မှာ ကျောထဲက အောင့်တဲ့ရောဂါရှိတယ်လို့ ကျွန်မကို ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လီနင်ဂရက်မှာနေကြတုန်း အပြင်ထွက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီသွားကြပြီဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မရှေ့က အမြဲတမ်း လေးငါးခြောက်ပေလောက် ရောက်နေ တတ်ပြီး သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ဟာ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ တခြားစိလာကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပါတယ်။ တကယ်တော့ ဟိုအရင်က သူရဲ့ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးလှတဲ့ အမူအရာ တွေဟာ အခုဆိုရင် လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး။

ကျွန်မဟာ လီနင်ဂရက်မှာ ရှိနေကြတုန်း လန်ဒန်၊ နယူးယောက်၊ ကာလီ ဖိုးနီးယား စတဲ့မြို့တွေက မိတ်ဆွေတွေဆီ အမှတ်တရ ကြေးနန်းတွေရိုက်ကြပါတယ်။ 'လီနင်ဂရက်မှ သထိရစ္စာဖြင့် . . . ' ဆိုပြီး မိတ်ဆွေရင်းချာတွေဆီ ကြေးနန်းတွေ ပို့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေဟာ တကယ်စိတ်မပါလက်ပါ မဟုတ်ဘဲ အနှစ်မပါ အကာသက်သက် ဆိုတာလို ဖြစ်နေပါတယ်။

လီနင်ဂရက်မှာ နိုင်ငံခြားသားခရီးသည်တွေ သွားနေကျနေရာတွေ လျှောက်သွားကြရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ တစ်ဖတ်ရစ်ပစ္စည်းဟောင်းတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်က လိပ်ခွဲနဲ့လုပ်ထားတဲ့ မှန်ပြောင်း တစ်လက်ကို သဘောကျတာနဲ့ ကျွန်မ အဲဒါကိုဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီကလည်း

အဲဒီဆိုင်က စားပွဲတင် သားလှီးစားတစ်စုံ ဝယ်ပါတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီသားလှီးစား တစ်စုံကို မယ်လင်ဒါကို သူပေးလိုက်တာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့တော့ သူနဲ့ကျွန်မ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နေ့လယ်စာစားနေကြ ရင်းနဲ့ သူက ရုတ်တရက်ဖြုန်းခနဲ ကျွန်မကို ကောက်ခါငင်ခါ မေးလိုက်ပါတယ်။ 'နေပါအုံး၊ မင်းဟာ ဘာဖြစ်လို့ အမြဲတမ်းကြည့်ကောင်းနေရတာလဲ'တဲ့။

တကယ်ကတော့ အဲဒီနေ့က ကျွန်မဟာ ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူးခြားခြား ဝတ်စားလာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးဆွယ်တာတစ်ထည်ကိုပဲ ရင်ထိုးကလေးတစ်ခု ထိုးပြီး ဝတ်လာတာပါပဲ။ ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်လို့ ထင်စရာ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဝတ်လာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ရုတ်တရက် သူမေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ပဲဆိုတဲ့ အသိအမြင်နဲ့ မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းမျိုးများ ဖြစ်နေ သလား ကျွန်မမပြောတတ်ပါဘူး။ တနည်းအားဖြင့်ပြောရရင် သူမိန်းမဖြစ်နေပြီး ခုထက်ထိ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်နေသေးတဲ့ ကျွန်မဟာ ရုရှားတွေလို ဝတ်စားသွားလာ နေတဲ့ သူမျက်စိထဲမှာ ကြည့်မရအောင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင် တာပေါ့ရှင်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကျွန်မဟာ လူရောစိတ်ရော ပင်ပန်းပြီး သူနဲ့ စိတ်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်အောင် မကြိုးစားချင်တော့တာနဲ့ ဟော်တယ်ကို တစ်ယောက်တည်း လှည့်ပြန်မလို့ လှုပ်ပါသေးတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးကျတော့လည်း သူက အလျှော့ပေးတဲ့အနေနဲ့ အရက်အတူတူသောက်တာတို့ သူကိုယ်တိုင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းလျှောက်လိုက်ပို့တာတို့နဲ့ ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ မော်စကိုကို သူလှမ်းဖူးဆက်တယ်လို့ထင်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ထဲက သိပ်မသင်္ကာပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ အော်ပရာဇာတ်ပွဲ ကြည့်ဖို့ဆိုပြီး လက်မှတ်တွေဝယ်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က ကျွန်မမှာ ကျောအောင့်တဲ့ရောဂါ ပြန်ပေါ်နေတာနဲ့ သူနဲ့မလိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ အော်ပရာသွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နာရီ တစ်နာရီသာသာလောက်ကျတော့ ပြန်လာတာ တွေ့ရ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မစိတ်ထဲ ထင်လိုက်တာက သူဟာ အော်ပရာသွားကြည့်တာ မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာသွားပြီး မော်စကိုကို တယ်လီဖုန်းဆက်လာခဲ့တယ်လို့ပဲ ထင်လိုက် မိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ ငြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ မော်စကိုပြန်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီပြန်ရောက်တော့လည်း ကျွန်မမှာ နေမထီထိုင်မသာနဲ့ သောကဗျာပါဒတွေများပြီး ညဘက်ဆိုရင် အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာလည်း အပြင်မှာနည်းပဲ

အချိန်ကုန်နေပါတယ်။ သူ့အပြောကတော့ လွန်းစွာအုပ်အတွက် အလုပ် သိပ်များနေတယ်ပေါ့ရှင်။

အခုဆိုရင် အရင်ကထက်တောင် ပိုဆိုးနေပါတယ်။ အချိန်ရှိသရွေ့ အိမ်မကပ်ဘဲ အပြင်ချည်းထွက်နေပါတယ်။ ခရစ္စမတ်မတိုင်ခင်တုန်းကဆိုရင် နေ့ခင်းဘက်ပဲ အပြင်ထွက်လေ့ရှိပေမယ့် အခုတော့ နေ့ခင်းဘက်တင်မကတော့ပဲ ညဘက်မှာလည်း ညတိုင်းလိုလို အပြင်ထွက်နေပါတယ်။ အိမ်ပြန်လာရင်လည်း အမြဲလိုလို မူးမူးရှူးရှူးဖြစ်နေပြီး ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ် ကိုယ်တက်တာတောင် မနည်း တက်ယူရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်နေပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူ့ အမူအရာနဲ့ အပြောအဆိုတွေဟာ ဟိုတုန်းကလို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ရယ်စရာ မောစရာကလေးတွေ တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ ပြောလာပါတယ်။ ဓါပေမယ့် ဝိအပြုအမူနဲ့ ဝိအပြောအဆိုတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကျွန်မတို့ ဆက်ဆံရေးဟာ ပျက်မြဲပျက်သွားပြန်တာပါပဲ။

ဒီအတောအတွင်းမှာ မယ်လင်ဒါရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေဟာ ပိုပိုပြီး ဆိုးလာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဖစ်လ်ဘီရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲအောက်မေ့လာပါတယ်။ သူ့ပြောပြချက်အရ မယ်လင်ဒါရဲ့မိတ်ဆွေတွေ တော်တော်များများကလည်း မယ်လင်ဒါရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်နေကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သူ့မှာ အာရုံကြောတွေ တဖြည်းဖြည်းအားနည်းလာပြီး စိတ်ဓာတ်လည်း တစ်နေ့တခြား ပျက်ပြားလာတဲ့အတွက် ဂရုစိုက်ပြီးကုဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။ အခုဆိုရင် မယ်လင်ဒါဟာ သူ့အိပ်ရာထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ ဝေဒနာခံစားနေရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလကျတော့ မယ်လင်ဒါရဲ့ညီမဟာ မယ်လင်ဒါကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် လန်ဒန်မြို့က ရုတ်တရက်ရောက်လာပါတယ်။ သူ့ဟာမယ်လင်ဒါအတွက် စိတ်ချမ်းသာအောင်ဆိုပြီး သားမွေးကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ဘွတ်ဖိနပ် တစ်ရံ ဝယ်လာတာတွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဖစ်လ်ဘီဟာ မယ်လင်ဒါရဲ့ညီမနဲ့တွေ့ပြီး သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာကို အချိန်အကြာကြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြ ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလူမမာဟာ 'သိပ်အရေးကြီးတဲ့ လူမမာ'တစ်ယောက် မဟုတ်လျှား။

ဒါကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး 'ဘယ်နှယ်လဲ... မဟော်တဆ ဖြန်းမနဲ တစ်ခုခုများဖြစ်သွားနိုင်သလား' လို့ စိုးရိမ်ပူပန်တဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ အပြန်အလှန် မေးနေကြတာပါပဲ။

ငိုခဲ့ရ ကျွန်မဘဝပါရှင်

အဲဒီလို ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ ပူပင်သောကရောက်နေ ကြတုန်းမှာပဲ နေဦးပေါက်အချိန်လောက်ရောက်တော့ မယ်လင်ဒါက တောဘက်မှာ ရှိတဲ့ သူတို့အိမ်ကလေးကို အလည်သွားရရင်ကောင်းမယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကျွန်မတို့မှာ ရေခဲပေါ်မှာ လျှောစီးတဲ့မိနပ်တွေ ရှိနေကြတော့ အဲဒါတွေကို တောအုပ်ထဲက ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ စမ်းပြီးစီးချင်ကြတဲ့စိတ်ကလည်း တော်တော်များ နေပါတယ်။

အမှန်တော့ မော်စကိုမြို့ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့မြေပြင်ဟာ အနိမ့်အမြင့် သိပ်မရှိဘဲ မြေပြန့်တွေသာ များပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ အဲဒီမြေပြန့်တွေ မှာပဲ အပေါ်က ဝက်သစ်ချပင်တွေ မိုးထားပြီး အောက်က နှင်းခဲတွေဖုံးနေတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျန်းမာရေးအတွက် လေ့ကျင့်တဲ့အနေနဲ့ အပျင်းပြေ လျှောစီး ရရင် ပျော်စရာကောင်းမယ်လို့ တွက်ထားကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ စိန့်ပက်ထရစ်နေ့ ရုံးပိတ်ရက်မှာပဲ အဲဒီတောပိုင်းကို အပျော်ခရီးထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် အခမ်းအနားနဲ့ သောက်ကြရအောင် အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ ဗောဒီကာအရက်တစ်ပုလင်းကိုလည်း ကျွန်မဝယ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သံပုရာသီးတစ်လုံးကို အကွင်းလိုက် အကွင်းလိုက် ပါးပါးလှီးထားတာတွေ အကုန်ထည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် အချဉ် ပေါက်လာအောင် တစ်ညသိပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဒီနည်းဟာ ရှေးက တူရကီ လူမျိုးတွေ လုပ်တဲ့နည်းပါပဲ။ ဒီနည်းကိုလုပ်တဲ့နေရာမှာ ဗောဒီကာအရက်က ခပ်ပြင်းပြင်းဆီရင် ပိုပြီးကောင်းပါတယ်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက် (ကျွန်မရယ်၊ ဖစ်လ်ဘီရယ်၊ မယ်လင်ဒါရယ်) အဲဒီ
တောပိုင်းက အိမ်ကလေးကို ညနေစောင်းလောက် ရောက်သွားကြပါတယ်။
ရောက်ပြီးလို့ခဏနေတော့ ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မတို့ရဲ့ လျှောစီးဖိနပ်တွေကို ဖယောင်းနဲ့
အကျအနာ တိုက်ပေးပါတယ်။ အဲဒါလည်းပြီးရော ကျွန်မတို့ဟာ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲကို
လျှောစီးပြီး ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ လျှောစီးရင်းနဲ့ ဘယ်သူ့အရင်လဲကျမယ်ဆိုတာ လောင်းကြေး
စားကြေး လုပ်ကြပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ လျှောစီးလာတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ
နှင်းတွေကို ရှင်းထားပြီး၊ လမ်းအဆုံး ပန်းခြံရဲ့ တစ်ဖက်ထစ်ချက်မှာတော့
တော်တော်လေး စောက်နက်တဲ့ကမ်းပါးတစ်ခုရှိနေပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီဟာ လျှောစီးရင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ရှေ့ တော်တော်လေးရောက်သွား
ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်က သူ့အရင် ရှေ့ကစီးပြီး ဆင်းသွားတာနဲ့
ကျွန်မလည်း သူ့နောက်ကစီးပြီး လိုက်သွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကမ်းပါးအောက်ဖက်
ရောက်တော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ နှင်းခဲတွေထဲမှာ လဲနေရာက သူ့ကိုယ်သူ ဖားယူပြီး
ထနေတာကိုတွေ့ရပါတယ်။

သူက သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ပွတ်ရင်းနဲ့ 'ကိုစွမရှိပါဘူး' လို့ ကျွန်မကို
လှမ်းပြောပါတယ်။ အဲဒီနောက် ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆက်စီးပြီး
ဆင်းသွားတာနဲ့ မယ်လင်ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း သူ့နောက်က လျှောစီးပြီးလိုက်သွား
ကြပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမှာ ပန်းချီပုံကြမ်းဆွဲတဲ့ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ပါလာ
ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သုံးမြှောင်ပုံအမိုးနဲ့ ရှေးဆန်ဆန်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေး
ထစ်လုံးကို တွေ့လိုက်တော့ ဒီအိမ်ကလေးပုံကို ပန်းချီဆွဲရရင် ကောင်းမှာပဲလို့
စိတ်ကူးမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီနေရာမှာပဲ ပန်းချီဆွဲရင်းနဲ့ ခဏနားနေရစ်ခဲ့မယ်လို့
ကျွန်မကပြောတော့ သူတို့လည်း ၁၅ မိနစ်လောက်အတွင်း ဒီနေရာပြန်
ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်ဆိုပြီး ဖစ်လ်ဘီနဲ့ မယ်လင်ဒါဟာ လျှောစီးပြီးထွက်သွား
ကြပါတယ်။

ခဏနေတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ရောက်လာကြပါတယ်။
ဒါပေမယ့် အဲဒီကျတော့ ဖစ်လ်ဘီရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ဟာ ရောင်နေပြီး
သူ့ကြည့်ရတာ ထော်ထော်လေးနာနေပုံလည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့
ဘာမှဖွင့်မပြောပါဘူး။ တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့ ဒီတိုင်းပဲ
နေပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း တောအိမ်ကလေးကို ပြန်လာခဲ့ကြပြီး မီးမွှေးတဲ့
လူကမ္မေ။ အရက်ပုလင်းဖွင့်တဲ့လူကဖွင့်ကြပါတယ်။ အဲဒီနောက် ညစာခိုင်းဖွဲ့စား

ကြပြီး စခရက်ဘဲလ်လည်း ကစားကြပါတယ်။

ညစာစားပြီးကြတဲ့နောက် အိမ်ကလေးထဲမှာပဲ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ဒိမ်ကျ
နေကြတုန်း ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ပြပို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီ
စာအုပ်ကတော့ အင်သော်နီ ပါဒီနဲ့ ဒေါက်ဂလပ်စ်ဆူသာလင်းဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ
နှစ်ယောက်ရေးတဲ့ 'ဘားဂတ်စ်နှင့် မက္ကလင်း' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါပဲ။ ဒီစာအုပ်ဟာ
မကြာခင်ကမှ အင်္ဂလန်က ရောက်လာတဲ့စာအုပ်ပါ။

ဖစ်လ်ဘီနဲ့ မယ်လင်ဒါတို့က အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ 'အဲဒီတော့
မယ်လင်ဒါ ခဗျာမှာ' ဆိုတဲ့ အခန်းကိုရှေးပြီး ဖတ်ပြဖို့ ပြောကြပါတယ်။ အဲဒီအခန်း
ကတော့ မယ်လင်ဒါဟာ ဟိုတုန်းက သူ့ကလေးတွေနဲ့အတူ ဆွစ်ဇာလန်ပြည်က
နေပြီး ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ရေးထားတာပါပဲ။
ကျွန်မဆိုတဲ့ကျွန်မကလည်း ဘယ်လောက် 'တုံး'သလဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
ခိုင်းတဲ့အတိုင်း အဲဒီအခန်းကို ဖတ်ပြခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မဖတ်ပြတဲ့အခန်းမှာပါတဲ့ စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ကျွန်မ မှတ်မိပါ
သေးတယ်။ အဲဒီစာပိုဒ်ကတော့ မယ်လင်ဒါဟာ ဘယ်လောက်ရဲရင့်ပြီး ဘယ်လောက်
သတ္တိရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာကို ဟောလိုဝိဒ်က ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းဆန်ဆန်
ဖွဲ့နဲ့ပြီးရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်ပါပဲ။ အဲဒီထဲမှာ မယ်လင်ဒါဟာ 'သူမ၏ သားသမီးများကို
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့် ခြင်္သေ့မကြီး၏ စိတ်ဓာတ်မျိုး၊ ပရိယာယ်မျိုးတို့ဖြင့်
ရဲရင့်ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ . . . လို့ ရေးထားပါတယ်။

ကျွန်မ အဲဒီစာအုပ်ထဲက အဲဒီအခန်းကို ဖတ်ပြနေတုန်း မယ်လင်ဒါဟာ
တော်တော်လေး စိတ်ထိခိုက်နေပုံရပြီး မျက်ရည်တွေထောင် ကျလာပါတယ်။
သူ့ကြည့်ရတာ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ အမူအရာမျိုးပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့
သူ့ကိုယ်သူလည်း စာအုပ်ထဲမှာရေးထားတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ သတ္တိမျိုးရှိတယ်
ဆိုတာလည်း ပေါ်လွင်စေချင်ပုံရပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ဖစ်လ်ဘီကိုယ်တိုင်ကလည်း
မယ်လင်ဒါ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး သူ့ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့
အမူအရာကို တွေ့နေရပါတယ်။

အဲဒီညက ကျွန်မတို့ စောစောပဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီတော့အိမ်ကလေးမှာ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်း တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ယောက်
အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းရှိပါတယ်။ အဲဒီညက မယ်လင်ဒါက နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းထဲမှာ
ဝင်အိပ်တဲ့အတွက် ကျွန်မနဲ့ ဖစ်လ်ဘီကိုးက ကပ်ယောက်အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းမှာ
တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အိပ်ကြရပါတယ်။ ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ရပြီးကတည်းက
အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်ခန်း ခွဲအိပ်ရတာဟာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

ဒါနဲ့ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်မဟာ ထုံးစံအတိုင်း 'လက်ဖက်ရည်သောက်

ရအောင် ထတော့လေ' လို့ ဖစ်လ်ဘီက လာနိုးတဲ့အတွက် အိပ်ရာက ထခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနိုးလာတဲ့အချိန်မှာ ဖစ်လ်ဘီနဲ့ မယ်လင်ဒါတို့ဟာ တော်တော် စောစောကတည်းက နိုးနေနှင့်ကြပြီး မီးဖိုထဲမှာနှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း စကားပြောနေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ မယ်လင်ဒါရဲ့ကလေးတွေ အကြောင်း ပြောနေကြတာနဲ့တူပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ဟာ အခုမနက်မှာ ပိုပြီးရောင်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ဟာ လျှောစီးလို့မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ တို့ဟာ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြရင်းနဲ့ ရွာထဲက ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဂျော်ဂျီယန်ဝိုင်နှစ်ပုလင်းဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးတဲ့အချိန်ကျတော့ မယ်လင်ဒါဟာ သူ့အခန်းထဲ သူ့သွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရင်းနဲ့ ညက ကျွန်မဖတ်ပြတဲ့ စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်နေပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဒီအိမ်မှာပဲ ပြီးအောင်ဖတ်သွားဖို့ ဖစ်လ်ဘီကပဲ ပြောပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ကို ဒေါ်နယ်က လုံးဝမကြိုက်တဲ့ အတွက် အိမ်ယူသွားရင် ဒေါ်နယ်တွေ့ပြီး ပြဿနာပေါ်မှာ စိုးလို့ပါပဲ။

ဖစ်လ်ဘီနဲ့ကျွန်မတို့ကတော့ အိမ်ထဲမှာမနေချင်ကြတာနဲ့ နှစ်ယောက်သား အပြင်ထွက်ခဲ့ကြပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပြင်မှာ သိပ်အေးလွန်းလှတဲ့အတွက် ကြာကြာမနေနိုင်ဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ရွာဘက်ထိအောင် လျှောက်သွားပြီး ကျွန်မတို့ မော်စကို ပြန်ဖို့ ကားရောက်လာတဲ့ အချိန်လောက်မှာပဲ သူလည်း ပြန်ရောက်လာပါတယ်။

သူပြန်ရောက်လာတော့ သူ့ဟာ ရွာထဲမှာ အရက်ဝင်သောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်။ ဒါဟာလည်း သူ့သဘောနဲ့သူ ထင်ရာလုပ်လာတဲ့သဘောပါပဲ။ ကျွန်မဖြင့် အဲဒီတုန်းက လက်ကောက်ဝတ်မှာရတဲ့ ဒဏ်ရာဟာ မတော်တဆဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် သံသယဝင်လာမိပါတယ်။ ဒါဟာ သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်လို့ သူ့ဘဝသူ မချင်မရဲဖြစ်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမသနားဘဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာများလားလို့တောင် တွေးမိပါတယ်။

သူ့အရက်တွေ သိပ်မူးနေပြီး လမ်းတောင် ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့ဟာ သူ့ကို ကားပေါ်တွဲပြီး တင်ပေးကြရပါတယ်။

'ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မက မယ်လင်ဒါကို မေးကြည့်ပါတယ်။ 'သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ'လို့။ ဒါပေမယ့် မယ်လင်ဒါဟာ ကျွန်မမေးတာကို မဖြေတဲ့ ပြုံးရဲ့ပဲပြုံးနေပါတယ်။ တကယ်ကတော့ အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ မယ်လင်ဒါကို ပြောပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ 'ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ရှင်နဲ့ ဖြစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ရင်တော့ ရှင်နောက်ဆုတ်ဖို့ ကောင်းတယ်'လို့

ကျွန်မသူ့ကို ပြောပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မ ဖစ်လ်ဘီကို မော်စကိုပြန်ခေါ်လာပြီး အိမ်ရောက်တော့ သူ့အိပ်ရာထဲမှာပဲ အနေခိုင်းရပါတယ်။ ပြီးမှ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ရပါတယ်။ ဆရာဝန်ရောက်လို့ စမ်းသပ်ကြည့်တော့ သူ့လက်ကောက်ဝတ်မှာ အရိုးတစ်ချောင်း ကျိုးသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနောက်ပိုင်းကျတော့လည်း ဖစ်လ်ဘီဟာ အိမ်မှာ ကပ်တယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်းသာဆိုရင်တော့ လွန်းစံဒေးလ်ရဲ့ စာအုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့မှာ အလုပ်တွေများသထက်များလာနေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ သူ့ဟာ မယ်လင်ဒါနဲ့ သွားသွားပြီး တွေ့နေတယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဖစ်လ်ဘီက သူ့ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မကို ပြောသွားပါတယ်။ ဒါနဲ့ သူထွက်သွားပြီး တစ်အောင်လောက်နေတော့ မယ်လင်ဒါတို့အိမ်ကို ကျွန်မဖုန်းဆက်ကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်လင်ဒါလည်း အဲဒီအချိန် အိမ်မှာမရှိပါဘူး။ အပြင်ကို တစ်နေကုန် ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ထွက်သွား တယ်လို့ သူ့အိမ်က အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက ပြောပါတယ်။

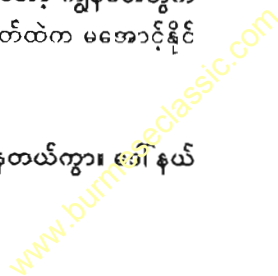
မယ်လင်ဒါဟာ ဒီလိုပဲ အပြင်မှာဖစ်လ်ဘီနဲ့ ချိန်းတွေ့တွေ့ပြီး ပြန်ခါနီး ကျတော့ အိမ်ရောက်ရင် ကျွန်မမိတ်ဆင်းရဲအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖစ်လ်ဘီကို အရက်တွေသိပ်မူးအောင် တိုက်လွှတ်ပုံရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့အခုဆိုရင် ဖစ်လ်ဘီဟာ အမြဲသောက်နေပြီး မကြာခင် တကယ့်အရက်သမား လုံးလုံးကြီးဖြစ်တော့မှာ သေချာ နေပါတယ်။

* * *

ဒီလိုနေလာကြရင်းနဲ့ တော့ပိုင်းအိမ်ကလေးက ပြန်လာခဲ့ကြလို့ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မဟာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ ကြည့်ပါဦးရှင်။ အိမ်မှာ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း နေရတာချည်းပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရာသီဥတုကလည်း သိပ်ဆိုး နေပြီး အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ အဝင်အထွက်မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဒီအချိန်ဟာ အိမ်စာပွဲတော်ချိန်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီနှစ်တော့ ကျွန်မအတွက် ပန်းဝယ်မပေးတော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်ထဲက မအောင့်နိုင် တော့ဘဲ ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲမေးလိုက်မိပါတယ်။

'နေပါဦး၊ ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ'
'မယ်လင်ဒါတစ်ယောက် တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်ကွာ၊ ဒေါ်နယ်

ကလည်း ရောဂါသည်ဆိုတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ မယ်လင်ဒါဟာ ဒီလိုနဲ့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လာခဲ့တာ ၁၅ နှစ်တောင်ရှိနေပြီ။ ဒါဟာ ကိုယ့်အပြစ်လည်း တစ်ပိုင်းပါတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်အနေနဲ့ မယ်လင်ဒါရဲ့ဘဝကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးဖို့ရှိနေတယ်။

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မဘဝက ဘယ်လိုလဲ’

‘တကယ်တော့ ကိုယ် မင့်ကိုလည်း ဘယ်မှမသွားစေချင်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ နေသွားစေချင်တာပဲ။ ကိုယ်မင်းကို တကယ်ပဲ ချစ်ပါတယ်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ မယ်လင်ဒါကိုယ်တိုင် သိပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာသွားလုပ်ရမလဲ။ ဒီအိမ်မှာ အစေခံဘဝနဲ့ နေရမှာလား’

ကျွန်မ အဲသလိုပြောလိုက်တော့ သူက တစ်အောင်လောက်စဉ်းစားပြီး ပြန်မေးပါတယ်။

‘ကိုယ် မယ်လင်ဒါဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ။ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဆက်လိုက်စမ်း’

ဒါနဲ့ သူ ကျွန်မရှေ့တင်ပဲ မယ်လင်ဒါဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါတယ်။ သူပြော နေတဲ့စကားတွေကိုလည်း ကျွန်မကြားနေရပါတယ်။

‘အခု ကိုယ်တို့အကြောင်းတွေ အယ်လီနာသိသွားပြီ။ ဒါပေါ့...။ သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဒီလိုသိသွားတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

အဲဒီလိုပြောပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ဖုံးထပ်ဆက်မယ်လို့ ကတိပေးလိုက် ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ တစ်ခါ ထပ်ဆက်တာပါပဲ။

ဒီအချိန်ကစပြီး ဖစ်လ်ဘီဟာ မနက်တိုင်း မယ်လင်ဒါဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက် ပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ လုံးဝထည့်မစဉ်းစား တော့ဘဲ မယ်လင်ဒါနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့မယ်၊ ဘယ်သွားကြမယ်ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ဖစ်လ်ဘီဟာ တယ်လီဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောနေပါတယ်။ ကျွန်မကြားမှာကိုတောင် ဂရု မစိုက်တော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်မလည်း သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတာနဲ့ မယ်လင်ဒါဆီဖုန်းဆက်ရင် တခြားတစ်နေရာက သွားဆက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။

နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်နေတော့ ဆာဂီပေါက်လာပြီး ဖစ်လ်ဘီနဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အတော်ကြာအောင် ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးပြီးလို့ အခန်းထဲကထွက်လာတော့ ဆာဂီဟာ အကြီးအကျယ် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လာတာတွေ့ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဆာဂီကို ‘လက်ဖက်ရည်သောက်သွားပါဦး’လို့ မိတ်လိုက် ပါတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ ဆာဂီဟာ အဲဒီလိုမိတ်ရင် ဘယ်တော့မှ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မျက်နှာဟာ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရပြီး ‘နေပါစေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ မသောက်ပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော် သွားစရာ ရှိလို့ပါ’ ဆိုပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ပြန်သွားရှာပါတယ်။

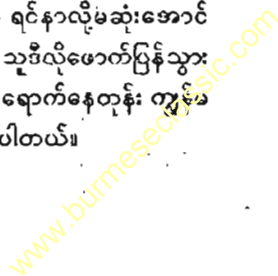
ဆာဂီရဲ့မျက်နှာအမူအရာ ပျက်နေတာထောက်တော့ ဖစ်လ်ဘီက သူ့ကို အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်ပြီနဲ့ တူပါတယ်။ ဒီထဲမှာ သူဟာ ကျွန်မနဲ့ကွာပြီး မယ်လင်ဒါကို ယူတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း ပါမှာပါပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်မမှာ အကြီးအကျယ် စုတူရောက်ပြီပေါ့ရှင်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဖစ်လ်ဘီဟာ မယ်လင်ဒါဆီကို သူ့သွားချင်တဲ့အချိန် သွားတွေ့တော့တာပါပဲ။ ကျွန်မလည်း မယ်လင်ဒါနဲ့ နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ ပါဘူး။

အမှန်ကတော့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မဟာ ဒီလိုငဲ့ခံမနေဘဲ ‘ကြမ်း’ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အိမ်ပေါ်က ချက်ချင်းဆင်းသွားတာတို့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီတိုင်းဆက်ပြီး စခန်းသွားနေကြရင် တစ်ခါတည်းဆင်းသွားမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက် တာမျိုးတွေ လုပ်သင့်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ အဲဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ဖို့ကိစ္စမျိုးဆိုရင် ဟိုတွေ့ဖိတွေ့နဲ့ နှောင့်နှေးနေတာချည်းပါပဲ။

အခုလောလောဆယ် ကျွန်မအနေနဲ့တ သူ့ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်သွားတယ် ဆိုတာ အကျိုးအကြောင်း သိပ်သိချင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကုန်လုံး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရင်ဖွင့်ပြချင်တယ်။ သူဒီလို လုပ်နေတာဟာ အထက်ကခိုင်းလို့လုပ်တာလား၊ တွန်မတို့နှင့်ထုတ်ဖို့ အထက်တ ညွှန်ကြားတာနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်မက အမုန်းကြီးမုန်းသွားအောင် ဒီနည်းဒီပုံ လုပ်လိုက်တာများလား၊ ကျွန်မဟာ ဆိုဗီယက်လူနေမှုဘဝနဲ့ ဘယ်တော့မှ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်နိုင်ဘဲ အမြဲတမ်း စုတူပေးနေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်လို့ သူ့စိတ်ထဲက သူ့မှာသူ သတ်မှတ်လိုက်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူဟာ မယ်လင်ဒါတို့ တကယ်ပဲချစ်လို့ကြိုက်လို့ပဲလား။

ကျွန်မဟာ ဒီမေးခွန်းတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်မေးရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အချိန်တွေ ကုန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေဟာလည်း ကယ်မယ့်သူပေးပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရင်နာလို့မဆုံးအောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တကယ် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ သူဒီလိုဖောက်ပြန်သွား တာဟာ ကျွန်မရဲ့ပေါ်လှော့မှုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတခြားရောက်နေတုန်း ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်သွားတာပဲလို့ တွျန်မ တွေးမိပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ မယ်လင်ဒါနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေဟာ ဖစ်လ်ဘီကို သူတို့လူသိုက်ထဲရောက်အောင် ဆွဲသွင်းလိုက်ကြတာပါပဲ။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းနဲ့ သဘောထားသေးပြီး ကွယ်ရာမှာအတင်းပြောတတ်တဲ့အပြင် ဘာကလေးဖြစ်ဖြစ် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်တတ်ပြီး နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်နေကြတဲ့ သူတို့လူသိုက်တွေက ဖစ်လ်ဘီကို သူတို့ဘက်တော်သားဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ကြတာပါပဲ။ အိုရှင် . . . နောက်ဆုံးပြောရရင် သူတို့တတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မနာလိုဝန်တိုပြီး ဒီအဖြစ်မျိုးရောက်အောင် လုပ်လိုက်ကြတာပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ဧပြီလနောက်ပိုင်းကျတော့ ဖစ်လ်ဘီက သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ပတ်လောက် စိတ်ဖောင်းလက်ဖောင်းနေဖို့ မယ်လင်ဒါက ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့အကြောင်း ကျွန်မကိုပြောလာပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီး ဖစ်လ်ဘီက ကျွန်မကို 'မင်မှာ ဒေါ်လာ နည်းနည်းပါးပါး ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ ကဲ- အပြင်သွားပြီး နိုင်ငံခြားပစ္စည်းရောင်းတဲ့ဆိုင်က တစ်ခုခုသွားဝယ်ရအောင်'လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့လည်း အပြင်ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ မူလကတော့ အပြင်မှာပဲ နေလယ်စာစားကြမလို့ပါပဲ။ ဝါပေမယ် နေလယ်စာစားကြတော့ဘဲ ကျွန်မ ကန်ကွက်နေတဲ့ကြားထဲက အရက်နှစ်ပုလင်းဝယ်ပြီး ချက်ချင်းအိမ်ပြန်လာခဲ့ကြ ပါတယ်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဖစ်လ်ဘီဟာ ပုလင်းတစ်လုံးတို့ဖောက်ပြီး မနားတမ်းသောက်လိုက်တာ တစ်ပုလင်းလုံးလည်းကုန်ရော လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကျန်တဲ့ပုလင်းကို ဖွက်ထားလိုက်ပါတယ်။ ဝါပေမယ် ကျွန်မဖွက်ထားတဲ့နေရာကို သူသိသွားပြီး နောက်ပိုင်းကျတော့ တွေ့သွား တာပါပဲ။ ဒါထောင် သူ့အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေလို့ သူနဲ့အတူရောပြီး ကျွန်မပါ လိုက်သောက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလည်း သူနဲ့ ပြိုင်မသောက်နိုင်တော့တဲ့ အတွက် ကျန်တဲ့အရက်တွေကို သွန်ပစ်လိုက်တော့ သူ့အကြီးအကျယ် ဒေါပွဲသွား ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ သူဟာ အရုပ်ကြီးပြတ်သလို ခေါင်းမထူ နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ အိပ်ရာကနိုးနိုးချင်း 'ကိုယ်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိက်ထား သလို ဖြစ်နေပြီ'လို့ သူကပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီနေ့လွန်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အခြေ အနေဟာ ပိုဆိုးလာပါတယ်။ အဲဒီနေ့ဟာ မေဝေးနေ့မို့လို့ ကျွန်မတို့ကို မေဝေးနေ့ အခမ်းအနားတက်ဖို့ ဖိတ်ထားတာရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လားမသိဘူး။ အဲဒီနေ့က တယ်လီဖုန်း ခဏခဏလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖစ်လ်ဘီက တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်မ

မကိုင်ရဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ဘဲ စကားပြောပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တတိယနေ့ကျတော့ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာနေပြီး သူ့ဟာ သူ့လည်း တော်တော်စိုးရိမ်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဆာဂီရောက်လာတော့ ဖစ်လ်ဘီက 'ဆရာဝန်တစ်ယောက် ခေါ်ပေးပါ'လို့ ခိုင်းပါတယ်။

မကြာခင် အမျိုးသမီးဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဖစ်လ်ဘီကို အသေးစိတ် စမ်းသပ်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ညနေဘက်ကျတော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ ဆိုပြီး သူတို့ ကေဂျီဘီဆေးရုံကို ခေါ်သွားရပါတယ်။ အဲဒီဆေးရုံမှာ ကျွန်မဟာ သုံးနာရီလုံးလုံး အခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲကနေပြီး ထိုင်စောင့်နေရပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဆာဂီရောက်လာပြီး ဖစ်လ်ဘီမှာ နမိုးနီးယားရောဂါနဲ့ အဆုပ်ရောဂါ ရှိနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီအတိုင်းသာသွားရင် မကြာခင် ဘုံးဘုံးလဲတော့မယ့် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီလို့ ဆာဂီက စိတ်မချမ်းသာတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်မတို့ ပြောပါတယ်။ သူ့ကို ချက်ချင်းဆေးရုံတင်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

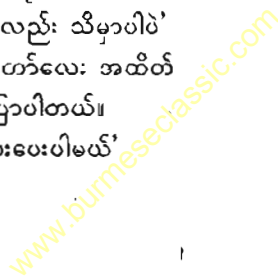
သူနာပြုကားရောက်လာတော့ သူ့ကို အဲဒီကားပေါ်ပေ့တင်ကြရပါတယ်။ အဲဒီကားချိန်မှာ ဖစ်လ်ဘီဟာ မျက်စိစုံမှိတ်ထားပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ သူ့မျက်နှာ ပေါ်မှာ မသိမသာ ပြုံးပျော်သန်းနေတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် သူဟာ လက်ဝင်းရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့ ကင်းဝေးသွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

ဆာဂီက ဆေးရုံမှာ ဖစ်လ်ဘီအတွက် သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းရအောင် လုပ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီသီးသန့်အခန်းဟာ ကိုယ့်အိမ်သာနဲ့ကိုယ် သုံးရတဲ့ အခန်းပါ။ ဆေးရုံတက်ရင် ဒီအခန်းမျိုးရဖို့ဆိုတာက ဆိုငါ့ယက်ယူနီယံမှာ ဧရာမ အခွင့်အရေးကြီး တစ်ရပ်ပါပဲ။

'ဒီအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဒီဆေးရုံကပြန်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့နဘေးမှာ လူတွေ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ရောက်လာတော့မှာပေါ့နော်'လို့ ကျွန်မက ဆာဂီကို ပြောလိုက်မိပါတယ်။

အဲဒီကျတော့ ဆာဂီက ပျာပျာသလဲနဲ့ 'အို . . . ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ သူ့ဇနီးပဲ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကလွဲလို့ တစ်ခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီအခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မပြုပါဘူး'လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

နောက်တစ်ခေါက် ဆာဂီနဲ့တွေ့တော့ ကျွန်မက ပြောလိုက်ပါတယ်။ 'သူ့အပြင်ကို နေ့တိုင်း တယ်လီဖုန်းဆက်နေတာ ရှင်လည်း သိမှာပါပဲ' ကျွန်မ ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အတွက် ဆာဂီဟာ ဖော်ဖော်လေး အထိတ် တလနဲ့ ဖြစ်သွားဟန်တူပါတယ်။ ပြီးမှ သူက ကျွန်မကို ပြန်ပြောပါတယ်။ 'ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို မလုပ်ဖို့ တားပေးပါမယ်'

ဆာဂီက အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခုဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် ဘယ်လောက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ပါးစပ်ကတော့ ဖွင့်မပြောချင်တော့ပါဘူး။ သူလို စိတ်သဘောထားတောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါမျိုး မဖြစ်သင့်ပါဘူးဗျာ'လို့ ကျွန်မကို ဆက်ပြီး ပြောနေပါသေးတယ်။

ဆာဂီဟာ ကျွန်မကို သနားနေပုံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မနားလည်ထားသလောက်ကတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ ကျွန်မ မရှိရင် ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာမယ့်အဖြစ်မျိုး ရောက်နေရင်လည်း ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုးဟာ ဆာဂီမှာ သေချာပေါက် ရှိနေပါတယ်။

ထကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မလည်း ဝမ်းနည်းတာပါပဲ။ အခုလိုဖြစ်ရတာဟာ ကျွန်မ တခြားမှာအချိန်အကြာကြီး သွားနေလို့ပဲဆိုတာ ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်တော့ ဖစ်လ်ဘီပြောပြလို့ ကျွန်မသိရတာက စက်တင်ဘာလထဲမှာ တစ်နေ့တော့ သူနဲ့မယ်လင်ဒါတို့ဟာ နေ့လယ်စာစားနေရင်းနဲ့ အချိန်ထော်တော်ကြာအောင် စကားပြောနေခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ညစ်နေကြတဲ့အတွက် စကားပြောရင်း အရက်တွေလည်း တော်တော်များများ သောက်ခဲ့မိကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ မယ်လင်ဒါဟာ ဒေါ်နယ်နဲ့နေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြပြီး ဝိုင်းတော့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့က ဖစ်လ်ဘီဟာ မယ်လင်ဒါကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ရပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း မယ်လင်ဒါက နောက်ထပ် အရက် တစ်ခွက်နှစ်ခွက် ထပ်ထိုက်ဟန်တူပါတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဒီလိုဖီလို့ ဖြစ်သွားတဲ့ သဘောပါပဲ။

ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီဆေးရုံတက်နေတုန်း နေ့တိုင်း ဆေးရုံသွားပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေက သူ့ကို အရက်လုံးဝမသောက်ရတော့ဘဲ ပီတာမင်ဆေးတွေ အများကြီး ထိုးပေးထားပါတယ်။ ခနားကြီးတော့ ဆေးလိပ်လည်း မသောက်ဖို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါကျတော့ ဖစ်လ်ဘီက 'ဒီလောကကြီးမှာ ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘာမဆိုကျွန်ုပ်လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါလေးတစ်ခုတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့' လို့ ဆရာဝန်တွေတို့ ပြန်ပြောပါတယ်။ ဖစ်လ်ဘီဟာ ဆေးလိပ်ကို လျှော့သောက်ဖို့ ကတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်မကို နေ့တိုင်း စီးကရက် တစ်သွား ယူလာဖို့ မှာပါတယ်။

ဆေးရုံမှာ ဖစ်လ်ဘီဝိုယ်တိုင် အံ့ဩသွားရလောက်အောင် ရုရှားတွေဟာ မုတ်ဆိတ်ရိုက်တဲ့ဓားကိုတောင် သူ့ဆီက သိမ်းသွားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလည်း သူ့မှာတာနဲ့ မုတ်ဆိတ်ရိုက်ဓား အသေးလေးတစ်ချောင်းကို ကျွန်မ

ကိုယ်တိုင် ခိုးသွင်းပေးခဲ့ရပါတယ်။

ရုရှားတွေဟာ ဖစ်လ်ဘီကို အသက်ရှင်နေစေချင်ပါသေးတယ်။ ဒါကလည်း သူတို့အတွက် ခုထက်ထိ ဖစ်လ်ဘီဟာ အသုံးကျနေသေးလို့ရင်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီပုံဒီနည်းနဲ့ တုံ့ပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်တဲ့သဘောလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ဖစ်လ်ဘီကို ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်လကျော်ကျော်ထားပြီး ဂရုတစိုက်နဲ့ ကုသပေးခဲ့တာပါပဲ။

ဒါထက် မေဒေးနေ့မနက်က ဖစ်လ်ဘီ ဆေးရုံကိုသွားဖို့ စောင့်နေတုန်း ဆာဂီနဲ့ တခြားဆိုဗီယက် အရာရှိကြီးနှစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီး သတင်းထူး တစ်ခု ပြောသွားကြပါတယ်။ အဲဒီသတင်းကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုဗီယက် အစိုးရက ဖစ်လ်ဘီကို 'အောင်လံနီ ဘွဲ့တံဆိပ်' ပေးအပ်လိုက်တဲ့အကြောင်းပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက ခါတိုင်းလိုပဲ ကျွန်မဟာ အခန်းထဲမဝင်ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီရုရှားတွေပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ဖစ်လ်ဘီဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ စိတ်ဓာတ် တော်တော်တက်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဖစ်လ်ဘီကို အဲဒီ ဘွဲ့တံဆိပ်ပေးတဲ့ အခမ်းအနားကို တက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ဖစ်လ်ဘီ ဆေးရုံကဆင်းတော့မှပဲ အခမ်းအနားလုပ်မယ်လို့ စီစဉ်သွားကြပါတယ်။ အဲဒီဘွဲ့ တံဆိပ်ရတာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖစ်လ်ဘီက ပြောပါသေးတယ်။ ဗြိတိသျှအစိုးရက ပေးတဲ့ 'အိုဘီအီးဘွဲ့တံဆိပ်နဲ့ စပိန်အာဏာရှင်ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုပေးခဲ့တဲ့ 'ဂုဏ်ထူးဆောင် ကြက်ခြေတံဆိပ်' တွေထက် အခု ဆိုဗီယက်အစိုးရကပေးတဲ့ 'အောင်လံနီ ဘွဲ့တံဆိပ်' ကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားမိတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဂုဏ်ယူမိတဲ့အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြပါတယ်။

အဲဒီ တနင်္ဂနွေနဲ့ပတ်လုံးလုံး ကျွန်မဟာ ခရီးသည်တွေပြည့်ကြပ်နေတဲ့ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ဖစ်လ်ဘီရုံရာဆေးရုံကို ဒုက္ခခံပြီး သွားတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲသလို သွားတဲ့အခါတိုင်း သူ့ဖတ်ဖို့စာအုပ်တွေနဲ့ သတင်းစာတွေအပြင် စာတိုက်ကလာတဲ့ သူ့စာတွေပါ ယူသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်မချမ်းသာတော့ပါဘူး။ အခုဆိုရင် သူနဲ့ကျွန်မဟာ လူချင်းတွေ့ကြလို့လည်း ဘာအကြောင်းမှ ထူးထူးထွေထွေ ပြောစရာမရှိကြတော့ပါဘူး။

ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ဖော်ကြီးအင်နာအတွက်လည်း သနားစရာ ပါပဲ။ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးနဲ့ သိမ်းဆည်းပြီး ထုပ်ပိုးနေတာ တွေ့ရတော့ သူ့ခမျာလည်း တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ကျွန်မ မသွားခင်အစီရက်ကျတော့ အင်နာဟာ ကျွန်မအင်မတန်ကြိုက်တတ်တဲ့ ဝှေပန်းတွေ တစ်ပွဲတစ်ပိုက်ကြီးယူလာပြီး ကျွန်မကို လက်ဆောင်ပေးရာပါတယ်။

ကျွန်မတို့နေတဲ့ အခန်းကို အဲဒီငွေပန်းတွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အင်နာက ကျွန်မကို ပြောရှာပါသေးတယ်။ 'ကျွန်မ ဒီနေ့ည ရှင်းနဲ့အတူလာအိပ်ဖို့ လိုသလား'တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတလည်း 'ကိစ္စမရှိပါဘူး အင်နာရယ်၊ ကျွန်မအတွက် အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်'လို့ ပြောလိုက်ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ နက်ဖြန်မနက် ၆ နာရီတိတိမှာ အိမ်ထဲထွက်ခွာသွားဖို့ မော်စကိုက ထွက်ခွာသွားဖို့ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ အားလုံး ပြည့်စုံနေပါပြီ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မ ဖစ်လ်ဘီကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နဲ့ ဆေးရုံကို သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်ကျတော့ ဖစ်လ်ဘီဟာ တော်တော်လေး သက်သာနေပါပြီ။ ဟိုရက်တွေတုန်းကလို စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ဟာ စိတ်မပါ တပါနဲ့ ရောက်တတ်ရာရာ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း ပြောနေကြရင်းနဲ့ ကျွန်မရဲ့ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် ဘယ်လိုစီစဉ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောမိကြပါတယ်။

ကျွန်မက ကျွန်မအနေနဲ့ အိုင်ယာလန်ပြည်မှာ သွားနေဖို့ စိတ်တူးထားတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတော့ သူက 'တောင်းသားပဲ၊ အိုင်ယာလန်ဟာ တော်တော်ချစ်စရာ တောင်းတဲ့ နိုင်ငံပဲ။ အဲဒီစိတ်ကူးဟာ မင့်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါပဲ။ အိုင်ယာလန်နဲ့ ဗြိတိန်နိုင်ငံဟာလည်း ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်တဲ့ စာချုပ်ချုပ်ထားတာမှ မရှိဘဲ။ ကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း မင်းနဲ့တွေ့ချင်ရင် လာတွေ့လို့ ဖြစ်တာပေါ့' လို့ ပြောပါတယ်။ သူက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကျွန်မလည်း အဲဒါအား သင့်သွားမိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မယ်လင်ဒါကို သူ့ယူလိုက်ပြီးမှ ကျွန်မ အနေနဲ့ သူ့ကို တွေ့ချင်ပါဦးတော့မလားရှင်... ဒါနဲ့များ သူကအိလိုပြောလာတော့ သူ့စကားဟာ ဆန်းနေတာပေါ့။

တစ်အောင့်လောက်နေပြီး ကျွန်မပြန်တော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တော့ သူက 'ခဏလေး နေပါဦးလား'လို့ တားနေပြန်ပါတယ်။ ပြီးမှ သူက ကျွန်မကို စာတစ်စောင် လှမ်းပေးပြီး 'ဒီစာကို အိမ်ရောက်မှ ပတ်ကြည့်ပါ'လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဟန်မဆောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ ဖက်ပြီး ငိုမိကြပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဆေးရုံထဲက တစ်လှမ်းချင် လှမ်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဆေးရုံဝင်းတံခါးဝကို အဲဒီလို လျှောက်လာရင်းနဲ့ ပြတင်းပေါက်က ရပ်ကြည့်နေတဲ့ သူ့ကို လက်ပြပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ သူနဲ့ ခွဲခွါနီးမှာ အမှတ်တရအနေနဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုပေးပါတယ်။ အဲဒီ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကတော့ ဟိုအရင် သူ့ငယ်ငယ်က လန်ဒန်ဝက်စ်မင်းစကား

ကျောင်းမှာနေတုန်းက ကိုင်ခဲ့တဲ့ လည်စည်းကလေးပါပဲ။ သူ့ဟာ အဲဒီလည်စည်း ကလေးကို အမြတ်တနိုးနဲ့ အမြဲလိုလို လည်ပင်းမှာစည်းထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ၁၉၆၅ ခုနှစ် မေလ ၁၈ ရက်နေ့မှာ ကျွန်မဟာ မော်စကိုက တစ်ခါတည်း အပြီးထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ရုရှားတွေကတော့ ကျွန်မအပေါ်မှာ ကောင်းပြီးရင်း ကောင်းရင်း ဆိုသလိုပါပဲ။ ကျွန်မနဲ့ခွဲခွါနီးမှာ ဆာဂီက ကျွန်မကို ပြောပါတယ်။ 'ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဘာအကူအညီပဲလိုလို ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရုရှားသံရုံးကိုသွားပြီး ကျွန်မ ဘယ်သူ ဘယ်ပါပဲလို့သာပြောလိုက်ပါ။ အကူအညီပေးကြပါလိမ့်မယ်'လို့ ဆာဂီက လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ပြောလိုက်ရှာပါတယ်။

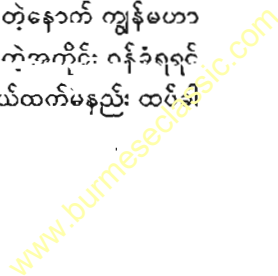
ဆာဂီရဲ့လက်ထောက်အရာရှိဖြစ်တဲ့ ဝစ်တာကလည်း ကျွန်မကို လေဆိပ် လိုက်ပို့ရင်းနဲ့ ရောင်စုံပန်းတွေ နှစ်ဒါဇင်တောင် ယူလာပြီး ကျွန်မကို ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပန်းတွေဟာ လေယာဉ်ပေါ်ကျရင် ညှိုးသွားမှာစိုးတာနဲ့ သူ့ယူလာတဲ့ ထဲက ပန်းပွင့်သုံးပွင့်ပဲ ယူထားလိုက်ပြီး ကျန်တဲ့ပန်းတွေကိုတော့ ဆေးရုံမှာရှိနေတဲ့ ဖစ်လ်ဘီဆီ ပို့ပေးပါလို့ မှာခဲ့ရပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီပန်းတွေနဲ့အတူ ဖစ်လ်ဘီအတွက်စာတစ်စောင်လည်း ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီစာဟာ ညက တစ်ညလုံးလိုလို ရေးခဲ့ရတဲ့စာပါပဲ။ ကျွန်မ အပေါ်မှာ သူ စိတ်ပြန်လည်လာမလားလို့ နောက်ဆုံးကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ ရေးလိုက် တဲ့စာလို့ပဲ ဆိုပါတော့ရှင်...။

ဟုတ်ပါတယ်။ မယ်လင်ဒါနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ထားယုတ်မာကြတယ်ဆိုတာ သူ့သိစေချင်ပါတယ်။ သူတို့တတွေဟာ ဖစ်လ်ဘီကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်လိုအမိဖမ်းလိုက်ကြတယ်ဆိုတာ ဖစ်လ်ဘီကိုယ်တိုင် သိစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့စာထဲမှာ တကယ်လိုသာ သူသဘောထားပြောင်းနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အချိန်မရွေး ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဒီလိုပြန်လာရရင် ကျွန်မဟာ မယ်လင်ဒါနဲ့ တစ်မြို့ထဲအတူ မနေနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းပါ ထည့်ရေး လိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးရေးလိုက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့စာဟာ သူ့လက်ထဲ ရောက်သလား မရောက်ဘူးလားဆိုတာတော့ ကျွန်မ ခုထက်ထိ မသိရဘူးပေါ့ရှင်။

ဒီလိုနဲ့ မော်စကိုလေဆိပ်က လေယာဉ်ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် ကျွန်မဟာ ဖစ်လ်ဘီပေးလိုက်တဲ့ စာကလေးကို ကောက်ဖက်ပါကယ်၊ မှန်ကဲအကိုင်၊ ဂန်ဒရရင် ကျွန်မဟာ အဲဒီစာကလေးကို လေယာဉ်ပေါ်မှာ အကြိမ်ငါးဆယ်ထက်မနည်း ထင်ခို ဟာလဲလဲ ဖတ်လာခဲ့မိပါတယ်။

ဖစ်လ်ဘီနဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို 'ဒီဘဝ ဒီမျှသာ'လို့ ဆိုရလောက်အောင် ကျွန်မအတွက် သူ့နောက်ဆုံးရေးလိုက်တဲ့စာကလေးကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ...။

ဆေးရုံ
မေလ ၁၇ ရက်

ကိုယ့်အချစ်ဆုံး ဒါလင်း...

ခါတိုင်းလိုပဲ စာအရှည်ကြီး ရေးချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေက သိပ်ဆိုးနေလို့ မရေးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ နီဒါန်းသဘောမျိုးနဲ့ တိုတိုပဲ ရေးလိုက်ရတယ်။ နောက် လက်နှိပ်စက်ပြန်ရိုက်နိုင်တော့မှ စာရှည်ကြီးတစ်စောင် ထပ်ရေးလိုက်မယ်လေ။

အခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ်ဟာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အတူနေခဲ့တာတွေ၊ မင်းရဲ့သဘောကောင်းပုံနဲ့ ချိုချိုသာသာ ပြောတတ်တာကလေးတွေကို အလေးအနက်ပြန်ပြီး တွေးရတော့မှာပဲ။ ဒါကလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ ကိုယ်မမေ့ပါဘူး။ မင်းအနေနဲ့လည်း ဒီလို သာယာချမ်းမြေ့စရာကလေးတွေကို အမြဲသတိရနေစေချင်တယ်။ ကိုယ့်ဆီကိုလည်း မကြာခဏ စာရေးပါ။ မင်းဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးရှိတယ်ဆိုတာ ထည့်ရေးပါ။ ကိုယ်ကလည်း မင့်ဆီကို စာရေးပါမယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာရော၊ နောက်တွေ့ရမယ့် အထဲမှာရော ကိုယ်ရဲ့ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ မင်းအတွက် အစစအရာရာ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ခွဲခွာရတဲ့အတွက် အစစအရာရာ အဆင်အပြေဆုံးနဲ့ ကံအကောင်းဆုံးဖြစ်ပါစေလို...

မင်းရဲ့ ထာဝစဉ်ခင်မင်ရင်းနီးတဲ့
ကင်ဗ်

ဘာသာပြန်သူ လင်းယုန်မောင်မောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

၁၉၂၅-ခုနှစ် ဧပြီလ ၇-ရက် (၁၂၈၆-ခုနှစ် တန်ခူးလ အင်္ဂါနေ့တွင် အထက်အညာ ပုံရွာမြို့၌ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ အဘ ရဲမင်းကြီး ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးအောင်သိန်း - အမိ ဒေါ်လှကြည်တို့၏ သားကြီးဩရသ ဖြစ်သည်။ ငယ်နာမည်

မောင်ရွှေ ဖြစ်သည်။ မွေးချင်း ညီမငယ် (ညီညို) ဝန်းစန်း၊ ဘော်ဘွားယောက်ရှိသည်။ ငယ်စဉ်က မူလတန်း ပညာကို ပုံရွာမြို့ ဆရာလှ မြန်မာစာသင်ကျောင်းတွင် စတင်သင်ကြားခဲ့၍ အလယ်တန်းပညာကို မိတ္ထီလာမြို့ အမျိုးသားကျောင်း၊ ရွှေဘိုမြို့ ချမ်းသာကြီး အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းနှင့် ရန်ကုန်မြို့စိန်ပေါကျောင်းတွင် သင်ကြားခဲ့သည်။ ဒုတိယတန်းစာမေးပွဲမတိုင်မီက ပုံရွာခရိုင် ဒို့ဝမာ အစည်းအရုံးတွင် သခင်ရွှေ အဖြစ် ဖိအင်ခံ၍ ၁၉၃၉-ခုနှစ်တွင် နန်းရင်းဝန် ဦးပု ပုံရွာသို့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်စဉ်က သပိတ်တားခဲ့သည့် အရေးကြောင့် ၁၄-နှစ်သားအရွယ်တွင် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထိုအမှုကို ထောင်ဒဏ်စီရင်ချက်ချရာတွင် အသက် မပြည့်သဖြင့် ထောင်ကျမခံရဘဲ လွတ်လာခဲ့သည်။ စစ်ကြီးအတွင်း ၁၉၄၂-၄၅ ခုနှစ် ဂျပန်ခေတ်တွင် ပုံရွာခရိုင် အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးတွင် အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရင်း ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ စစ်ပြီးကာလ ၁၉၄၅-၄၆ တွင် ရန်ကုန် မြို့မကျောင်းမှ အထက်တန်းစောင်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်မှ ဦးဆောင်ခဲ့သော အထွေထွေသပိတ်ကြီးတွင် သပိတ်မှောက်ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သပိတ်လှန်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်သဖြင့် တက္ကသိုလ် ဥပမာ အထက်တန်းမှ အပြီးအပိုင် ကျောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းထွက်လာခဲ့ပြီး ပုံရွာခရိုင် တပ်နီခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပုံရွာခရိုင်အတွင်း ဆန်တိုက်ပွဲများကို အကြောင်းပြု၍ ၁၉၄၇ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ပုဒ်မ ၅ ဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ ပုဒ်မ ၅ အကျဉ်းသားဘဝတွင် ပုံရွာထောင်မှ မန္တလေးထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခရပြီး ၁၉၄၉ ခုနှစ် မတ်လတွင် မန္တလေးမြို့ကို ကရင်သူပုန်များ သိမ်းပိုက်ချိန်၌ မန္တလေးထောင်မှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး တောတွင်း အထက်မြန်မာပြည် ဝထပ ဌာနခွဲတွင်

BURMESE CLASSIC

တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၅-ခုနှစ် အထိ အထက်မြန်မာပြည် သုံးလုံး (မန္တလေး၊ မြင်းခြံ၊ မိတ္ထီလာ) နယ်မြေ ဝကပ ဌာနခွဲနှင့် ယှဉ်းမနား တောင်ညိုဝေသ ဝကပ ဗဟိုဌာနချုပ်တွင် တာဝန်ယူခဲ့ရာမှ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် မစန်းမြင့် (ရန်ကုန် စာတိုက်ကြီးမှ အမှုထမ်းသပိတ်တွင် တောဒိုလာသူ) နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး တောထဲမှာပင် သားကြီးမောင်လေးယှု ကိုးမွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်သို့ မျက်စိရောဂါ ကုသရန် လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိနေစဉ် ပမ်းဆီးခြင်းခံရ၍ တာလမ်း အချုပ်ထောင်၊ အင်းစိန်ထောင် တို့တွင် အချုပ်ခံခဲ့ရပြီး မတရားသင်း ပုဂံမ (၁၇/က) မြင့် ရန်ကုန်ထောင်တွင် ၂ နှစ် ကျခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရန်ကုန်ထောင်မှ လွတ်လာခဲ့ပြီး ထောင်တွင်း၌ သိက္ခာခင်မင်ခဲ့သည့် စာရေးဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင် ဦးစီးထုတ်ဝေသော လင်းယုန်ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရာမှ စာရေးဆရာ “လင်းယုန်မောင်မောင်” ဟူ၍ ကလောင်အမည် ရလာခဲ့သည်။ ၁၉၅၈-၅၉ ခုနှစ်တွင် သားမက်၊ သတင်းစာဆရာမ စသည့် ဆိုဗီယက် ဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန်ခြင်းဖြင့် စာပေနယ်တွင် ခြေချခဲ့သည်။ လင်းယုန် သတင်းစာ၊ လမ်းစဉ်သတင်းစာ၊ ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာ၊ မော်ကွန်းသတင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ချင်းတွင်းဂျာနယ်၊ လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း စသည့် စာနယ်ဇင်းများတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် အိုက်ခမန်းဇီဂရီခန့်။ ဟမ်တလာ သွေးစွန်းသောနေ့ရက်များ၊ ချေ-ဂွေဟားရား၊ ဟိုချီမင်း စသည့် နိုင်ငံရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် ရခိုင်ပြည်နယ် ကျွန်ုပ်တို့၏ စာပေဟောပြောပွဲမှအပြန် ခရီးပန်း၍ ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းခဲ့သည်။ ၇၇ နှစ်မြောက် မွေးနေ့ကို ရန်ကုန်မြို့ ငါးထပ်ကြီးတုရားဝင်း ဝဲယုံစာသင်တိုက်တွင် နောက်ဆုံးကျင်းပခဲ့သည်။ မွေးနေ့ ကျင်းပအပြီး နှစ်ရက်အကြာ အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတွင် သုံးပတ်ကြာ တက်ရောက် ကုသခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းပြီး တစ်လခန့်အကြာ ၂၅-၅-၀၂ နေ့တွင် ၁၂ အရွေ ရွှေဝိုတိုင်လမ်း နေအိမ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ လင်းယုန်မောင်မောင်၏ စာပေသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် လုံးချင်းစာအုပ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်နှင့် ဆောင်းပါးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရေးသားခဲ့ပြီး ကွယ်လွန်သည်အထိ စာပေရေးသားခြင်း ဖြင့်သာ ရပ်တည်ခဲ့သည်။

နာဇီဒေတ်
 အောက်လှမ်းရေး
 မေ့မိသော
 မြန်မာ့မြန်

MADAM KITTY A TRUE STORY
 BY
 PETER NORDEN